SIR. GABY

CONSPIRAȚIA SATANEI

ALDO PRESS

Sir. Gabi

Conspiraţia Satanei

Editura ALDO PRESS

2008

Prolog

Când am citit acest roman, mi-am amintit de cartea “Protocoalele înţelepţilor Sionului”, pe care n-ar fi rău ca toţi oamenii, indiferent de religie, s-o citească - fie şi numai spre documentare. Unii consideră că scrierea, care a început să circule în primii ani ai Secolului al XX-lea în Europa, descrie planurile de dominare a întregii lumi de către evrei. Cu toate că istorici importanţi consideră “Protocoalele” ca fiind un fals, lucrarea circulă încă, fiind considerată cât se poate de reală şi în zilele noastre. Ba mai mult, se constituie chiar într-o piesă de bază a teoriei contemporane a conspiraţiei. Apărută în foileton între 28 august şi 7 septembrie (pe stil vechi) 1903, în ziarul “Znamia” din Sankt Petesburg, se pare că a fost finanţată de agenţi ai guvernului Rusiei Imperiale. Scopul urmărit ar fi fost acela de protejare a monarhiei de iminentele revoluţii, prezentându-i pe evrei drept agitatori şi complotişti. Alte voci sunt de părere că finanţarea a aparţinut, în realitate, sioniştilor - aflaţi la începuturi -, spre a-i face conştienţi pe evrei de puterea lor nemăsurată şi de potenţialul pe care-l aveau pentru a-şi afla identitatea şi a-şi crea un stat naţional. Bazele mişcării sioniste au fost puse de Theodor Herzl (pe numele său evreiesc Binyamin Ze’ev Herzl), un jurnalist cu studii juridice născut la Budapesta, în Imperiul Austro-Ungar şi care a trăit la Viena. Ar mai fi de spus că lucrarea “Protocoalele înţelepţilor Sionului”, a cărei paternitate nu este cunoscută, a fost utilizată ca material de propagandă de multe organizaţii şi guverne antisemite, în special de Germania nazistă - pentru prigonirea evreilor - şi în Orientul Mijlociu.

Odată cu citirea romanului “Conspiraţia Satanei”, balanţa judecăţii mele s-a înclinat mai mult înspre ideea complotului pus la cale de sionişti împotriva lumii. Cititorul îşi va da seama de ce, pe măsură ce va parcurge acest text scris cu sânge, cu credinţă în Dumnezeu şi în Mântuitorul nostru, Iisus Hristos.

Am citit demult despre şarpele simbolic şi despre sfera menită să cuprindă toate statele Europei ca într-o menghină (Uniunea Europeană).

Acum se poate spune, în anumite cercuri, că sioniştii conduc lumea prin masonerie, prin deţinerea rezervelor de aur ale planetei, a băncilor şi burselor, a justiţiilor şi forţelor armate, la care se adaugă posesia rezervelor energetice ale planetei şi controlul asupra mass-media. De aici şi până la administraţia unică a bătrânului continent, pentru distrugerea creştinismului, n-ar mai fi decât un pas, dacă ar fi să ne luăm după întâmplările prin care trece eroul principal al "Conspiraţiei Satanei".

Scris cu dragoste pentru Dumnezeu, romanul de faţă dezvoltă ideea sacrificiului necondiţionat pentru adevăr, ce nu poate fi observat decât cu ochii minţii şi un oarecare efort de concentare. Iar de aici se poate trage concluzia că motivul pentru care Mântuitorul a fost răstignit este că avea cunoştinţă despre gândurile şi aspiraţiile evreilor, ale viitorilor sionişti.

Pe de altă parte, prin lucrarea sa, autorul încearcă să trezească atenţia Bisericii Ortodoxe, datorită paşilor greşiţi pe care această entitate i-ar fi făcut în ultima sută de ani. Totodată, speră ca ochii cititorilor credincioşi să se deschidă mai mult, spre perceperea adevărului şi revenirea la dreapta credinţă a înaintaşilor noştri.

Chiar şi în unele dintre accentele sale mai virulente, autorul nu poate fi acuzat de antisemitism, deoarece, în conştiinţa lui, acesta este convins că prezintă adevărul adevărat şi numai adevărul, aşa cum l-a perceput el. Pe acest considerent nu-şi pierde speranţa că, în cele din urmă, evreii se vor creştina şi toată omenirea va ajunge să fie, astfel, fericită. Sir. Gabi nu doreşte învinovăţirea unei naţiuni pentru toate relele lumii, ci doar recunoaşterea anumitor greşeli şi renunţarea la posibile planuri diabolice bazate pe conspiraţii internaţionale. El mai consideră că, atâta vreme cât va mai exista un singur credincios gata să se sacrifice în numele Lui şi pentru adevăr, Dumnezeu nu ne va lăsa pieirii.

V. S.

Un om care îşi iubeşte viaţa prea mult

CAPITOLUL I

Ierusalime, Ierusalime care omori pe
proroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine!
De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi
cum strânge găina puii supt aripi şi n-aţi vrut!

Luca 13. 34

Iată că vi se lasă casa pustie,
căci vă spun că de acum încolo nu
Mă veţi mai vedea, până când veţi zice:
Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului!

Psalmi 118. 26

— Gasib!!!

Femeia, încă tânără, se îndrepta spre unul dintre corturi, sub povara a două ulcioare pline ochi cu apă.

Un puşti apăru de niciunde, răspunzându-i instantaneu.

— Mamă! De ce nu m-ai trimis pe mine după apă?

În secunda următoare, un vuiet asurzitor, aducător de moarte, făcu valea să răsune. Oamenii din colonie începură să alerge disperaţi care încotro, încercând să se facă una cu pământul, pentru a-şi salva viaţa.

Femeia ridică ochii spre cerul torid care parcă începuse să ardă. Nu mai apucă să grăbească pasul spre iluzoriul lor adăpost, cortul. Un proiectil şfichiui aerul chiar în direcţia ei şi o spulberă într-o clipită.

Copilul fu azvârlit cât colo de suflul exploziei dar, din fericire, nu fu atins de nici o schijă. Urmară alte trei raiduri succesive ale aviaţiei israeliene; apoi, peste valea aridă se lăsă liniştea. O linişte rău prevestitoare.

Încă buimăciţi, cei rămaşi în viaţă începură să alerge în toate părţile, căutându-şi rudele ori prietenii supravieţuitori. Strigăte de jale şi

deznădejde se auzeau pretutindeni, iar urletele răniţilor şi gemetele muribunzilor îngrozeau valea.

— Mamă! se făcu auzit Gasib peste celelalte glasuri, în vreme ce-şi ştergea, cu dosul palmelor, ochii plini de nisip. Mamă!

Alergă spre locul în care mai înainte se aflase cea care-i dăduse viaţă. Acolo se căsca un mic crater cu diametrul de doi metri. Praful încă se mai răsucea în aer, în turbioane mici generate de suflul exploziei. Observă mai multe părţi umane, resturi de haine arzând şi cioburi. Roşul sângelui, ce se împrăştiase peste tot, nu îi lăsă nici o speranţă. Scumpa mamă murise, ucisă cu bestialitate, chiar sub ochii lui.

Chipul i se schimonosi într-o mască urâtă, înfricoşătoare. Ar fi vrut să-şi urle suferinţa, durerea şi deznădejdea, însă strigătul se încăpăţâna să-i rămână în gâtlej. Ridică micuţii lui pumni încleştaţi spre cer, apoi privirea întunecată:

— De ce, Dumnezeul meu? Cu ce ţi-am greşit?

Imediat apoi, degetele i se descleştară şi Gasib se prăbuşi în genunchi. Ura care-l încercase pentru câteva secunde dispăru chiar şi de pe chipul său, în loc rămânând doar durerea. O durere de nestăpânit.

Plânse minute în şir, în locul în care îngenunchia-se. Nici măcar în acest tragic ceas nu-şi putuse îmbrăţişa mama, la despărţire. Trupul femeii era dezmembrat, împrăştiat peste tot, amestecat cu pământ, pietre şi cioburi.

***

— *Şalom baruh hanimţa!*[1] Salutul aparţinuse unui personaj devreme îmbătrânit, cu trăsături dure şi o privire crudă, care prezida adunarea. Pe cap purta o *kippa*[2] tradiţională evreiască şi era îmbrăcat într-un costum negru precum cerul fără lună şi stele.

— *Şalom*!, răspunseră în aceeaşi limbă participanţii la întrunire, dar fără să ridice vocea prea mult.

Ceva mai devreme, pe o stradă îngustă din New York, traficul fusese paralizat în faţa unei clădiri impozante, construită la mijlocul secolului trecut, în care îşi desfăşurau activitatea câteva companii internaţionale. Unele după altele, automobile luxoase ori taxiuri opreau în faţa clădirii, din

acestea coborând câte un personaj cu *kippa*[3] pe cap şi perciuni lungi. La etajul întâi, o inscripţie discretă indica faptul că acolo activa Organizaţia *Moses*. Nici o menţiune nu explica despre ce fel de organizaţie era vorba. Doar undeva, deasupra, se mai putea citi: *Atenţie! Intrarea permisă doar membrilor*.

Rabinul Theodore Moses, cel care prezida adunarea, îşi privi companionul aflat în dreapta, ceva mai în spate, într-un con de umbră.

Acesta dădu afirmativ din cap, şoptind şuierat:

— *Anahnu mamşihim!*[4].

La îndemnul tovarăşului său, rabinul se pregăti, nu înainte de a mai studia o dată cinstita adunare.

Fotoliile, care fuseseră ocupate în totalitate, erau dispuse la milimetru, în formă de semicerc. Şapte rânduri a câte şapte locuri, pentru reprezentanţii cei mai de seamă ai tuturor evreilor de pe planetă. Cei care ocupau primele rânduri erau mai în vârstă. Erau membri marcanţi ai organizaţiei, care luptaseră pentru crearea Statului evreu din primele clipe ale iluminării, ale emancipării lor.

Nimeni nu lipsea. Şi nu lipsise tocmai din 1945, când două persoane care lipsiseră la o şedinţă, pur şi simplu fără să le mai dea vreodată cineva de urmă. La organizaţie nu puteai renunţa prin demisie. Cel mult, în urma unui deces. Imediat după aceea se găsea un înlocuitor.

— Înainte de toate, am să-l las pe fratele nostru Moshe Aifa din Egipt să vorbească, după care vă vom comunica ce aveţi de făcut în continuare. După cum ştiţi, a petrecut câteva zile în ţara noastră sfântă şi în Iordania, pe care nu le-a irosit, stând degeaba. Noi avem foarte mare încredere-n el şi suntem convinşi că nu ne va dezamăgi nici de-acum încolo. Ai cuvântul, frate Moshe!

— *Toda raba!*[5], zise bărbatul de aproximativ 50 de ani, ridicându-se de la locul său şi făcând un pas în faţă.

Apoi îşi duse latul palmei în dreptul gâtului, după percepte masonice, semn că era gata să moară în cazul în care n-ar fi spus adevărul, şi se înclină înspre toţi participanţii la întrunire.

— Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi avut încredere în mine şi sper să nu vă dezamăgesc vreodată! rosti roşcovanul, ceva mai nesigur pe sine decât şi-ar fi dorit. Bunul Dumnezeu a făcut ca în zona pe care o controlez să nu fie probleme pentru organizaţia noastră, dar mai ales pentru idealurile tuturor evreilor. Am extins, cu rezultate remarcabile, activităţile specifice în mass-media, am tras sforile care trebuiau trase, conform instrucţiunilor, atât în cadrul Guvernului egiptean cât şi în Parlament. De asemenea, am controlat activitatea membrilor noştri care colaborează cu Mossad-ul şi am racolat noi adepţi în instituţiile Egiptului.

Auditoriul îl urmărea cu atenţie, într-o linişte desăvârşită, toate privirile fiind aţintite asupra lui. Aifa scoase o batistă imaculată, ştergându-şi - cu gesturi precipitate - broboanele de sudoare ce-i invadaseră fruntea înaltă. Transpira abundent nu fiindcă ar fi avut trac ori ar fi fost timid, ci cu gândul la ceea ce avea să rostească în continuare.

— În legătură cu ultima poruncă primită însă, au apărut unele mici probleme, continuă roşcovanul, pe un ton ceva mai domol. Desigur, le voi rezolva şi pe acestea, fără ezitare, în următoarele zile.

— Nu înţeleg, interveni Moses, foindu-se în fotoliul său. Ce vrei să spui, Moshe?

Restul participanţilor la întrunire se mişcară şi ei, schimbând priviri nedumerite între cel ce prezida adunarea şi cel ce luase cuvântul. Oare Aifa să fi fost atât de nesăbuit, atât de stângace, încât să nu-şi fi putut duce însărcinarea primită la bun sfârşit? se gândea fiecare dintre participanţi. Bine, dar asta - o ştiau bine cu toţii - însemna moartea.

— Am călătorit mai întâi prin Israel, în urmărirea duşmanilor noştri, continuă bărbatul, cu glas stins, în speranţa că poate, totuşi, mai exista o speranţă de supravieţuire. Am fost însoţit de doi fraţi ruşi, colaboratori ai Mossad-ului, care deţineau informaţii importante despre Assad. În cele din urmă am dat peste el la Amman, după ce-l căutasem pe întreg teritoriul nostru şi în zonele populate de porcii de palestinieni. Avea grijă de o bibliotecă, chiar în capitala Iordaniei, dar tocmai când i-am dibuit ascunzătoarea, a dispărut fără urmă.

1 *Bună ziua, bine v-am găsit pe toţi!* - ebraică în original (n.a.)
2 *Kippa* - acoperământul capului. Simbol al religiozităţii evreieşti, unii bărbaţi o poartă tot timpul, în timp ce alţii îşi acoperă capul numai cînd se roagă, mănâncă sau iau parte la serviciile din sinagogă (n.a.)
3 *Kippa* - acoperământul capului. Simbol al religiozităţii evreieşti, unii bărbaţi o poartă tot timpul, în timp ce alţii îşi acoperă capul numai cînd se roagă, mănâncă sau iau parte la serviciile din sinagogă (n.a.)
4 *Continuă!* - ebraică în original (n.a.)
5 *Mulţumesc mult!* - ebraică în original (n.a.)

CAPITOLUL II

În 1982, familia palestinianului Assad din Haifa era cea mai fericită din lume. Soţia îi dăruise un fiu, iar acesta era frumos şi sănătos.

— *Fatabâraka Allâhu ansanu-l-chalikî-na!*[6] - strigă bărbatul, când îşi putu îmbrăţişa soţia şi copilul la maternitate.

— Ha, ha, ha! râse femeia, amuzată. Iubitule, ai şi uitat de Mântuitorul nostru şi al micuţului pe care-l ţinem în braţe!...

Ruşinat, Assad lăsă ochii în pământ, după care îi ridică şi râse la rândul lui.

— Dumnezeu e bun şi mă va ierta. Nu ştiu ce e cu gândurile mele. Probabil fericirea pe care o trăiesc în aceste momente m-a făcut să greşesc, invocându-l pe Allah. Nu se va mai întâmpla, îţi promit, dragostea mea!

Bărbatul, care ajunsese profesor de istorie, studiase în Statele Unite, întorcându-se în oraşul Haifa, unde a locuit o vreme, modest, împreună cu mama lui. Tatăl îi murise pe când avea doar 15 ani, într-o confruntare dintre o grupare palestiniană şi armata israeliană. După întoarcerea de pe continentul american, şi mama lui se stinsese din viaţă, măcinată de boli şi neajunsuri de tot felul. Totuşi, murise fericită la gândul că fiul său ajunsese un bărbat în toată puterea cuvântului, care reuşise să-şi găsească un post de profesor la o şcoală palestiniană.

După doliu, Assad şi-a găsit o soţie potrivită şi s-a căsătorit. Nu înainte însă ca amândoi să renunţe la religia musulmană, convertindu-se la ortodoxie. Acum, fiul lor, Gasib, avea să fie botezat în numele Mântuitorului Iisus Nazarineanul.

Închiriaseră un apartament nu prea mare pe o străduţă ce se făcea din bulevardul Shderot Aba Hushi, într-o zonă destul de liniştită, comparativ cu restul celui de-al treilea oraş ca mărime din Israel. Prieteni n-aveau prea mulţi. Doar câţiva vecini mai cumsecade şi vreo doi colegi ai lui Assad, profesori la aceeaşi şcoală. Bărbatul coresponda şi cu alte persoane din Statele Unite, Germania şi Canada, însă despre acestea soţia lui nu ştia mare

lucru. Assad îi cunoscuse pe timpul bursei în America şi erau tot de origine palestiniană.

Pe atunci, oraşul-port Haifa era locuit atât de evrei cât şi de palestinieni. Cu toate acestea, diferenţele dintre cele două naţionalităţi erau covârşitoare. Învăţau la şcoli separate, iar prieteniile ori altfel de relaţii între evrei şi palestinieni nu erau privite cu ochi buni de nici una dintre părţi. În multe zone din Haifa era o adevărată aventură să trăieşti, din cauza nesiguranţei. Zilnic aveau loc atentate, numeroşi oameni pierzându-şi viaţa în conflicte spontane sau în urma unor raiduri aeriene. Victimele dintre civili erau întotdeauna mai însemnate decât cele din rândul soldaţilor, a miliţiilor palestiniene ori a grupărilor paramilitare. Din fericire, cartierul în care se stabilise Assad cu familia lui era unul ceva mai liniştit decât restul oraşului. Asta se datora, în bună măsură, faptului că era locuit preponderent de israelieni, iar palestinienii îşi vedeau de treburile lor zilnice, fără a se amesteca în politică. Zonele de conflict se întindeau mai mult pe malul Mării Mediterane, care adesea arătau ca sub asediu.

***

— Acolo l-am găsit doar pe fiul lui Assad, îşi continuă expunerea rabinul Moshe Aifa.

În încăperea unde se desfăşura întrunirea reprezentanţilor evreilor din întreaga lume, reuniţi în cadrul Organizaţiei *Moses*, plutea o atmosferă rău prevestitoare.

— Pe biroul necredinciosului am descoperit o scrisoare semnată cu iniţialele J. C., aparţinând, după toate aparenţele lui Jerome Camal, reluă Aifa. După cum ştiţi, între timp acesta a fost eliminat de oamenii lui Samuel, rabinul nostru de la Moscova. M-am gândit că e bine să-l las pe fiul lui Assad în viaţă.

Urmă o pauză apăsătoare pe care vorbitorul o făcu, pe deplin conştient că avea să fie întrerupt de protestele celui ce prezida adunarea.

— Cum de ţi-ai asumat o asemenea decizie, fără a avea instrucţiuni precise în acest sens? tună Moses de la locul său, conform previziunilor lui Aifa.

Cel interpelat înghiţi în sec, îşi mai şterse o dată fruntea de sudoare şi răspunse:

— M-am gândit că l-am putea urmări, şi că acesta ne-ar duce la tatăl său.

— *Ani maskim*[7], se auzi vocea personajului din spatele lui Theodore Moses, aprobator. Cred că şi tu eşti de aceeaşi părere cu mine.

Cum liderul organizaţiei nu adăugă nimic, schiţând din cap un gest prin care îşi exprima acordul faţă de acest raţionament, Aifa îndrăzni să continue:

— Timp de trei zile, în care biblioteca a fost supravegheată non-stop, nu s-a întâmplat nimic. Dar în noaptea următoare, un bărbat a venit după tânărul Assad, despre care am înţeles că-l mai cheamă şi Gasib. Au împachetat câteva lucruri în grabă şi au plecat cu un camion. Circulând numai noaptea, în câteva zile au ajuns la Marea Roşie, iar de acolo s-au îmbarcat pe o şalupă, cu direcţia Egipt. Trebuie să vă mai spun că, în urmărirea lor, ne-au ajutat foarte mult fraţi de-ai noştri din Mossad.

— Treci peste asta!

— Cei doi fugari s-au întâlnit cu Assad la marginea celui mai apropiat sat de la malul mării. Călăuza şi-a primit simbria şi s-a făcut nevăzută. Nu l-am omorât atunci, dar asta nu constituie o problemă. Ştiu unde-l pot găsi, iar eliminarea lui nu va pune nici un fel de probleme, vă asigur. Cei doi Assad s-au deplasat o zi spre interiorul ţării, iar a doua zi, dis-de-dimineaţă, tatăl a plecat, lăsându-l singur pe Gasib, în timp ce tânărul dormea dus.

— Ce vârstă are acest fiu al lui Assad? vru să ştie unul dintre participanţii la adunare.

— Nu pot spune cu precizie, însă e trecut de 20 de ani, se grăbi Moshe Aifa să răspundă, prinzând o oarecare doză de curaj.

La urma-urmei, insuccesul său era doar parţial, iar situaţia putea fi îndreptată. Dacă se lua în calcul abnegaţia de care dăduse dovadă ani de-a rândul, precum şi fidelitatea sa faţă de organizaţie, îi putea fi trecut cu vederea acest mic şi vremelnic eşec, care nu pusese pe nimeni şi nimic în pericol.

***

Deşi erau vecini, Gasib şi Rebecca învăţau la şcoli diferite. Se cunoscuseră la joacă. Fetiţa se amesteca printre palestinienii de vârsta ei, cu toate că avea origine sănătoasă - în opinia autorităţilor -, adică una evreiască. Părinţii ei, dar şi ai altora care se aflau în aceeaşi situaţie, nu priveau cu ochi buni prietenia dintre copiii lor şi cei palestinieni. Iar cu cât poziţia socială a familiei era mai înaltă, cu atât mai mult displăcea apropierea de “naţionalităţile conlocuitoare”, cum erau consideraţi palestinienii pe propriul pământ.

Locul de joacă preferat al copiilor din cartier se afla printre nişte dărămături din apropiere. Două imobile cu un etaj fuseseră grav avariate de explozii, iar chiriaşii evacuaţi. În acele vremuri tulburi de la sfârşitul anilor ‘80, nimeni nu se încumeta să investească în construcţii, aşa încât clădirile rămăseseră în paragină. Dărăpănăturile se transformaseră într-un loc magic, în care copiii îşi descopereau propria fericire, într-o lume tulbure şi plină de primejdii, prost gestionată de părinţii şi bunicii lor.

***

— Gasib, închide ochii până mă ascund, apoi caută-mă! îi ceru fetiţa şi o rupse la fugă printre dărâmături, fără a se mai asigura dacă prietenul ei de joacă nu cumva trişează.

Puştiul o privi o clipă cum aleargă, apoi îşi duse mâinile la ochi, intuind direcţia. Nu se putea ascunde decât în locul acela pe care îl considerau numai al lor şi unde nu intra nimeni altcineva. Undeva, lângă un zid de cărămidă din care mai rămăsese doar jumătate, se afla intrarea într-o pivniţă. Era mascată de un chepeng atât de prăfuit, încât nu putea fi dibuit decât la o privire atentă. Foştii locuitori ai imobilului amenajaseră acolo un fel de adăpost împotriva bombardamentelor. Erau câteva paturi, scaune, o masă, alte obiecte de mobilier şi chiar cărţi şi ziare, pentru situaţia în care alarma ar fi durat mai mult.

Cei doi copii curăţaseră locul de molozul şi praful căzute din tavanul de deasupra, păstrând secretul în legătură cu ascunzătoarea lor.

“Acolo are să se ducă, cu siguranţă, îşi zise Gasib, lăsându-i timp prietenei lui să ajungă unde îşi propusese. Nu poate merge în altă parte.”

Într-adevăr, Rebecca se furişase în adăpost, trăsese chepengul după ea şi se ascunsese în spatele unui dulăpior. Băiatul nu întârzie prea mult, ajungând deasupra pivniţei unde tropăi, pentru a-şi face simţită prezenţa. Nu voia să-şi sperie prietena cu o apariţie bruscă.

— Oare unde să fie? se întrebă el cu glas tare, ca să se facă auzit dedesubt. Poate că nu-i aici. S-o fi ascuns în altă parte?

Fetiţa zâmbi în sinea ei, cunoscând jocul prietenului. Nu era pentru prima oară când proceda aşa. În cele din urmă, pe scara de lemn apărură picioarele lui Gasib, apoi restul trupului. Când îi zări şi chica ciufulită, Rebecca nu-l mai privi, pitindu-se mai bine în spatele dulăpiorului.

Ceva mai târziu, cei doi îşi începuseră jocul preferat: “de-a adulţii”. Se făcea că aveau puterea de a hotărî destinele israeliene şi palestiniene. În primul rând decideau oprirea definitivă a ostilităţilor şi reconstrucţia oraşului. Deoarece, pentru ei, întreaga lume se rezuma doar la Haifa. Apoi urmau lucrările de reparaţii, în special cea a şcolilor şi spitalelor - comune pentru toţi locuitorii, fără nici un fel de discriminare.

Aşa au trecut doi ani, fără ca vremea să ia în seamă joaca acelor copii nevinovaţi. Fiecare începuse şcoala, Gasib la fosta şcoală Palestiniană, iar Rebecca la cea Evreiască. Plecau în fiecare dimineaţă împreună, iar la prânz, băiatul o aştepta în spatele şcolii Evreieşti. Se întorceau pe străduţe lăturalnice şi înguste, ca să nu dea nas în nas cu tatăl fetei, care n-ar fi privit deloc cu ochi buni prietenia lor. Pentru acesta, faptul că familia palestinianului era musulmană ori ortodoxă însemna acelaşi lucru. Erau arabi, iar pentru el toţi arabii din lume îi erau duşmani. Cei mai mari duşmani. Duşmani de moarte.

6 *Binecuvântat fie Allah, cel mai bun între făcători!* - arabă în original (n.a)
7 *Sunt de acord* - ebraică în original (n.a.)

CAPITOLUL III

De la un timp a început să le placă să-şi spună că sufletele lor sunt suflete-pereche. În cele din urmă, tatăl fetei îi surprinse de câteva ori împreună. În ochi i se citea ura, atunci când îi arunca puştiului cuvinte urâte. Cum era şi de aşteptat, sfârşi prin a-i interzice Rebeccăi să se mai întâlnească cu prietenul ei de joacă. Ea nu ascultă însă porunca tatălui şi pentru asta încasă mai multe bătăi. Asta îl durea cel mai mult pe Gasib şi de aceea au hotărât de comun acord să se mai vadă doar pe ascuns. Totuşi, tatăl a urmărit-o într-o seară, până la ruinele unde se jucau şi i-a surprins giugiulindu-se.

În puţinele minute când Assad găsea timp ca să stea de vorbă cu fiul său se concentra mai mult asupra sfaturilor pe care se vedea obligat să i le dea, şi mai puţin îi asculta frământările. Munca pe care o făcea îl epuiza complet. La fel şi îndatoririle faţă de familia de a cărei bunăstare era singurul răspunzător. Apoi, mai avea şi o altfel de activitate.

— Tu să-l asculţi pe tatăl tău şi să nu-i faci numele de ruşine, îl povăţuia mama lui, ori de câte ori se ivea prilejul. Şi să înveţi toate limbile străine pe care ţi le-a recomandat, în special ebraica, de care vei avea mare nevoie în viaţă. Ai să vezi!

— Da, mamă, răspundea copilul, care începuse să înveţe inclusiv germana şi engleza.

Aceleaşi sfaturi primea şi de la bunica lui din partea mamei, o femeie blândă, din gura căreia nu auzise vreo vorbă de ocară.

Gasib, care era doar cu un an mai mare decât Rebecca, îşi dorea cel mai mult pe lume să-şi facă un rost în viaţă şi să o ia de nevastă pe iubita inimii lui. Problema dintre convingerile politice şi religioase dintre familii aveau să o rezolve ei într-un fel. Doar erau tineri şi puteau înfrunta orice obstacol, chiar şi acel obicei vechi ca părinţii să aleagă soţii şi soţiile copiilor lor.

— Fiule, pentru fete vei avea timp toată viaţa, mai obişnuia mama lui să-l povăţuiască din când în când. Te vor căuta ele sau părinţii lor, te asigur.

În cele din urmă i-a mărturisit dragostea ce o nutrea pentru Rebecca, dar sentimentul ce-l copleşise a rămas secretul lor. Un secret pe care mama lui avea să îl ia cu ea în mormânt, un an şi jumătate mai târziu, când armata israeliană îi spulberă trupul printr-o simplă apăsare de buton.

***

— Ticăloaso!

În secunda următoare, o pereche de palme poposi cu zgomot pe obrajii Rebeccăi, făcându-i să ardă ca două văpăi.

— Cum ţi-ai permis să te întâlneşti din nou cu el, fără a primi învoirea mea? începu tatăl lunga serie a apostrofărilor, după ce o văzu din nou pe Rebecca împreună cu Gasib. Şi tocmai cu un palestianian, care este duşmanul nostru de moarte.

— Dar e creştin, tată, la fel ca şi familia lui, îndrăzni fata, printre lacrimile pe care le vărsa. Nu se închină lui Allah, ci îl iubeşte pe Dumnezeu, la fel ca şi noi.

— Asta nu contează câtuşi de puţin pentru persoana mea. Poate fi şi budist, yogin ori brahman. M-ai făcut de ruşine pe mine şi pe mama ta care se află în ceruri. Aşa ceva nu pot accepta, cred că-ţi dai seama şi singură. Nu-mi vine să cred că mi-ai provocat atâta necaz. Eşti o desfrânată, fiica mea. Nici nu ştiu dacă mai merită să te numesc astfel...

Rebecca înţelese că degeaba ar mai fi spus ceva şi de aceea preferă să tacă. Altă variantă nu-i veni în minte. Cu toate acestea, nu regreta deloc că îşi destăinuise iubirea crudului ei tată. Odată şi-odată tot ar fi aflat şi poate că ar fi fost mai rău.

— Am eu grijă de ei, ameninţă bărbatul în continuare, referindu-se la întreaga familie a lui Gasib. Până la a şaptea spiţă. Îi voi face să sufere, asta am să fac. Las’ că ai să vezi! Nici un picior de palestinian n-ar mai trebui să calce în veci pe pământul nostru sfânt. Căci Israelul este al nostru, nu al lor. Palestinienii sunt nişte criminali cu toţii, nişte terorişti fără inimi şi suflete. Iar tu tocmai cu un asemenea specimen ai ales să ieşi la joacă? Dacă te mai văd cu el vreodată... Dar, ce spun eu?! De azi înainte nu vei mai părăsi locuinţa decât însoţită de unul dintre angajaţii mei. Ai înţeles?

Îngrozită de mânia părintelui ei, Rebecca nu îndrăzni să mai spună vreun cuvânt în apărarea sa. Se rezumă la a da din cap, semn că a înţeles pedeapsa care-i fusese stabilită. Apoi, se retrase în camera ei pentru a-şi plânge suferinţa între patru pereţi. Era lucrul de care se speriase cel mai tare, fiind convinsă că fără Gasib nu va putea supravieţui într-o lume prea dură pentru puterile ei. Ce avea să se facă fără el?

CAPITOLUL IV

Trecuseră două zile de la ziua de naştere a lui Gasib. Tânărul nu fusese prea vesel în timpul aniversării sale, fiindcă toată ziua nu o putuse nici măcar zări pe iubita inimii lui, Rebecca. Tatăl veni spre seară acasă, negru de supărare. Nu se atinse de mâncare, trântindu-se într-un fotoliu, cu privirea aţintită în gol.

Soţia lui înţelese imediat că era vorba despre ceva grav şi păstră tăcerea grea care se aşternuse peste întreaga locuinţă. La fel şi soacra lui Assad, care se făcu şi mai mică decât era, în fotoliul ei aşezat într-un colţ al sufrageriei. Doar o privire i-a aruncat tatăl fiului, din care acesta a înţeles imediat că el era singurul vinovat pentru ceea ce se întâmplase. Pentru că, fără îndoială, se întâmplase ceva cu adevărat grav.

— Într-o săptămână vom fi deportaţi, rosti capul familiei în cele din urmă, cu glasul stins.

Urmară câteva clipe de tăcere, în care nimeni nu ridică ochii din pământ.

— Nu există nici o portiţă de scăpare? încercă femeia după o vreme, timid, în vreme ce mama ei începu să plângă încetişor.

— Am depus toate eforturile, îmi pare rău! Cel care a făcut plângere împotriva noastră este un evreu foarte puternic şi bogat în comparaţie cu noi. Influenţa lui în faţa autorităţilor nu poate fi contracarată de semeni evrei, darmite de o familie de palestinieni ca a noastră. Regret din suflet, draga mea. Din nefericire, nu mai e nimic de făcut. Dacă ar fi fost, aş fi ştiut, crede-mă.

Femeia se prefăcu că are treabă la bucătărie şi se retrase, urmată de mama ei. În realitate, se dusese să-şi plângă suferinţa departe de ochii bărbatului, care şi aşa era mult prea abătut. Ce urma să se întâmple în continuare? Cum vor supravieţui, dacă Assad, capul familiei, nu va mai avea de lucru? Şi bineînţeles că vor avea interdicţie de a mai intra în vreun oraş controlat de israelieni. Ce se va alege de educaţia băiatului lor? Nu-şi vor putea duce zilele decât în vreun cătun uitat de lume, sau în coloniile de

palestinieni expulzaţi din oraşe, la fel ca şi ei. Adică, vor trăi în cort, la sfârşit de secol XX.

Gasib a aflat de la mama lui, a doua zi dimineaţă, că tatăl prietenei sale fusese cel care trăsese sforile ca familia lor să fie deportată. Noroc că locuiau într-o casă închiriată, în apropierea altor imobile ocupate de evrei. Altfel, ar fi fost posibil să-şi piardă chiar viaţa, în timpul unui raid aerian în care casa lor ar fi fost bombardată, chipurile din greşeală. Adesea, de familiile arabe incomode se scăpa prin astfel de aranjamente diavoleşti. Dar capul familiei era un simplu profesor de istorie, care nu se ocupa cu politica, aşa că s-a optat pentru varianta declarării locuinţei pe care o ocupa: "obiectiv strategic".

— Se putea şi mai rău, să-i mulţumim lui Dumnezeu că suntem bine! obişnuia Assad să spună în astfel de situaţii-limită care îl depăşeau.

Ce-ar fi putut face altceva decât să-şi încurajeze familia, în acele clipe grele pe care le trăiau.

***

Ştiind că a doua zi urma să fie deportaţi, Gasib recurse la un gest disperat. Nu se putea despărţi de Rebecca, fără să-şi ia rămas bun de la ea şi a-i jura dragoste veşnică.

Îi dădu unui prieten câţiva bănuţi, îi puse o *kippa* pe cap, astfel încât să pară evreu, şi îi ceru să-i pândească iubita, până când aceasta se întorcea de la şcoală, pentru a-i strecura un bileţel.

"Te aştept diseară, oricând poţi veni, la locul nostru secret. Aruncă biletul ca să nu-l găsească tatăl tău."

A apărut înainte de a se întuneca, obosită şi având ochii plânşi. Sufletul îi era zdrobit, deoarece tatăl îi spusese că a doua zi va scăpa de "ticăloşii aceia".

— Acum, eu cu cine o să mă mai mărit? întrebă ea, încercând o glumă amară. Unde pleacă prinţul meu?

— O să mă întorc după tine, prinţesa mea, încercă tânărul s-o încurajeze. O să mă fac mare şi am să te caut în toată lumea.

— Îţi mulţumesc, iubitule! Să te gândeşti la mine cel puţin în fiecare noapte, înainte de culcare. Uită-te la lună! Eu voi fi cu gândurile tot acolo, numai pentru tine.

— Aşa am să fac, Rebecca.

În acel moment zăriră cu groază silueta tatălui ei.

— Rebecca, vino imediat! Acum!

Soţia îi murise cu câţiva ani în urmă din cauza unei boli, iar de atunci se schimbase total, devenind un cu totul alt om. Ura pe toată lumea şi mai mereu îi ameninţa pe toţi arabii care-i ieşeau în cale. Îşi crescuse fata cu severitate, într-un climat dur şi plin de răutate, adesea lovind-o din cine ştie ce motiv.

Înspăimântată, Rebecca traversă strada şi fugi spre tatăl ei. La colţ, mai întoarse o dată capul spre el. În privire i se putea citi o tristeţe fără margini, dar cei doi copii erau prea mici pentru a se putea împotrivi. Aşa s-au despărţit, fără mângâieri, fără sărutări sau vorbe de rămas bun.

Rămas singur, Gasib luă hotărârea de a ţine un jurnal pentru ea, atâta timp cât vor fi despărţiţi. Astfel, ea avea să afle mai târziu tot ce făcuse în anii cât fuseseră departe unul de celălalt.

***

În dimineaţa zilei următoare, un camion al armatei israeliene opri în faţa imobilului. Membrii familiei Assad îşi scoseseră deja lucrurile în stradă, în aşteptarea trupelor. Cunoşteau procedurile în astfel de situaţii, de la alţi palestinieni ce împărtăşiseră aceeaşi soartă amară şi nedreaptă. Aveau să-i ducă la 40 de kilometri de Haifa, iar acolo să-i abandoneze. Nu era treaba soldaţilor ce se întâmpla cu expulzaţii după aceea.

— Gata? întrebă un ofiţer.

— *Hakol beseder*[8], răspunse capul familiei.

— *Mi eile?*[9] vru să ştie superiorul, arătând spre soţia, soacra şi fiul bărbatului.

După ce primi răspuns, soldatul le făcu semn să-şi încarce bagajele în camion, iar el şi companionii săi se retraseră la umbră, aprinzându-şi ţigările şi glumind pe seama acestora.

— *Nesia tova!*[10] râse şoferul, când lucrurile şi pasagerii se aflau în camion. Putem pleca.

Soldaţii abandonară familia Assad, conform instrucţiunilor primite, la marginea unui sat, iar înainte de a se întoarce la Haifa, comandantul le adresă ultimele cuvinte:

— *Eiş şeilot?*[11].

Întrebări ar fi avut ei multe, dar cui să le adreseze? Guvernului israelian, Organizaţiei Naţiunilor Unite, Organizaţiei pentru Apărerea Drepturilor Omului sau lui Dumnezeu? Dar cine să le ofere răspunsurile aşteptate?

8 *Totul este în ordine* - ebraică în original (n.a.)
9 *Cine sunt aceştia?* - ebraică în original (n.a.)
10 *Drum bun!* - ebraică în original (n.a.)
11 *Aveţi întrebări?* - ebraică în original (n.a.)

CAPITOLUL V

La câteva săptămâni după ce Assad îşi îngropă femeia, primi o veste de la un prieten de-al său. Putea merge în Regatul Haşemit al Iordaniei, la Amman, unde acesta îi făcuse rost de un serviciu. Nu era un post de profesor de istorie, ci de bibliotecar, dar tot era mai bine decât să trăiască cu fiul său şi cu soacra într-un cort, departe de civilizaţie. Vându tot ce putu vinde, iar cu banii obţinuţi plecară spre capitala Iordaniei. Drumul, pe care îl făcură mai mult cu maşini de ocazie şi autobuze, dură câteva zile. Intrară în Amman într-o zi însorită, la fel ca toate celelalte, înainte de orele prânzului. Aveau asupra lor doar un geamantan ponosit şi câte un rucsac. Bărbatul se interesă de adresa la care trebuia să ajungă şi, într-o jumătate de oră, se aflau la destinaţie.

Când îi văzu cum arată după îndelungata călătorie, amicul îl sfătui pe Assad să tragă peste noapte la un hotel, să se spele şi să se odihnească, urmând ca a doua zi să se prezinte, dis-de-dimineaţă, la primărie.

***

Aveau să locuiască chiar în bibliotecă, într-un spaţiu din spate, unde se aflau o cameră cu trei paturi, o toaletă şi o bucătărioară. Asta le convenea de minune. Nu mai erau nevoiţi să cheltuiască pe chirie.

— Tată, tu nu mai eşti acelaşi om ca înainte, îi zise fiul într-o seară, după ce închiseră biblioteca, iar bunica se dusese la culcare.

Bărbatul nu-i răspunse. Devenise foarte puţin comunicativ după ce-i murise soţia.

— Dacă nu ne ajungem cu banii, să ştii că aş putea găsi şi eu ceva de lucru, insistă Gasib să facă conversaţie.

Assad ştia foarte bine că nu putea susţine financiar continuarea studiilor fiului său, dar la fel de conştient era de faptul că acesta nu trebuie să muncească. Urma să-şi facă educaţia de unul singur, ca un autodidact. Slavă Domnului, în bibliotecă avea toate manualele necesare, şi nu era nevoie să scoată vreun ban din buzunar pentru a le studia.

— Important este să înveţi la perfecţie ebraica, germana şi engleza, pe lângă araba pe care ai deprins-o de la mama ta. Nu trebuie să munceşti, cel puţin deocamdată. Dacă ai face una ca asta, nu-ţi vei mai putea îndeplini menirea.

Aşa s-a apucat Gasib să devoreze volum după volum din biblioteca pe care o avea la dispoziţie, rareori părăsind incinta, şi atunci doar cu un motiv bine stabilit. Nu şi-a făcut prieteni şi nici măcar cunoştinţe, la fel ca şi tatăl său, de altfel. Chiar şi amicul acestuia părăsise ţara, la scurt timp de la instalarea lor la Amman, aşa că nu primeau vizite, nu erau vizitaţi. Assad coresponda des cu persoane din afara ţării, dar ţinea scrisorile primite departe de ochii fiului său. Pe de altă parte, Gasib încerca să-şi ostoiască dorul de Rebecca, scriind zilnic în jurnalul pe care-l începuse după despărţirea de iubita lui.

“Îmi amintesc aproape în fiecare zi de prima mea iubire. Aveam, poate, nici şase ani. Era prin 1988 şi locuiam la Haifa, în Israel. Pe atunci, oraşul părea permanent sub asediu şi zilnic vedeam oameni răpuşi de grenade sau ucişi în raiduri aeriene.”

Aşternea pe hârtie mai mult gândurile şi dorul de ea, care îl copleşeau adesea, dar şi impresii în urma lecturilor, fiindcă evenimente nu se prea petreceau în viaţa tânărului de la Amman. Poate doar decesul bunicii lui, care muri curând din cauza durerii suferite pentru pierderea unicei ei fiice.

Aşa au trecut ani de zile. Până la 22 de ani, Gasib a stat singur printre cărţi, încercând să înţeleagă lumea. Citea biografiile multor personaje din diferite ţări şi epoci, cărţi de istorie, religie şi, bineînţeles, studia limbile ebraică, germană şi engleză. Uneori, Assad îl asculta şi îi îndrepta pronunţia.

***

Într-o dimineaţă de duminică, Gasib era singur şi se pregătea să scrie câte ceva în jurnal, înainte de a se apuca de studiul cotidian. Assad plecase de vineri seara, urmând a se întoarce după prânzul acelei zile. Nu era pentru prima dată când lipsea mai mult de acasă.

“Oare de ce nu-mi spune niciodată cu ce treburi pleacă şi unde se duce? se întrebă tânărul, la fel ca în multe alte rânduri.”

Pe când se pregătea de treabă, dădu cu ochii, întâmplător, de o scrisoare primită de tatăl lui tocmai din Rusia.

— Rusia! se miră el cu glas tare. De ce să corespondeze tata tocmai cu cineva din această ţară îndepărtată?

Întoarse plicul pe toate părţile, şi cum acesta era deschis, nu-şi mai putu stăpâni curiozitatea. Înăuntru se afla o foaie de hârtie ruptă dintr-un caiet, ce părea să fi fost destul de vechi. Cercetă mai întâi semnătura:

— J. C., murmură Gasib, din ce în ce mai contrariat.

Scrisul era în arabă, aproape indescifrabil. Tânărul se concentră curios asupra textului, reuşind să citească următoarele:

Dragul meu,

Sunt închis de două zile şi încă nu cunosc motivul arestării mele. M-au ridicat noaptea din pat, ceea ce mă face să cred că am fost turnaţi sau ni s-a luat urma în alt mod. Nu ştiu dacă voi mai prinde dimineaţa zilei de mâine. Îmi pare rău!

Am rugat un coleg de celulă, care se pare că va fi pus în libertate curând, să-ţi trimită scrisoarea asta, dacă iese viu de-aici. În cazul în care nu voi mai avea zile, nu voi şti niciodată dacă scrisoarea mea a ajuns sau nu la tine. Aşa că, dacă nu te caut până la data de 1 februarie 2006, însemnă că nu mai sunt în viaţă. Nu te întrista, ne vom revedea în cer.

Altceva nu-ţi mai pot scrie. Vei afla mai multe de la Emre. Îl vei găsi la Universitatea Concordia de lângă Montreal, după cum bine ştii. Ai grijă de tine! Intuiţia îmi spune că, mai mult ca sigur, ei sunt pe

urmele noastre. Să nu ai încredere-n nimeni! Rămâi cu bine. Ne vedem în rai. Fericiţi cei curaţi cu inima, căci aceia vor vedea pe Dumnezeu.

J.C.

La sfârşitul scrisorii mai era îngroşat şi îndemnul: “Urmează-ţi destinul!”

Gasib puse scrisoarea înapoi în plic şi imediat începu să scrie în jurnalul său, destinat exclusiv Rebeccăi. Nu ştia dacă să-i vorbească despre ciudatul petic de hârtie, provenit tocmai dintr-o puşcărie din Rusia, ori mai bine să păstreze discreţia.

“Până la urmă, ea va citi aceste rânduri mult mai târziu, după ce vom fi din nou împreună, îşi zise. Aşa că n-are mare importanţă dacă scriu acum despre prietenul tatei sau nu. Mai bine nu fac nici o referire la scrisoare. Tata s-ar putea să dea peste jurnal şi să se supere că-i divulg secretele. Ar fi de preferat, mai întâi, să port o discuţie serioasă cu el”.

Privi ceasul din perete. Până la prânz mai era destul.

Deodată, auzi lovituri puternice în uşa principală a bibliotecii.

“Tata trebuie să fie, se gândi. A venit mai devreme, cu atât mai bine”, îşi mai zise, deschizând bucuros uşa.

Spre stupoarea lui, în prag apărură două matahale rase în cap, având privirile atât de fioroase, încât îl făcură pe Gasib să simtă furnicături pe şira spinării. Unul îl îndepărtă ca pe un fulg din calea lui şi amândoi se năpustiră în bibliotecă, în căutarea a ceva anume.

Tânărul rămase pentru o vreme pironit locului, neînţelegând ce se întâmpla, după care realiză că nu avea altceva de făcut decât să închidă uşa şi să afle despre ce era vorba. Primul impuls fusese acela de a o rupe la fugă aiurea, însă îşi potolise teama la timp. Nu putea lăsa de izbelişte aşezământul de cultură, pe mâna celor doi străini ale căror intenţii nu le cunoştea. Ce-ar fi spus tatăl lui ori autorităţile municipalităţii despre o treabă ca asta? Categoric, era obligat să-şi învingă frica şi să facă faţă situaţiei. Doar era un bărbat în toată puterea cuvântului.

— Alo, domnilor, astăzi este duminică, încercă el să se exprime cât mai stăpân pe sine. Este închis. Trebuie să veniţi mâine, dacă aveţi nevoie de ceva cărţi.

Cum cele două matahale terminaseră de cotrobăit pe acolo şi se pare că nu găsiseră ceea ce căutau, unul dintre ei râse, vorbind într-o arabă stricată:

— Ha, ha, ha! Eşti şmecher, tinere. Vezi să nu-ţi scoatem noi şmecheria pe nas. Spune mai bine unde e tatăl tău, Assad!

Cum Gasib nu reuşi să articuleze vreun răspuns, celălalt îl prinse de gulerul galabiei şi îl obligă să se aşeze pe un scaun.

— *Paşli! Tî govorish po ruski?*[12]

— Te-a întrebat dacă vorbeşti ruseşte, îl lămuri cealaltă matahală, tot în arabă, citind surprinderea tânărului întipărită pe chip.

— Nu, nici o vorbă, îl lămuri Gasib, fiind din ce în ce mai frământat de situaţia în care se afla.

Ar fi trebuit să nu deschidă uşa. Dar, cu siguranţă că ei tot ar fi găsit o cale de a intra. Ce era de făcut? Să strige după ajutor? N-ar fi intervenit nimeni, cu siguranţă. Ammanul nu era unul dintre cele mai liniştite şi sigure oraşe din lume, aşa că precis nu s-ar fi obosit nimeni să alerteze autorităţile. Gândurile îi fură întrerupte în aceeaşi arabă greoaie:

— Unde e taică-tău?

Tânărul răspunse destul de repede la întrebare, fiind convins că nu era în interesul lui să-i enerveze pe cei doi, care păreau nişte criminali de profesie:

— Nu ştiu, nu-mi spune niciodată. E plecat de două zile şi n-am idee când o să apară.

Cel care stâlcea araba îi traduse tovarăşului său răspunsul, iar acesta trase o înjurătură în limba maternă. Pe urmă dădu peste plicul citit de tânărul palestinian ceva mai înainte şi i-l întinse camaradului său.

— *Vot!*[13]

Acesta scoase scrisoarea şi o silabisi cu greutate. Spre final începu să rânjească, satisfăcut, ascunzând petecul de hârtie în buzunar. Pe urmă, amândoi părăsiră biblioteca, înţelegându-se din priviri.

Gasib rămase mască, parcă surprins că scăpase atât de ieftin. Intenţionă să iasă în stradă, în căutarea unor poliţişti. Dar îşi reprimă repede această pornire, care n-ar fi adus nimic bun.

“Dacă-i provoc vreun rău tatălui meu, procedând aşa?!”, îşi făcu el socoteala.

Rămase o vreme pironit în scaunul unde-l lăsaseră gorilele, după care se ridică şi făcu ordine, după percheziţia sumară a ruşilor. Cu siguranţă că tatăl său îi va da toate lămurile necesare, care vor explica acest ciudat episod.

12 *Vorbeşti ruseşte?* rusă în original (n.a.)
13 Uite! rusă în original (n.a.)

CAPITOLUL VI

Era deja miercuri şi ora de închidere a bibliotecii, iar Assad tot nu se întorsese acasă. Niciodată nu lipsise atât de mult. Tânărul Gasib simţea, pe oră ce trecea, că panica punea stăpânire pe el.

— Să i se fi întâmplat, oare, ceva? se întrebă el cu glas tare, îngrijorat. Unde ar fi putut întârzia atâtea zile, şi fără să-mi dea de ştire?

După moartea bunicii şi a scumpei lui mame, tatăl rămăsese singura lui rudă. N-avea nici un alt prieten. Cu excepţia Rebeccăi, care însă era departe. Era, oarecum, singur pe lume.

Puţin înainte de a se întuneca de-a binelea, auzi lovituri puternice în uşă. De astă dată se arătă mult mai precaut ca în urmă cu trei zile, apropiindu-se tiptil de intrare.

“Oare să se fi întors ruşii aceia fioroşi?” se întrebă el, cu spaima ca bătăile inimii să nu i se audă dincolo de uşă.

Loviturile se reluară, de astă dată ceva mai sacadate.

Tânărul abia dacă mai avea curajul să respire.

Deodată, de dincolo, se auzi strigat pe nume:

— Gasib, deschide!

Nu încăpea nici o îndoială, nu era vocea rusului care stâlcea araba.

— Gasib, vin din partea tatălui tău, insistă vizitatorul. Ştiu că eşti acolo. Deschide, când îţi spun! Nu mai pot sta prea mult aici.

Până la urmă îşi învinse teama, luându-şi inima-n dinţi. Ce i se putea întâmpla? Cu siguranţă nu erau ruşii, iar hoţii nu furau în nici un caz cărţi din bibliotecă. Alte lucruri de valoare n-aveau să găsească în acel loc. Deschise.

Un bărbat scund, care după straie părea iordanian, se furişă înăuntru şi închise grijuliu uşa în urma lui.

— Ce ţi-a trebuit atât de mult, îl apostrofă el. Doar ţi-am spus că vin din partea tatălui tău...

— Am auzit, dar puteţi fi oricine, îndrăzni Gasib, în expectativă.

— Am venit să te iau şi să te duc la Assad, continuă iordanianul. Ia cu tine doar ce este strict necesar. Nu avem timp pentru bagaje voluminoase.

— Şi de ce v-aş crede, domnule, că veniţi trimis de tata?

— Pentru că ştiu cum îl cheamă. În plus, mai ştiu numele mamei şi bunicii tale, ba chiar şi o poveste despre cum aţi fost expulzaţi din Haifa şi aţi ajuns la Amman. E suficient?

După câteva clipe de gândire, tânărul răspunse, de astă dată ceva mai destins:

— Da, cred că da.

Apoi, începu să-şi strângă câteva piese de lenjerie şi haine, pe care le îndesă într-un rucsac împreună cu jurnalul său intim.

— Unde e tata? Unde trebuie să ajungem?

— Ai să vezi! răspunse omul cu ţâfnă, dovadă că nu era genul de tip prietenos din fire. Şi nu mai pune atâtea întrebări.

Gasib n-avu încotro şi se conformă. Totuşi, iordanianul nu-i plăcea defel, aşa că îşi propuse să fie foarte atent la orice mişcare a acestuia, pentru a nu fi luat pe nepregătite. La urma-urmei, şi alţii ar fi putut cunoaşte numele mamei şi bunicii lui.

Cei doi s-au deplasat pe jos, aproape o oră întreagă, până la marginea oraşului. Acolo s-au urcat într-un camion destul de învechit, dar care a pornit la prima cheie. Apoi, orele nopţii au început să treacă cu încetinitorul. Iar călătoria era cu atât mai grea, cu cât şoferul abia dacă silabisea câte o vorbă, o dată la o oră.

La primele raze ale soarelui dimineţii, a ascuns camionul într-o râpă, cât a putut de bine, camuflându-l cu o plasă specială, şi s-a culcat. Nu înainte de a-l atenţiona pe însoţitorul său:

— Ai grijă să nu fim văzuţi! Duşmanii ne urmăresc pretutindeni. Dacă se apropie cineva, dă-mi imediat de ştire. Vom dormi pe rând. Prima dată eu. Când nu mai poţi de oboseală, mă trezeşti, dar în nici un caz nu vom dormi amândoi deodată. Ai înţeles?

— Da, domnule...

— ...Nu-ţi foloseşte la nimic să ştii cum mă cheamă, aşa că vezi-ţi de treburile tale. Cu cât vei şti mai puţin, cu atât vei trăi mai mult.

“Oare ce-o fi vrut să spună când s-a referit la duşmanii care ne urmăresc pretutindeni?” se întrebă tânărul, în timp ce veghea.

Însoţitorul său începuse să respire regulat, fără însă a sforăi, semn că adormise deja, de obosit ce era. Probabil că străbătuse un drum lung până la Amman.

“Duşmani nu ne pot fi decât evreii care ne-au prigonit, cine altcineva?! continuă Gasib seria raţionamentului de mai devreme. Dar ce să caute ei în Regatul Haşemit al Iordaniei?”

***

În cea de-a treia noapte, cei doi călători nocturni ajunseră la marginea unei ape.

“Trebuie să fie vorba despre un lac, fiindcă Mediterana nu e pe-aici, se gândi fiul lui Assad. Dacă aş avea o hartă, l-aş putea identifica, deşi din cunoştinţele mele...”

— Marea Roşie, îl lămuri iordanianul, înainte de a fi întrebat. Vom traversa cu o ambarcaţiune.

Apoi tăcu mâlc, la fel cum făcuse pe parcursul celei mai lungi călătorii din viaţa lui Gasib.

Luna lumina marea feeric, fascinându-l pe tânărul palestinian, cu vuietul ei prelung. La fel şi stelele, răzleţite pe bolta cerească într-un evantai infinit de artificii creat special de Dumnezeu, pentru cei care-l iubesc. Viaţa ar putea fi atât de simplă şi de frumoasă, dacă toţi oamenii s-ar înţelege între ei...

Merseseră pe jos vreo 15 minute, când o şalupă modestă se zări la circa două sute de metri depărtare. Mai întâi ca o umbră, abia apoi prinzând contur, pe măsură ce se apropiau. Vremea era destul de rece, curenţii marini aducându-şi din plin aportul la această atmosferă. Totuşi, valurile nu erau mari, aşa că n-aveau de ce să-şi facă probleme.

Iordanianul iuţi pasul, ajungând primul la ambarcaţiunea acostată la ţărm. Schimbă câteva vorbe cu omul care o păzea, după care îi făcu semn şi

însoţitorului său să se apropie. Şalupa porni cu toţi trei, legănată de valuri şi împinsă de un motor nu prea puternic. Avantajul era acela că şi zgomotul era redus, în comparaţie cu cel produs de marile ambarcaţiuni. Iar în felul acesta, şi riscul de a fi depistaţi de paza de coastă era mai mic.

Când începuse să se lumineze, marinarul le indică cu mâna direcţia înainte, spunându-le doar atât:

— Se vede Egiptul.

Aşadar, aici era tatăl său, se lămuri tânărul pasager. Întotdeauna îşi dorise să viziteze această ţară minunată, Sfinxul şi piramidele, dar nu în felul acesta. De câte ori nu se visase, împreună cu Rebecca, călătorind pe cămile şi vizitând unele dintre cele mai fascinante minuni ale lumii. Ba chiar, în copilărie, îşi închipuiseră a fi Cleopatra şi Cezar, inventând tot felul de jocuri amuzante, pe măsură ce descopereau cărţi despre zeii egipteni şi magia acestor locuri.

Din păcate, acea călătorie nu conţinea nimic magic. Gasib coborî din şalupă, atent la echilibrul rucsacului destul de încărcat pe care-l purta, urmându-şi călăuza aşa cum o făcuse pe parcursul ultimelor zile. După despărţirea de barcagiu se deplasară circa trei kilometri pe jos, până în locul în care, într-adevăr, îi aştepta Assad.

***

— Mă bucur atât de mult că suntem din nou împreună! îi spuse tatăl său, îmbrăţişându-l cu dragoste. Să ştii că mi-ai lipsit enorm.

Trecuse ceva timp de când Gasib nu-l mai văzuse atât de fericit şi destins. Era, parcă, un cu totul alt om. Îl strânse în braţe şi îl sărută de mai multe ori, până înţelese să-l elibereze, ca să nu-l sufoce de tot.

Tânărul era amuzat de fericirea lui, iar entuziasmul acestuia îl contamină imediat.

— Şi eu mă bucur, tată! Dar de ce ai plecat aşa, ce s-a întâmplat?

— Îţi voi spune totul, ai răbdare!

Fără a mai adăuga ceva, văzând că iordanianul se îndepărtează, plecă de lângă fiul său şi se apropie de călăuză. La o oarecare distanţă aştepta o

căruţă, la care era înhămată o măgăriţă, aşa că Gasib se îndreptă într-acolo, auzind totuşi din mers ce vorbeau cei doi, fără a trage cu urechea.

— Prietene, te rog din suflet să nu divulgi nimănui unde suntem! îl implora Assad pe necunoscut. Dacă vorbeşti, pentru noi asta poate însemna moartea. Nu te destăinui nici măcar soţiei tale. Uite şi restul de bani cu care ţi-am rămas dator! Mergi în pace şi Dumnezeu să îţi călăuzească paşii!

CAPITOLUL VII

De-acum, cei doi nu se mai temeau să se deplaseze pe timpul zilei, iar veselia tatălui nu dispăruse odată cu ivirea zorilor. Fiul îi povesti despre vizita ruşilor şi părintele fu iarăşi mulţumit, considerând că numai providenţa îl păzise pe Gasib de necazuri.

— Vezi bine, dragul meu, că doar credinţa în bunul Dumnezeu şi în Domnul nostru, Iisus Hristos, ţi-a ajutat? Ce ne-am fi făcut fără asemenea sprijin? Sigur că sunt îngrijorat de acea vizită, dar a trecut, nu-i aşa? Putea fi cu mult mai rău. Trebuie să ţii minte un lucru. Credinţa este ca un unguent cu care te dai toată viaţa şi nu vezi rezultatele decât la sfârşit. Dumnezeu este în permanenţă lângă noi, dar nu-l putem zări, de parcă ne-am afla într-o cameră întunecată.

În prima localitate de pe teritoriul Egiptului s-au oprit în faţa unei clădiri, de unde Assad a expediat câteva rânduri, mâzgălite în grabă pe genunchi.

— Cui i-ai scris, tată? l-a întrebat fiul, din cale-afară de curios:

— Asta nu trebuie să ştii. Însă reţine că există nişte oameni care vor să facă mult rău neamului nostru. Iar noi şi prietenii mei putem fi urmăriţi în permanenţă. Poate chiar şi tu. Să nu uiţi asta!

S-au mai deplasat o vreme spre interiorul ţării, prin Deşertul de Est, între timp înnoptându-se. Au tras căruţa într-un loc mai ferit, şi au mâncat câte ceva. Apoi, Assad a început să admire cerul, liniştit. Nu spunea nimic, iar vântul şi insectele din jur parcă tăceau şi ele. Era o noapte senină, iar bărbatul privea bolta cerească, de parcă ar fi ştiut că o contemplă pentru ultima oară. Nimic altceva nu-l mai interesa.

“Lasă impresia că ar citi în stele”, se gândi Gasib, amuzându-se.

La un moment dat se adresă fiului său:

— Ştii ce-mi pare rău că nu te-am învăţat până acum? îi vorbi Assad cu blândeţe.

— Ce, tată?

— Nu te-am învăţat nimic despre stele, fiul meu, continuă bărbatul, pe un ton misterios. Despre astre, despre constelaţii şi legătura dintre acestea cu muritorii Pământului. De asemenea, nu te-am învăţat destul despre credinţă şi am încercat să te ţin departe de tot răul din lume. Majoritatea oamenilor văd stelele de pe cer şi cred că n-au nici o legătură cu viaţa noastră cea de toate zilele. În realitate, lucrurile nu stau deloc aşa. Fiecare om îşi are destinul său pe câte o stea de pe bolta înstelată.

— Interesant, aprecie tânărul.

“Oare ce i-a venit să-mi vorbească tocmai acum despre stele? se întrebă Gasib, îngândurat. Şi de ce n-a abordat până acum un astfel de subiect? Să nu fi avut suficientă încredere în mine, ori poate a crezut că nu voi înţelege ceea ce-mi spune?”

Frământat de aceste necunoscute, tânărul preferă totuşi să nu insiste asupra lor. Avea să se lămurească el până la urmă.

— Acum a sosit momentul să-ţi spun câte ceva şi despre acest subiect.

— Te ascult cu toată atenţia, tată.

Assad veni mai aproape de fiul său, îşi petrecu un braţ pe după umerii acestuia, şi începu:

— Vezi tu stelele de pe cer? De ele sunt legate destinele noastre. Se spune că fiecare stea influenţează destinul câte unui om, stelele fiind corespondentele sufletelor noastre. Tatăl meu şi bunicul tău - odihnească-se în pace! - a început să deprindă, încă din adolescenţă, ştiinţa cititului în stele. Mi-a fermecat multe seri cu legendele şi cunoştinţele lui, acumulate în ani şi ani de studii astrologice. Îmi pare rău că n-am apucat să-ţi las măcar această învăţătură drept moştenire, dacă altceva mai bun n-am fost în stare.

Bărbatul tăcu apoi, lăsându-şi capul în piept, cuprins de regretele ce le încerca de multă vreme. Simţea că îşi trăise viaţa în zadar şi era copleşit de sentimentul de neputinţă care îi rănea sufletul. Oare de ce steaua lui nu-l călăuzise astfel încât, în acea noapte, să se simtă pe deplin fericit şi împlinit, alături de fiul său?

— Spune mai departe, tată, nu te întrista! încercă Gasib să-l consoleze. Mai avem încă destulă vreme ca să-mi dezvălui toate cunoştinţele tale.

— Din păcate, lucrurile nu stau tocmai aşa, dragul meu. Viaţa mea se apropie de sfârşit.

— Tată, nu vreau să-mi mai vorbeşti astfel, făcu tânărul pe supăratul. Acum, că suntem din nou împreună, vom putea înfrunta viaţa, oricât de grea ar fi. Iar tu ai să-mi povesteşti despre stele şi despre tot ce n-ai apucat până acum. Aşa o să fie, ai să vezi.

Înduioşat, Assad îl trase şi mai aproape pe fiul său, continuând:

— Aş vrea să mă ierţi pentru că, în ultimii ani, de când mama ta a dispărut dintre noi, mi-am petrecut viaţa departe de sufletul tău. Dar să nu crezi că te-am iubit mai puţin decât un tată adevărat. Din păcate, toate eforturile mele s-au concentrat spre răzbunare.

— Pe cine ai vrut să te răzbuni? întrebă Gasib, neînţelegând despre ce era vorba. Despre ce fel de răzbunare este vorba?

— Pe sioniştii care ne-au făcut şi ne mai fac încă atâta rău. Sunt nişte bestii cu faţă umană. Mama ta a fost ucisă la ordinul lor. În tinereţe nu înţelesesem de ce ne urau atât de mult şi de ce ne prigoneau. Cu timpul, însă, am ajuns să-i urăsc la fel de înverşunat, deşi morala creştină şi învăţăturile Mântuitorului ne învaţă cu totul altceva. Acum, sunt la fel ca sioniştii. Mă asemăn cu duşmanii noştri, cel puţin pentru faptul că am ajuns să urăsc la fel ca ei. Cât timp am studiat în Statele Unite, înainte să mă căsătoresc cu mama ta, împreună cu câţiva confraţi am înfiinţat o organizaţie de luptă împotriva ocupaţiei evreieşti. Numele acesteia este *Cleopatra*. Această asociaţie arabă nu s-a dedat la crime, atentate sau alte fapte abominabile interzise cu sfinţenie de Sfânta Scriptură. Noi am preferat să luptăm împotriva sioniştilor din umbra bibliotecilor. Am adunat în permanenţă documente, în acelaşi timp atrăgând atenţia occidentalilor la greşeala pe care au făcut-o, permiţând israelienilor să ne fure pământurile strămoşeşti. Mamei tale i-am spus foarte puţin despre activitatea mea, pentru a o proteja. Ţie, şi mai puţin. De fapt, deloc. Am vrut să vă ţin departe de pericole, dar se vede că nici acest lucru nu mi-a ieşit. Biblioteca

a fost, în ultima vreme, un paravan în spatele căruia mi-am ascuns adevărata activitate. Acum însă, duşmanii m-au dibuit, la fel ca şi pe tovarăşii mei, membrii ai Organizaţiei *Cleopatra*. Am rămas doar trei, restul fiind eliminaţi sistematic.

— Ce vrei să spui cu asta, tată? îl întrerupse Gasib. Cum adică au fost eliminaţi?

— Au fost ucişi cu sânge rece de sionişti care i-au urmărit în toată lumea. Dacă nu ne refugiam în Iordania, mai mult ca sigur că nici eu n-aş mai fi fost acum în viaţă. De aceea a trebuit să fug, pierzându-mi urma, pentru că ticăloşii au dat de mine.

— Dar cine sunt oamenii aceştia îngrozitori? întrebă tânărul, din ce în ce mai nedumerit de cele auzite. O organizaţie criminală, asasini plătiţi, răufăcători sau ce?

— Câte puţin din toate, dragul meu.

— Nu-mi vine să cred că toţi evreii sunt nişte criminali monstruoşi.

— Nici nu este aşa. Eu îţi vorbesc despre Organizaţia *Moses*, înfiinţată cu scopul de a-i distruge pe palestinieni. Tu poate că n-ai înţeles niciodată de ce eu şi cu mama ta, doi oameni de origine arabă, te-am botezat pe tine în numele lui Iisus Hristos. De ce ne-am convertit la ortodoxie, renunţând la islamism. Amândoi am avut o revelaţie, fiule. Am văzut adevărul-adevărat cu proprii noştri ochi. Iar El este adevărul. E greu să-ţi explic acum totul de-a fir a păr.

Cum Assad tăcu, îngândurat, Gasib se văzu dator să intervină:

— Continuă, tată, am să înţeleg ce-mi vei spune!

— În timpul studiilor din America, eu şi prietenii mei am descoperit nenumărate documente care dovedeau, fără putinţă de tăgadă, implicarea majoră a sioniştilor în cele două războaie mondiale. De asemenea, legăturile lor cu naziştii şi crimele înfăptuite pentru crearea statului lor pe pământul milenar al Palestinei noastre. Când am încercat să dăm în vileag aceste grozăvii, ca să le cunoască lumea întreagă, ne-au descoperit. De-atunci, ne mutăm dintr-un loc în altul, încercând să supravieţuim urii sioniştilor. Din păcate, *Cleopatra* a ajuns aproape de sfârşitul existenţei sale şi este prea

târziu ca să mai putem face ceva. Organizaţia noastră aproape că a dispărut de pe faţa pământului, iar lumea nu va şti niciodată că diavolul a coborât pe Pământ. Pentru că este un lucru cât se poate de sigur: chiar necuratul conduce Organizaţia *Moses*, din umbra preşedintelui acesteia, Theodore Moses.

Gasib îşi ridică ochii spre tatăl său, încercând să-i descifreze trăsăturile în noapte, la lumina stelelor. Nu ştia ce să creadă despre toate cele auzite. Era prea mult pentru puterea lui de înţelegere. Totuşi, nu-şi punea defel problema că tatăl său nu-i spunea adevărul, ori că avea intenţia de a-l îndoctrina cu ideile sale, care i se păreau oarecum ciudate. Avea deplină încredere-n părintele lui, dar cu toate acestea era din cale-afară de nedumerit. O stare confuză pusese stăpânire pe el şi nu ştia cum să procedeze pentru a scăpa de acest sentiment.

— Poate că ceea ce-ţi spun e greu de înţeles, reluă tatăl, parcă citindu-i gândurile. Dar trebuie să ştii un lucru, pe care să nu-l uiţi toată viaţa. Iisus va avea grijă de tine ca să-ţi îndeplineşti destinul. Să nu uiţi asta niciodată? Promiţi?

— N-am să uit, tată, îl încredinţă Gasib, ca de fiecare dată când Assad îi dădea astfel de sfaturi.

— Vezi steaua de-acolo? îi arătă bărbatul, indicând o direcţie anume de pe bolta cerească. Cea care pare mai îndepărtată de restul.

— O văd, ce e cu ea?

— Este steaua ta, dragul meu. I-am dat numele Safir.

Tânărului îi veni să râdă la început, însă înţelese imediat că tatăl său n-avea chef de glume. De fapt, rareori îl văzuse amuzându-se de ceva. Cu atât mai puţin ar fi făcut-o în acele momente.

— Când te-ai născut am privit cerul, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru darul trimis, şi atunci am văzut cum apare steaua pe cer. A mea este ceva mai departe, uite-o acolo! Mi-a arătat-o bunicul tău când aveam vreo 10 ani. În fiecare noapte senină le privesc pe amândouă şi le admir strălucirea. De-a lungul timpului, când am fost bolnav ori trist, steaua mea abia dacă licărea. Dimpotrivă, în clipele de bucurie, şi ea pâlpâia zglobie pe

cer. De nenumărate ori mi-a arătat ce trebuie să fac şi calea pe care s-o apuc. Acum câteva nopţi mi-a indicat că trebuie să părăsesc de urgenţă Iordania şi am “ascultat-o”. Altminteri, acum aş fi fost mort. Observasem cum, în ultima vreme, stelele noastre se apropiaseră, iar asta m-a bucurat foarte mult. Pe urmă, din păcate, s-au îndepărtat din nou. Ceea ce înseamnă că trebuie să ne despărţim. Dumnezeu ne-a trimis acest semn, fiule. Dimineaţă, eu o voi lua pe alt drum, iar tu va trebui să-ţi îndeplineşti menirea.

— Steaua mea parcă străluceşte mai tare, zise tânărul, pentru a schimba vorba şi a deturna gândurile pesimiste ale tatălui său.

— Este perfect adevărat. Şi asta, pentru că eu nu mai am atât de mult de trăit...

— De ce vorbeşti aşa, tată? îl întrerupse Gasib, cu mâhnire în glas. Vrei să mă întristezi? Ştii prea bine că mai avem multe de făcut împreună. N-am să te las să mori, orice s-ar întâmpla.

— Fiule, mi-e teamă că va trebui să te descurci singur de-acum înainte. În foarte scurt timp eu nu-ţi voi mai putea fi de nici un folos. Nu este, de fapt, vorba că steaua ta străluceşte mai tare decât a mea. În realitate, steaua mea păleşte, iar a ta este la fel ca în fiecare noapte: vie şi strălucitoare.

Câte o lacrimă apăru în colţul ochilor lui Gasib, iar tânărul le şterse cu discreţie. Nu voia ca tatăl său să îi remarce slăbiciunea. Doar era un bărbat în toată firea, nu un mucos care se smiorcăie din orice.

— Eu cred că strălucesc la fel, încercă el să deturneze atenţia părintelui său pentru a doua oară. Poate că ţi s-a părut.

Fără a se opri asupra ultimelor lui remarci, Assad reluă:

— Trebuie să ai încredere deplină în Safir, dragul meu. Stelele noastre ne spun în permanenţă ce avem de făcut, iar noi trebuie să le ascultăm.

— Vrei să spui că ea ţi-a arătat că e neapărat necesar să ne refugiem în Regatul Haşemit al Iordaniei? întrebă fiul, tot mai neîncrezător pe clipă ce trecea.

— Exact. Iar dacă nu procedam aşa, poate că acum aş fi fost mort, iar tu cine ştie pe unde.

Tăcură amândoi câteva minute bune, fiecare cu gândurile lui.

“Dacă ar şti Rebecca despre toate astea, tare s-ar mai minuna” îşi spuse tânărul, cu gândul de a-şi nota în jurnal impresiile din acea noapte, îndată ce se va ivi ocazia.

— Dumnezeu ne-a dat un semn că trebuie să ne despărţim. Dacă ai rămâne cu mine, viaţa ta ar fi într-un pericol la fel de mare ca şi a mea.

— Eu nu cred asta. Împreună ne-am putea proteja unul pe celălalt. Ce rău ni s-ar putea întâmpla?!

— Dimineaţă o voi lua pe un alt drum, fiule, schimbă Assad vorba, ca să nu răspundă întrebării lui Gasib. Asta e hotărârea mea. Nu mai insista, fiindcă nu mai poţi face nimic în acest sens. Tu ai un destin ce nu se va mai întâlni cu al meu. Pe tine te aşteaptă realizări importante, în care eu mi-am pus toate speranţele. Şi nu numai eu...

Tânărul preferă să tacă, ştiind că nu are cum să zdruncine convingerile părintelui său. N-avea decât să accepte situaţia aşa cum era.

Tatăl continuă:

— Când ai ocazia, dacă este posibil în fiecare noapte, să-ţi urmăreşti steaua, iar ea te va îndruma încotro s-o apuci. Ai încredere în sfatul meu! Safir - nu uita acest nume, pe care l-am dat stelei la naşterea ta. Ai ceva de înfăptuit, preluând ştafeta de la mine. Eu sunt urmărit de sionişti şi nu mai am mult de trăit. În scurt timp mă vor ucide. Iar tu trebuie să duci la capăt o luptă, pe care au purtat-o mulţi palestinieni vitregiţi de soartă. Lumea trebuie să cunoască adevărul-adevărat, iar tu vei face posibil acest lucru. Eşti mult mai nimerit decât mine pentru aşa o sarcină sfântă. E drept, eu am inimă de arab, de luptător, de războinic, dar şi de creştin. Tu eşti, în primul rând, creştin, botezat şi educat în credinţa Mântuitorului nostru, Iisus Hristos. Din clipa în care te-ai născut, sufletul tău a fost dedicat spre dragoste şi învăţăturile Lui. Iar lucrurile aşa trebuie să rămână, atâtea zile câte vei avea. Ai încredere-n mine.

***

Moshe Aifa îşi reluă relatarea cu speranţa că, poate, nu este totul pierdut. La urma-urmei el nu făcuse decât să slujească interesele

organizaţiei. Nimic altceva. Iar pentru asta merita felicitări sau măcar un pic de înţelegere, la naiba. Nu să fie ucis ca orice netrebnic. Poate vor fi ceva mai mulţumiţi când vor afla că Assad a murit, se mai gândi Aifa.

— L-am urmărit câţiva kilometri, iar mai încolo am ordonat oamenilor mei să-l ajungă din urmă şi să-l oprească. N-a opus nici un fel de rezistenţă şi nu era înarmat decât cu un cuţit, pe care n-a intenţionat să-l folosească spre a se apăra. Oricum, ar fi fost inutil, date fiind forţele noastre şi armamentul din dotare.

— Treci peste amănuntele nesemnificative şi propriile consideraţii! îşi pierdu Theodore Moses răbdarea. Te asigur că vom şti să cântărim faptele tale aşa cum se cuvine, frate.

Vorbitorul trase în gând o înjurătură, fără o ţintă precisă, după care continuă:

— Mai întâi, l-am întrebat de ce s-a despărţit de fiul său. Mi-a zis că a procedat aşa fiindcă acel Gasib nu avea nici un amestec în lupta lui împotriva noastră. Bineînţeles că nu l-am crezut şi mi-am pus oamenii să îl determine să-mi spună mai multe. Inutil, însă. Porcul de palestinian a ţinut-o pe-a lui, una şi bună. Degeaba l-am torturat, că tot n-am scos nimic de la el. În cele din urmă, i-am tăiat jugulara cu mâna mea. L-am lăsat acolo, pradă vulturilor, care şi începuseră să roiască în jur, imediat ce m-am îndepărtat.

— Ai găsit ceva suspect asupra ticălosului Assad? vru Moses să ştie.

— Absolut nimic care să ne stârnească interesul. Nici medalionul, nici arginţii. Îmi pare rău, Rabi, şi iubiţi prieteni!

— Asta înseamnă că i le-a dat fiului său de cu noapte, aprecie liderul organizaţiei, gânditor. Probabil că te-ai întors la acesta şi le-ai recuperat.

După câteva jenante clipe de tăcere, Aifa îndrăzni să răspundă, cu glasul stins:

— Nu, Theodore, nu s-a întâmplat aşa.

— Cum, adică, nu s-a întâmplat aşa?

— Nu l-am mai găsit acolo unde au dormit, preciză perciunatul, tremurând de spaimă. Parcă a intrat în pământ. Am descoperit, totuşi, nişte

urme care duceau spre deşertul egiptean de est. Ne-am învârtit prin zonă câteva ore, dar fără rezultat. Părerea mea este că a murit, iar stârvul i-a fost devorat de vulturi. N-avea cum să supravieţuiască de unul singur în plin deşert.

— Frate, cred că nu realizezi cât rău poate provoca acel medalion organizaţiei noastre, tună Moses, scos din sărite. Am luptat atâta amar de vreme pentru ţara noastră Sfântă, iar acum, un nenorocit de medalion, o pune în primejdie. Se pare că n-ai fost deloc demn de misiunea pe care ţi-am încredinţat-o.

Ultimele vorbe ale conducătorului declarat al Organizaţiei *Moses*, care sunaseră ca o condamnare la moarte, îl făcură pe Moshe Aifa să-şi piardă echilibrul. Simţea că sfârşitul îi era aproape, ultima ameninţare sugerată de rabin fiind fără echivoc în acest sens. Ce era de făcut? Probabil că mai putea doar să se roage la Dumnezeu, pentru salvarea păcătosului său suflet.

— Frate, sunt foarte nemulţumit de eşecul tău, continuă Moses, vizibil înverşunat. Aveam mare încredere-n tine, iar tu ne-ai dezamăgit. Pe mine şi pe toţi companionii tăi.

— Dar...

— Nici un dar, îl întrerupse Rabi. Taci, nu vreau să mai ascult nimic de la tine. Şi nici această adunare nu vrea, te asigur. Ai spus destule. O să mă gândesc la ce este de făcut în continuare. De asemenea, voi stabili ce pedeapsă ţi se cuvine. Ai înţeles?

Ce pedeapsă să i se cuvină? Toată lumea ştia că exista o singură sancţiune ce se aplica sioniştilor care nu-şi făceau treaba cum se cuvenea: moartea.

CAPITOLUL VIII

— Organizaţia *Cleopatra* n-a comis crime împotriva evreilor sau altor naţii, continuă Assad. Eu şi prietenii mei n-am acţionat în forţă, însă am agitat foarte mult spiritele, încercând să atragem atenţia asupra Palestinei, ţara noastră ocupată de şaizeci de ani de evrei, datorită manevrelor sioniste. Noi n-am acuzat niciodată israelienii de rând de politica statului lor, însă nici ei n-au făcut şi nu fac nimic pentru pace. În acest mod, războiul dintre cele două popoare n-are nici o şansă de a se termina vreodată. La New York, înainte să te naşti tu, am aflat despre o ipoteză foarte interesantă, de la unul dintre membrii organizaţiei noastre. Prietena lui era angajata unei companii evreieşti de prestigiu şi tradiţie. Ea a găsit întâmplător o situaţie financiară, privind nişte fonduri ce ar fi fost colectate, între anii 1922 şi 1948, spre a fi virate Organizaţiei *Moses*. Când am văzut copiile xerox, am rămas cu toţii interzişi. “Pentru ce ar fi strâns evreii bani în perioada respectivă?” ne-am întrebat cu toţii, pe bună dreptate. Şi nu era vorba despre câteva sute de dolari, ci despre milioane, sume exorbitante la vremea aceea. Toate fondurile erau operate în special prin intermediul unor bănci elveţiene. Din nefericire, fata a fost surprinsă de nişte camere de supraveghere, apoi arestată şi interogată sub tortură. Supusă anchetelor dure, în cele din urmă n-a mai rezistat şi ne-a dat pe toţi în vileag. Mulţi dintre membrii Organizaţiei *Cleopatra* au fost arestaţi, inclusiv eu, pentru mai multe săptămâni. După ce ne-au eliberat şi ne-au expulzat în Palestina, despre doi prieteni nu am mai aflat nimic, de parcă i-ar fi înghiţit pământul.

— Şi cu ceilalţi ce s-a întâmplat? întrebă Gasib, fascinat de relatările tatălui său.

— Legăturile noastre nu au încetat niciodată, indiferent câtor ameninţări a trebuit să facem faţă, dar am încercat să păstrăm relaţiile dintre noi cât mai secrete. În acelaşi timp am colaborat - de cele mai multe ori de la distanţă - având acelaşi scop ca la începuturile Organizaţiei *Cleopatra*. Şi anume, acela de a dezvălui lumii întregi adevărul despre conspiraţia internaţională pusă la cale de sionişti, prin care palestinienilor li s-a furat

ţara. Din păcate, mulţi dintre noi au murit, iar alţii au dispărut pur şi simplu, fără să fi aflat vreodată ceva precis despre ei.

— Câţi mai sunteţi, tată?

— Doar trei, fiul meu. Eu, Emre Zeid - istoric la Universitatea canadiană Concordia de lângă Montreal şi Omar Mervan - profesor la Universitatea londoneză Kingstone. S-ar putea să mai fi supravieţuit şi fratele nostru, Jerome Camal, dar nu mi-aş pune prea mari speranţe într-o atare posibilitate.

— Este cel de la care ai primit recent o scrisoare, precum că ar fi fost arestat în Rusia? Am găsit-o şi am citit-o din curiozitate. Neplăcut e că au dat peste ea şi ruşii aceia care m-au vizitat, după cum ţi-am povestit.

— Dacă-i aşa, mi-e teamă că Jerome nu mai e în viaţă. Dar, mai bine, să vorbim despre altceva, înainte de a ne odihni puţin. Până în zori nu mai e mult, fiule.

— Eu ştiu... sunt cam confuz... În legătură cu cele aflate.

— Străduieşte-te să depăşeşti starea asta. Vreau ca mâine să te îndrepţi spre Cairo, de unde să pleci la Montreal, Canada, în căutarea profesorului Emre Zeid. S-o faci cât de repede poţi. El te va sfătui cum trebuie să procedezi în continuare, pentru a-ţi îndeplini misiunea. Pentru a-ţi împlini destinul.

— Care misiune, tată? Şi care destin?

— Ce era mai important am omis să-ţi spun, dragul meu. Documentele strânse de noi ani de-a rândul, precum şi tot felul de studii pe care le-am efectuat sunt ascunse într-un loc secret. Tu trebuie să le iei de acolo şi să le faci publice. Asta e misiunea pe care ţi-o încredinţez.

— Şi unde este locul acela misterios?

— Nici măcar eu nu ştiu.

— Atunci, cine ştie?

— Emre sau Omar. Unul dintre ei. Asta a fost înţelegerea noastră, pentru mai multă siguranţă. Dar bănuiala mea se îndreaptă spre profesorul Emre Zeid, şi de aceea îţi cer să mergi în Canada.

— Şi dacă acesta nu va avea nimic să-mi spună?

— Atunci, va trebui să-l cauţi pe Omar Mervan, la Londra. Emre te va îndruma.

Gasib nu mai insistă ca tatăl să nu se despartă de el. Începea să înţeleagă - deşi îi era extrem de dificil - întreaga situaţie în care ajunsese fără să vrea. Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să respecte dorinţa tatălui său. Aşa fusese educat şi nu concepea că ar fi putut proceda altfel.

— Am să fac întocmai ce mi-ai cerut, tată. Poţi să fii liniştit în privinţa asta. Numai să reuşesc, mai adăugă tânărul, mai mult pentru sine, încercat de unele îndoieli.

— Ai să reuşeşti cu siguranţă. Te vor călăuzi credinţa în Dumnezeu, steaua ta, Safir, şi încă ceva. Îţi voi spune imediat despre ce este vorba. Dar înainte trebuie să-ţi mai dau o veste proastă. Singurii bani care mi-au mai rămas sunt aceşti 50 de dolari. Restul i-am plătit pentru aducerea ta aici. Mai ai măgăriţa asta şi căruţa pe care poţi obţine ceva bani. Regret din suflet că nu-ţi pot oferi mai mult.

— Lasă, că voi munci ca să fac rost de bani de avion. Nu-ţi face griji din pricina asta. Sunt tânăr, şi nici o muncă nu va fi prea grea pentru mine ca să-mi ating scopurile.

— Vrei să spui, scopul..., aprecie Assad, gândindu-se că fiul său doar la misiunea pe care i-o încredinţase el se gândea.

— Scopuri, tată, nu m-am exprimat greşit, îl contrazise Gasib. Poate că nu te-ai gândit - şi nici nu te condamn pentru asta -, dar vreau să-mi făuresc şi eu o viaţă a mea.

— Iartă-mă, fiule! Am fost egoist. Bineînţeles că aşa trebuie să stea lucrurile. Încă o mai iubeşti pe Rebecca, nu-i aşa?

La scurt timp după ce ajunseseră la Amman, Gasib nu-şi mai putuse ascunde iubirea pentru Rebecca faţă de tatăl său.

— Şi încă cum...

— Nu-i nimic, sufletul tău mare va putea face faţă ambelor provocări. Sunt ferm convins de asta. Oricum, în tot ceea ce vei întreprinde, fereşte-te ca de diavol de Organizaţia *Moses*. Repet, Dumnezeu îţi va arăta calea. Ai încredere-n el, ca şi până acum, poate chiar mai mult. Mai am ceva pentru

tine, adăugă Assad, după câteva clipe de tăcere în care se gândi cât de mândru este de fiul său şi câte speranţe îşi pusese în el. Îţi mai dau un paşaport evreiesc, pe numele Gabriel Meir, cu care nu vei avea nevoie de viză pentru Canada. Asta va fi noua ta identitate. Cum ştii ebraica precum unul de-al lor, sunt convins că nu vei avea probleme. Ai grijă şi cu ce fel de haine te îmbraci, ca să nu te dai de gol. Iar *kippa* să nu-ţi lipsească niciodată de pe creştet, ca să poţi trece drept un evreu adevărat atunci când vrei.

Nedumerit din cale-afară la auzul ultimelor cuvinte ale părintelui său, tânărul nu-şi putu stăpâni consternarea:

— Cum, tată, eu să mă dau drept evreu? Şi tocmai tu îmi ceri asta, care eşti unul dintre cei mai înverşunaţi duşmani ai sioniştilor? Nu pot să înţeleg...

— E singura cale cu sorţi de izbândă, dragul meu. Crede-mă, m-am gândit mult la asta!

— Bine, te cred, acceptă Gasib, deşi nu era foarte convins că va fi în stare să se substituie altcuiva. Dar cine e acest Meir?

— Părinţii i-au decedat într-un atentat cu bombă, la Haifa, pus la cale de extremiştii Hamas. A fost crescut de nişte rude şi în cele din urmă a emigrat în Europa. Şi-a pierdut documentele de călătorie în urmă cu câteva luni, iar nişte cunoscuţi mi le-au dat mie. Nu vor fi probleme.

— Dacă spui tu..., aprecie tânărul cu îndoială în glas.

Pentru că nu mai aveau mult timp de petrecut împreună, Assad se grăbi să continue:

— Ţine şi aceste trei monede vechi de argint pur!

În timp ce vorbea, scoase piesele dintr-un buzunar de la piept.

— Au aproape 2000 de ani. Te vor ajuta în clipele dificile, indicându-ţi în cine poţi avea încredere şi în cine nu.

— Dar tu de unde le ai? vru să ştie Gasib, în timp ce încerca să le privească la lumina stelelor şi a lunii.

— Mama ta - Dumnezeu s-o aibă în pază! - le-a primit de la o ţigancă, după botezul tău, pe când ieşea din biserică. Femeia i-a povestit precum că, cu doar o noapte înainte, avusese un vis ciudat. Un înger venise să-i spună

că un copil palestinian va fi botezat în numele lui Iisus. Iar când s-a trezit dimineaţa, arginţii se aflau pe masa ei. Acel copil eşti tu. Mama ta a aşezat monedele pe trupul tău, aşa cum l-a povăţuit ţiganca, pentru a te feri de rele. Le-am cercetat mai târziu şi am aflat de la colecţionari că ar face parte din simbria de 30 de arginţi pe care Iuda Iscarioteanul a primit-o de la Ana şi Caiafa pentru vinderea lui Iisus. De aceea, aceste monede, fiule, nu pot fi vândute. Le vei da doar acelora care ţi le vor cere, ştiind de existenţa lor şi de faptul că se află în posesia ta.

Gasib nu vedea cum să reacţioneze la ultimele vorbe ale tatălui său, şi de aceea preferă să păstreze tăcerea. Ceva din interior îi şoptea că încă nu auzise tot ce voise Assad să-i comunice. Şi, într-adevăr, aşa era. Tatăl continuă:

— Îţi mai dăruiesc şi acest medalion de aur, care se pare că provine tot de pe vremea izbăvitorului nostru Iisus Hristos. Unii numismaţi, dimpotrivă, consideră că a aparţinut însuşi împăratului Constantin. De câte ori acesta l-ar fi purtat la gât în timpul bătăliilor, ar fi obţinut numai victorii. Dacă a fost aşa ori nu, doar bunul Dumnezeu poate şti...

— Şi ce trebuie să fac cu el?

— Poartă-l la gât, dar fii cu băgare de seamă, ca să nu fie văzut de nimeni. Ceilalţi membri ai organizaţiei noastre, care mai sunt în viaţă, te vor recunoaşte ca fiu al meu când îl vor zări. Se spune despre acest medalion că are puteri magice, însă eu nu i le-am putut testa, probabil pentru că n-am fost suficient de vrednic pentru asta. Tu va trebui să reuşeşti, să-ţi îndeplineşti destinul, şi sunt sigur că aşa va fi, fiindcă nu eşti bântuit de păcate şi gânduri necurate. Când nu vei şti încotro s-o apuci, iar cerul nopţii nu va fi senin, astfel încât Safir să-ţi călăuzească paşii, scoate medalionul de pe şnur, aşează-l undeva şi roteşte-l ca pe un titirez. Mâna lui Iisus îţi va arăta calea ce o ai de urmat.

Cu aceste cuvinte, Assad legă şnurul la gâtul fiului său şi îl mângâie părinteşte pe creştet.

Medalionul din aur masiv era rotund, având grosimea de un centimetru, iar diametrul de vreo şase centimetri. Pe o parte se afla o inscripţie

minusculă, în aramaică, ce nu putea fi citită cu ochiul liber, iar pe cealaltă - imaginea Mântuitorului, o mână a acestuia putând, într-adevăr, indica o direcţie anume.

— Urmează-ţi destinul, fiule!

Cu aceste cuvinte, Assad îşi încheie discuţia cu Gasib, pe care-l iubea ca pe ochii din cap. La scurt timp adormi, răpus de oboseală.

Tânărul se gândi o vreme la grozăvia informaţiilor primite în decursul ultimelor două ore, după care îşi scoase jurnalul din rucsac şi începu să scrie pentru iubita lui, la lumina unui mic felinar şi a lunii:

“Tata e alături de mine şi se odihneşte. Eu privesc noaptea înstelată şi mă gândesc la tine, la copilăria noastră. Vântul şi insectele au tăcut. Noaptea tace şi ea. Mai mult ca sigur că s-au dus la culcare. Admir cerul senin şi mă întreb care ar putea fi cea mai îndepărtată stea de pe boltă? Cât de mult mi-ar plăcea să pot citi în stele, aşa cum s-a priceput bunicul, aşa cum ştie şi tata... Poate că şi eu m-aş descurca să-mi descifrez destinul, pe al meu şi pe al tău (fiindcă sunt legate unul de celălalt), dacă am fi împreună. Nu te întrista, asta se va petrece cât de curând. Îţi promit! În afară de misiunea încredinţată de tatăl meu, căruia i-am jurat că nu îl voi dezamăgi, doar tu contezi pentru mine, Rebecca, dragostea mea. Şi, mai presus de toate, se situează iubirea faţă de Dumnezeu.

Îmi aduc adesea aminte de mama, când îmi citea din învăţăturile Lui, Noul Testament, sfătuindu-mă permanent să nu mă îndepărtez de Biserica Ortodoxă. La şase ani, cu o zi înainte de Paştele Ortodox, am vizitat împreună Ierusalimul. De fapt, părinţii mei voiseră să primim Lumina Sfântă de la Mormântul Sfânt. Am întâlnit milioane de pelerini ortodocşi în Cetatea Ierusalimului - ruşi, greci, egipteni, sirieni, georgieni, români, sârbi şi bulgari - şi cred că a fost o minune că am reuşit să intrăm în Biserica Sfântului Mormânt. Tatăl meu mi-a spus atunci că abia dacă a remarcat câţiva catolici şi că aceştia s-au îndepărtat prea mult de Dumnezeu. În mulţimea ce se înghesuia acolo nu erau nici preşedinţi, nici miniştri, nici politicieni ori oameni bogaţi. Erau doar oameni sărmani, modeşti, bolnavi sau păcătoşi, cei pentru care venise Iisus pe Pământ. La apariţia Luminii

Sfinte, când lumânările s-au aprins singure, ca în fiecare an, am început să plâng. Plângeam bucuros - alături de alte câteva sute de pelerini - că pot asista la minunea ce se săvârşea chiar sub ochii mei. Mai târziu, când am plecat din Cetatea Ierusalimului, ne-am dus la Poarta de Aur. Îmi amintesc că în faţa acesteia era un cimitir, iar tata mi-a spus că evreii plătesc bani mulţi pentru locuri de veci, cât mai aproape de Poarta de Aur. În credinţa lor, când Mesia va intra în Ierusalim, o să-i învie pe toţi.”

***

În sala în care se desfăşurau lucrările Organizaţiei *Moses*, se mai auzea doar un murmur colectiv. Toţi ochii erau îndreptaţi spre Moshe Aifa. Fără doar şi poate, acesta nu mai era demn de funcţia pe care o îndeplinise vreme îndelungată. Trebuia să se retragă. Mai bine zis, să fie... retras. Asta conta mai puţin. Important era că altcineva, mult mai destoinic, trebuia să-i ia locul în cel mai scurt timp posibil. Cât despre viaţa fratelui ajuns în dizgraţie, aceasta nu mai valora nici cât o ceapă degerată.

Theodore Moses şuşoti câteva secunde cu personajul ce se afla în umbra lui, timp în care Aifa părăsea sala, încercând s-o facă cât mai discret cu putinţă. Tot ce-l interesa pe evreul ajuns în dizgraţie era să aibă măcar un răgaz de câteva zile, sau ore, pentru a-şi face ultimele aranjamente, în scopul protejării propriei familii. Soţia şi fiii săi nu trebuiau să sufere din cauza soţului şi tatălui lor. Cât depre persoana lui, nu mai avea nici o importanţă. Acesta-i fusese destinul şi era nevoit să şi-l asume, aşa cum procedase întreaga viaţă.

— În continuare, îl vom asculta pe fratele Salif, tulbură Moses liniştea ce se aşternuse peste cinstita adunare. Să sperăm că acesta şi-a dus la bun sfârşit misiunea încredinţată de organizaţie.

Din penultimul rând se ridică, precipitându-se, un om slăbuţ şi mic de statură, ce dădea impresia că abia se putea ţine pe picioare. Întreg auditoriul îşi aţinti privirea asupra lui. Să vorbeşti după ce luase cuvântul un condamnat la moarte era un lucru extrem de dificil. Iar Salif ştia asta mai bine decât oricine. Cu trei ani în urmă, o rudă de-a lui avusese aceeaşi soartă, pentru o greşeală cu mult mai mică.

— Vorbeşte, frate! îi ceru cel ce prezida întrunirea. Nu ne face să pierdem timpul în mod inutil! Ne-am reunit aici, venind din toate colţurile lumii, pentru a stabili strategia de urmat împotriva duşmanilor Sionului, nu din alt motiv. Aşa că, dă-i drumul!

— Fraţii mei! - începu sfrijitul - este cât se poate de clar că Gasib, fiul lui Assad, nu trebuie să rămână în viaţă. Iar asta e obligatoriu să se întâmple în cel mai scurt timp posibil. De asemenea, din câte ştim, mai trăiesc alţi doi complici. Şi aceştia trebuie eliminaţi.

— Te angajezi să-l găseşti pe Gasib Assad şi să rezolvi problema? îl întrerupse Moses.

— Bineînţeles, frate prezident. Chiar doream să solicit încredinţarea acestei misiuni de mare cinste pentru oricare dintre noi.

Urmară câteva aplauze discrete, care însă nu-l bucurară defel pe Salif. Expresia feţei lui putea însemna absolut orice, mai puţin satisfacţia pentru că i se încredinţase lui misiunea de a ucide un tânăr, care nu-i făcuse absolut nimic, iar pe deasupra mai şi dispăruse fără urmă cine ştie unde. Numai bucurie nu-i putea provoca o asemenea situaţie care, la prima vedere, deşi nu părea fără ieşire, era mai mult decât dificilă.

— Foarte bine, atunci, reluă Theodore Moses. Să ne ţii la curent în legătură cu investigaţiile tale. Cât despre ceilalţi doi ticăloşi care trebuie eliminaţi, mă voi gândi până mâine cui îi va reveni cinstea de a ne scăpa de ei. Cred că pentru astă seară am terminat.

Înainte de a declara lucrările închise, Moses mai privi o dată spre personajul din apropierea sa. Iar cum acesta nu schiţă vreun gest, le făcu tuturor semn că îşi pot vedea de treburile lor.

CAPITOLUL IX

Gasib era epuizat din cauza efortului, a lipsei de hrană şi apă. De trei zile se târa, fără încetare, prin Deşertul de Est. Căruţa o abandonase, iar măgăriţa abia se mai mişca şi ea, flămândă şi însetată. Dacă i-ar fi surprins o furtună de nisip, ar fi fost îngropaţi în câteva clipe.

Când se trezise dimineaţa, în urmă cu trei zile, tatăl său dispăruse. Plecase fără să-şi mai ia rămas bun, astfel încât despărţirea să fie mai uşoară. Tânărul scoase din rucsac paşaportul pe numele evreiesc Gabriel Meir şi îl studie cu atenţie. La fel procedă şi cu cele trei monede de argint, pe care le ascunse la loc sigur, într-un buzunar. Îşi pipăi medalionul de la gât, se gândi câteva clipe la Rebecca, apoi îşi spuse cu glas tare:

— Înainte de toate trebuie să îndeplinesc dorinţa tatei. Pe urmă voi şti ce să fac cu viaţa mea, alături de Rebecca. Numai să nu mor în deşertul ăsta şi să se aleagă praful de tot.

“Oare să fi greşit drumul?” se întreba el adesea, din ce în ce mai îngrijorat. În ultima noapte, cerul nu fusese senin, aşa că nu se putuse călăuzi după Safir, steaua lui. De asemenea, nici medalionul nu-l putuse folosi, în lipsa unei suprafeţe tari şi netede pe care să-l rotească.

Soarele stătea să asfinţească, atunci când Gasib zări în depărtare o aşezare. Când se apropie, realiză că nu erau decât dărămăturile unei construcţii. Epuizat, flămând şi însetat, legă măgăriţa şi se aşeză lângă un rest de zid, pentru a se adăposti cât de cât de frigul ce-l împresură. Aţipi în cele din urmă, nu înainte de a spune Tatăl Nostru, după cum îl învăţase mama lui încă din primii ani de viaţă. Puţini palestinieni şi iordanieni mai spuneau această rugăciune înainte de culcare.

Spre dimineaţă, un vis ciudat tulbură somnul lui Gasib. Un tânăr se apropie de zid, sprijinindu-se de acesta, cu faţa la călător.

— Hei, dulce fiinţă, încotro mergi tu? l-a întrebat năluca.

— Spre Cairo, dar tare m-aş bucura dacă aş ajunge în orice sat sau oază, căci sunt extenuat şi cred că moartea-mi este aproape.

— Dragul meu, din păcate ai greşit drumul. Ar fi trebuit să te deplasezi în permanenţă în direcţia soarelui.

Gasib nu apucă să-i mulţumească nălucii, că aceasta dispăru. Tot atunci se trezi din somn, deşi răsăritul nu-şi făcuse încă apariţia.

“Dacă îngerul m-a îndrumat să urmez soarele, aşa voi face, se gândi tânărul. Probabil că este îngerul meu păzitor, de care mi-a vorbit mama în copilărie.

În după amiaza celei de-a patra zi prin deşert, Gasib ajunse într-un cătun. De jur împrejur se ridicau câteva construcţii sărăcăcioase de pământ. Aşezarea putea fi salvarea lui, deşi totul părea pustiu, fără viaţă. Totuşi, ceva mai încolo, zări un bătrân aşezat direct pe nisip, în faţa unui bordei. Călătorul îl întrebă respectuos unde ar putea găsi apă de băut, iar localnicul, în loc de răspuns, începu să-l măsoare din cap până-n picioare, făcându-şi socoteala dacă străinul merită efortul de a primi informaţia din partea lui. În cele din urmă, tot pe tăcute, bătrânul indică o direcţie.

Iuţind pasul, cu măgăriţa după el, tânărul se îndreptă într-acolo, cu speranţa în suflet că viaţa lui nu se va sfârşi în Deşertul de Est egiptean. De la baza unei stânci, ieşit din nisip circa o jumătate de metru, izvora un pârâiaş cristalin, nu mai gros de un deget. Întregul cătun depindea de acea minune dumnezeiască. Dacă apa n-ar mai fi curs, în scurt timp aşezarea ar fi fost ştearsă de pe suprafaţa pământului.

***

— Pregăteşte-te să mori, rabinule!

Glasul hârjâit, ameninţător, îl făcu pe Moshe Aifa să-i îngheţe şira spinării. Nu apucase decât să ajungă la hotelul newyorkez unde era cazat şi să dea câteva telefoane, cu instrucţiuni precise. Vorbise şi cu ai lui, dictându-le numerele câtorva conturi bancare din mai multe ţări. De când părăsise adunarea unde îi fusese semnată condamnarea la moarte, nu încetase o clipă să spere că îi vor fi acordate măcar câteva zile, pentru a-şi pune afacerile în ordine. Din nefericire, sfârşitul îi era mai aproape decât sperase. Destinul său era să moară într-o ţară străină, departe de familia lui.

Să moară ucis de propriii companioni, alături de care luptase o viaţă întreagă pentru cauza evreimii.

“Asta e mulţumirea pentru lupta mea şi eforturile pe care le-am depus la înfiinţarea Statului Israel, se gândi el, cu năduf. E drept că sunt destul de bătrân, însă aş mai fi avut destule zile de trăit. De ce să fiu ucis ca un câine necredincios, după atâtea eforturi. Nu e corect. Cu siguranţă, nu e corect deloc.”

— Cu familia mea ce se va întâmpla? îndrăzni Aifa să-şi întrebe călăul, în timp ce acesta monta un amortizor de zgomot la revolverul său Walter 47, de calibrul 9 mm. Vor avea şi ei aceeaşi soartă?

— Nu, vor fi lăsaţi în viaţă, îl încredinţă asasinul, zâmbindu-i compătimitor. Aşa a hotărât ştii tu cine.

Bine că măcar soţia, copiii şi nepoţii lui aveau să se bucure de clemenţa organizaţiei. Ei n-aveau nici o vină pentru că Moshe Aifa ajunsese în dizgraţie, dintr-o vină care îi aparţinea în mică măsură. Ce mai, soarta îi jucase o festă, îi fusese potrivnică, şi-acum n-avea încotro: trebuia s-o accepte aşa cum era.

— Cât timp mai am? îl întrebă condamnatul pe cel ce avea să-l trimită pe lumea cealaltă, în acelaşi timp aşezându-se pe un fotoliu.

— Cât să spui o rugăciune, veni răspunsul bărbatului, care se deplasă imediat în spatele său.

Aifa tocmai îşi punea pe cap, deasupra kippei, năframa albă brodată pe care o folosea pentru rugăciuni, când liniştea apartamentului de hotel fu tulburată de şfichiuitul glonţului criminal. Asasinul îl luase prin surprindere, pentru a-l face să sufere mai puţin. Proiectilul străpunse craniul evreului, penetrându-l ca pe un pepene. La intrare făcuse doar un mic orificiu, însă în locul prin care ieşise, undeva la baza nasului, provocase un adevărat dezastru. Figura nefericitului fusese pur şi simplu mutilată, astfel încât acesta n-ar mai fi putut fi identificat, decât în urma unor probe criminalistice de laborator.

Câteva secunde, trupul lui Aifa rămase inert în fotoliu, deşi impactul glonţului ucigaş cu creierul său fusese destul de puternic. Dar când

musculatura se destinse, corpul fără viaţă se prăbuşi pe burtă, cu o bufnitură surdă, amortizată de covorul încăperii. Asasinul întoarse cadavrul cu faţa în sus şi, pentru mai multă siguranţă, slobozi încă un glonţ în inima acestuia. Apoi se îndepărtă câţiva paşi, scoase un telefon mobil şi dădu raportul:

— Prietenul nostru s-a dus la culcare.

***

Mai întâi, Gasib îşi umezi buzele crăpate de soare, după care îşi clăti gura de mai multe ori. Pe urmă, luă apă în pumni şi îi dădu măgăriţei să bea. Nu foarte mult, căci dobitocul ar fi băut până când ar fi plesnit, dacă era lăsat de capul lui. Abia mai încolo, treptat şi fără grabă, Gasib îşi potoli setea, umplând totodată bidoanele pe care le căra cu el.

La un moment dat, de niciunde, îşi făcu apariţia o femeie de vreo 30 de ani, care-l studie cu atenţie. Nu se întâmpla prea des să se oprească călători pe-acolo şi, cu atât mai puţin, singuratici neechipaţi pentru călătorii prin deşert.

Tânărul o salută din cap, zâmbindu-i. Se simţea oarecum incomodat de faptul că se înfrupta din apa acelor localnici, care şi aşa n-o duceau prea bine. Tânărul remarcă de prima dată ochii trişti ai femeii, precum şi atitudinea ei modestă, pe care nu încerca să şi-o ascundă în vreun fel.

— Ce e cu tine prin părţile astea? vru ea să ştie.

Se exprimase cât putuse de calm, cu bunătate în glas, astfel încât străinul să nu se simtă ofensat de întrebarea ei. În acelaşi timp îşi umplu cele două vase pe care le adusese cu ea.

— Trebuie să ajung la Cairo, şi cred că m-am cam rătăcit, răspunse Gasib, zâmbindu-i pentru a doua oară. Din păcate, merindele mi s-au terminat, iar măgăriţa mea nu o va mai duce mult fără mâncare. De mai bine de două zile n-o mai pot călări, atât de slăbită e. La fel ca şi mine, de altfel. Dacă nu ajungeam în această oază, cred că am fi murit amândoi de sete.

— Nu te afli într-o situaţie prea convenabilă, aprecie femeia, din vorbele ei reieşind că era destul de educată pentru cătunul în care locuia. Ai nevoie de ajutor.

“Cine ştie care o fi povestea ei”, îşi zise tânărul, în acelaşi timp făcându-şi socoteala dacă femeia ar fi dispusă să-şi facă milă cu un necunoscut venit în satul ei de niciunde.

Parcă citindu-i gândurile, ea îi zise din senin:

— Poţi înnopta sub şopronul meu, împreună cu animalul tău. Se va găsi ceva de mâncare şi pentru voi. Nu poţi străbate drumul până la Cairo atât de slăbit cum eşti.

— Vă mulţumesc pentru ospitalitate, dar nu prea am bani ca să vă plătesc.

— Nu-i nimic, aici banii nu sunt prea folositori.

Fără a adăuga altceva, femeia o luă înainte încetişor, încovoiată sub greutatea ulcioarelor cu apă, urmată de străinul înfometat şi măgăriţa lui care abia îşi mai târa copitele. Tânărul se grăbi s-o scape de povară, însă ea acceptă să-i de-a lui Gasib doar unul dintre vasele cu apă. Se deplasară vreo cinci minute prin nisipul înfierbântat, înainte de a ajunge la destinaţie. Locuinţa era de fapt un bordei amărât, ce stătea să cadă, având o singură încăpere. Lipit de acesta fusese improvizat un adăpost pentru trei capre schiloade. Gazda lăsă vasul cu apă la intrare, legă măgăriţa sub şopron şi îi dădu un braţ de paie. Apoi intră în bordei, urmată de ciudatul ei musafir.

Îi făcu semn să se aşeze şi, cu gesturi precise, puse pe masă o turtă, câteva smochine şi o bucată de brânză de capră. Apoi, îi umplu o cană cu apă proaspătă.

— Asta e tot ce-ţi pot oferi, se justifică ea, uşor jenată.

— Cred că va fi cea mai bună masă pe care am luat-o vreodată, aprecie Gasib, de-a dreptul fericit, în timp ce înfuleca de zor.

De mult timp nu mai pusese ceva în gură.

CAPITOLUL X

Luna următoare, membrii Organizaţiei *Moses* se întruniră din nou. Singurul scaun neocupat era cel ce aparţinuse până nu demult lui Moshe Aifa. Nimeni nu întrebă despre persoana acestuia, nimeni nu îşi exprimă nedumerirea în legătură cu respectiva absenţă. Toţi ştiau ce se întâmplase cu el, dar nimănui nu-i trecea prin cap să facă vreun comentariu.

— Cel mai important punct pe ordinea de zi este raportul pe care ni-l va prezenta rabinul nostru Salif, îşi începu Theodore Moses discursul, în deschiderea lucrărilor. Are cineva o problemă mai urgentă de dezbătut?

Cum nimeni nu îndrăzni să spună ceva, iar umbra liderului organizaţiei nu dădu vreun semn că ar dori modificarea programului stabilit, Moses continuă:

— Salif, este rândul tău la cuvânt. Am înţeles că jumătate din misiunea încredinţată a fost dusă la bun sfârşit. Mai este cealaltă jumătate. Trebuie să ştii că nu suntem dezamăgiţi pentru că n-ai reuşit să rezolvi decât o jumătate a problemei noastre. Într-adevăr, timpul a fost prea scurt pentru ambele sarcini. Te ascultăm!

Perciunatul răsuflă uşurat, înţelegând că moartea nu se mai afla deasupra capului său. Cel puţin deocamdată. De aceea îndrăzni să vorbească, oarecum destins:

— Vreau să vă spun că nu m-am dat în lături de la nimic pentru a-mi duce misiunea la îndeplinire, în condiţii optime şi cu toată discreţia. M-am deplasat chiar a doua zi în Canada, la Montreal, pentru a-l elimina pe Emre Zeid, unul dintre membrii organizaţiei *Cleopatra*. După cum unii dintre voi ştiu, acesta era profesor de istorie contemporană la Universitatea Concordia. Pentru succesul operaţiunii, am cooptat un student de-al nostru, pe care l-am şi stimulat material cu generozitate, astfel încât să-mi fie devotat trup şi suflet. Acesta mi-a spus că profesorul, care era un redutabil istoric al ultimilor o sută de ani, le preda adesea studenţilor lucruri pe care el le considera adevăruri, în legătură cu înfiinţarea Statului Israel. Care “adevăruri” ar fi foarte supărătoare pentru noi, dacă ar ajunge la urechea

opiniei publice internaţionale. În acel moment mi-am dat seama că minciunile lui Zeid trebuiau stopate în cel mai scurt timp posibil şi, ca atare, am acţionat în consecinţă. Chiar în acea noapte am intrat în apartamentul său, însoţit de trei companioni, şi am pus capăt vieţii ticălosului. Pe soţia lui doar am drogat-o, potrivit ordinelor primite, iar pe el l-am sufocat cu o pernă, chiar eu cu mâna mea. Trebuie să vă mărturisesc, dragi prieteni, că mi-a făcut plăcere să-l trimit pe lumea cealaltă pe porcul de palestinian.

Salif îşi trase sufletul pentru câteva momente, mulţumit că auditoriul fusese captivat de expunerea sa. Fără îndoială, nu mai exista nici o primejdie în ceea ce îl privea, iar asta îi dădea aripi. Continuă:

— Cum era suferind de inimă, concluzia autorităţilor a fost unanimă: Emre Zeid a decedat în somn, datorită unui atac de cord. La această concluzie a contribuit din plin raportul medicului legist care, aşa cum probabil bănuiţi, este tot un om de-al nostru.

— Am citit în presa locală, pe Internet, că aşa stau lucrurile, îl încurajă Moses. De moartea profesorului din cauza inimii nu s-a îndoit nimeni. Ai procedat bine, Salif, nu ne-ai înşelat aşteptările. Te felicit!

— Ar mai fi de spus că am participat chiar şi la înmormântarea duşmanului nostru. Nimic nu mi s-a părut suspect. Soţia îl jelea, iar câţiva studenţi veniseră să-l însoţească pe ultimul drum. I-am cerut tânărului pe care l-am racolat o listă completă a acestora, pentru orice eventualitate.

În acel moment, cinstita adunare de sionişti se ridică în picioare şi îl aplaudă discret pe Salif. După care, Theodore Moses luă din nou cuvântul, pentru al doilea punct de pe ordinea de zi:

— Fraţilor, îi mulţumim lui Salif pentru succesul repurtat şi vă propun să trecem mai departe, la misiunea încredinţată companionului Ster, care a monitorizat atent activitatea politică a Israelului în ultima vreme. După moartea lui Yasser Arafat, lucrurile au cam luat-o razna, contrar planificărilor noastre. Totuşi, adevăratul motiv al decesului n-a fost divulgat, iar pentru acest succes laudele i se cuvin rabinului Ster. A ştiut să protejeze organizaţia. Te ascultăm, frate!

***

Prin locul uitat de lume unde poposise Gasib trecea un autobuz ca vai de el o dată la zece zile. După o escală şi schimbând anticul mijloc de locomoţie, se putea ajunge la Cairo. Din păcate pentru tânărul fugar, râşniţa trecuse pe acolo cu o zi înainte de venirea lui. Deci, mai avea opt zile de aşteptare.

— Aş avea vreo 50 de dolari pentru bilet, însă nu ştiu dacă sunt suficienţi, îi spuse el femeii care-l găzduise, după ce termină de mâncat.

— Până la schimbarea autobuzului, la Beni Suel, am să-ţi plătesc eu călătoria. Îi voi da şoferului nişte brânză de capră şi va fi suficient. În zona asta se plăteşte mai mult în produse decât în bani, şi toată lumea e mulţumită.

— Sunteţi atât de bună cu mine... dar nu pot accepta. Trebuie să fac şi eu ceva pentru dumneavoastră, în schimbul bunătăţii de care daţi dovadă. Pot să muncesc, dacă vreţi, cât timp voi aştepta autobuzul.

Începând de a doua zi, Gasib cără apă de la izvor, ajută femeia la treburile casnice şi, sub îndrumările ei, cârpi locuinţa cu pământ amestecat cu nisip, aşa cum se pricepu. În a treia zi dimineaţă, când se duse după apă, o bătrână din partea locului îl reţinu, pentru a-i spune câteva vorbe.

— Tinere, dacă ţii la viaţa ta, ar trebui să pleci cât mai repede din satul ăsta, îl luă femeia direct, fără altă introducere.

Gasib se uită lung la ea, neînţelegând de prima dată despre ce era vorba. Cum ar fi putut gazda lui - care dăduse dovadă de o bunătate ieşită din comun - să-i pună viaţa în primejdie?

Văzându-l nedumerit şi derutat, bătrâna reluă:

— O să-ţi facă vrăji pentru a te distruge. Toţi sătenii se feresc din calea ei, pentru că ştiu ce-i poate pielea.

— Vă mulţumesc că m-aţi avertizat! îngăimă tânărul, grăbindu-se să se îndepărteze. Am să ţin cont de sfatul dumneavoastră.

Tot drumul până la locuinţa gazdei sale, ba chiar şi după aceea, Gasib întoarse pe toate feţele vorbele bătrânei întâlnite la izvor.

Văzându-l îngândurat, femeia care-l găzduia îl întrebă:

— Te văd cam tulburat astăzi şi fără chef de vorbă. Ce s-a întâmplat cu tine?

Cum tânărul nu-i răspunse, ea trase singura concluzie plauzibilă privind starea musafirului ei:

— Precis că ai stat de vorbă cu cineva din sat. Ce ţi-au spus despre mine, că sunt nebună sau curvă? Poate amândouă...

— Nu chiar, răspunse el, după câteva clipe în care îşi cântări cuvintele. Mi s-a spus să plec cât mai repede de aici, dacă ţin la viaţa mea. Să plec cât mai repede din această casă, pentru că aţi fi vrăjitoare şi mi-aţi dori moartea.

Ridicându-şi ochii spre ea, Gasib remarcă pentru prima dată frumuseţea ochilor femeii, de un albastru superb, nemaiîntâlnit. Probabil că în tinereţe, înainte ca necazurile vieţii s-o copleşească, fusese încă şi mai frumoasă.

— Dar nimeni nu te ţine cu forţa aici. Poţi pleca oricând vrei. Eu n-am vrut decât să-ţi întind o mână de ajutor.

— Ştiu asta, dar de ce vă urăsc oamenii?

— Pentru că am venit în satul lor şi am avut proasta inspiraţie de a destăinui cuiva povestea vieţii mele.

— Numai pentru atât vă condamnă?

— Tinere, crede-mă, eu n-am făcut rău nimănui, însă soarta mi-a fost mai mult decât potrivnică. Din destăinuirile mele, toată lumea a tras concluzia că, în tinereţe, am sucit minţile unui bărbat pe când trăiam la Cairo. Pe urmă, că mi-am omorât copilul conceput cu acesta. Dar realitatea crudă este cu totul alta.

Femeia ezită un timp să continue, gândurile ei zburând în cu totul alt loc decât satul acela prăpădit din plin deşert. Gasib n-o tulbură, lăsând-o singură cu zbuciumările ei. Dacă n-ar fi vrut, nu i-ar fi povestit nimic despre ea. Astfel, n-ar mai repeta greşeala făcută la instalarea în satul acela. Totuşi, gazda continuă să-şi depene amintirile, de parcă ar fi avut nevoie de asta. Simţea impulsul de a se elibera de o povară pe care n-o mai putea duce în

suflet. Trebuia să se destăinuie cuiva care, chiar dacă n-o înţelegea, măcar n-o condama la fel ca restul consătenilor.

— Am iubit odată un tânăr, la fel cum m-a iubit şi el, pe când locuiam la Cairo. Părinţii lui erau destul de săraci, iar eu eram orfană, însă cele de trebuinţă nu ne lipseau, pentru că munceam de dimineaţa până seara. Confecţionam sfincşi şi piramide, pe care le vindeam turiştilor. În cele din urmă am rămas însărcinată cu el şi ne-am căsătorit, pe când nici nu împlinisem 17 ani. Dar din momentul în care am născut, totul s-a schimbat. Fiul nostru era blond, cu toate că noi eram amândoi bruneţi, iar lumea a început să vorbească vrute şi nevrute.

— Bine, dar părul copiilor se poate închide la culoare mai încolo, remarcă Gasib, amintindu-şi cărţile de pediatrie citite. Asta nu înseamnă că l-aţi fi conceput cu altcineva.

— Ai dreptate, însă vecinii şi cunoscuţii noştri n-au fost de aceeaşi părere cu tine. Mai ales că, la vârsta de un an, copilul nostru era tot blond şi cu tenul albinos. Soţul meu începuse să bea din ce în ce mai mult, rareori venind acasă înainte de miezul nopţii. Prietenii râdeau de el, făcându-l încornorat şi luându-l în zeflemea pentru că hrăneşte un plod care nu e sânge din sângele lui. Toţi credeau că m-am culcat cu vreun turist din ţările scandinave şi că de aceea pruncul meu a ieşit blond. Dar realitatea nu era asta. Pur şi simplu, soarta mi-a fost potrivnică. Allah mi-e martor că singurul bărbat pe care l-am cunoscut în toată viaţa a fost soţul meu. Nu m-am dăruit nimănui altcuiva.

Gasib îi aduse o cană cu apă, văzând că femeii i se uscase gâtlejul. Nu atât din cauza vorbelor rostite, ci din cu totul alte motive asupra cărora nu se opri. În orice caz, era cât se poate de clar că femeia suferea profund şi îi venea foarte greu să i se destăinuiască străinului pe care îl adăpostise.

— Într-o zi, supărat de ocările la adresa lui, soţul meu a venit nervos acasă, de data asta ceva mai devreme ca de obicei. Probabil că băuse mai mult în acea seară. A scos pumnalul. Nu m-am temut pentru viaţa mea, spunându-mi că dacă soarta vrea să mor, fie ce-o fi. Numai micuţul să trăiască. Fără să-mi adreseze vreun cuvânt sau să se uite la mine, s-a repezit

la copil şi i-a implântat pumnalul adânc în inimă. Totul s-a petrecut într-o secundă, iar eu am fost incapabilă să fac vreo mişcare. Mi-am luat copilul muribund în braţe, şi-am început să plâng cu disperare, sperând că astfel îi voi reda viaţa. În clipa următoare, orbit de furie, soţul meu mi-a smuls cadavrul micuţului din braţe şi m-a aruncat în stradă. Am plâns ore întregi la uşa lui, pe urmă am luat-o de nebună pe străzi, neştiind încotro s-o apuc. Săptămâni şi luni de-a rândul am hoinărit bezmetică pe străzi, murdară şi înfometată, supravieţuind din mila oamenilor. Toţi cei care ne cunoşteau dădeau vina pe mine, că mi-aş fi înşelat soţul. Şi că acesta, orbit de furie, l-a ucis pe micuţul care n-ar fi fost progenitura lui. Când mi-am mai revenit după şocul suferit, am apucat-o încotro am văzut cu ochii, deznădăjduită, stabilindu-mă într-un sat, la o depărtare de două sute de kilometri de Cairo. Am găsit de lucru la o fermă, stăpânii asigurându-mi dormitul, mâncarea şi ceva haine. Din păcate, gura lumii m-a ajuns şi aici, localnicii începând să mă batjocorească. Până la urmă, starostele satului le-a cerut stăpânilor mei să mă alunge, căci altfel voi fi omorâtă de oameni cu pietre. Când am aflat toate astea am plecat de bună voie, îndreptându-mă spre deşert, cu gândul de a sfârşi cu o viaţă atât de-amară.

CAPITOLUL XI

De la locul său se ridică cel pe care-l chema Ster, un bătrân de circa 65 - 70 de ani, care nu părea defel intimidat de personalitatea liderului Theodore Moses. Îşi aranjă perciunii preţ de câteva secunde, apoi verifică poziţia *kippei* de pe cap, şi abia pe urmă începu să vorbească, pe un ton molcom, degajat:

— Fraţi ai mei şi preaiubitule rabin, vă mulţumesc că mi-aţi dat cuvântul. Este o onoare pentru mine să fiu ascultat de o aşa cinstită adunare. Am să încerc să fiu cât mai scurt, ca să nu vă plictisesc. Un raport complet în legătură cu activitatea mea în Israel puteţi consulta, începând de mâine dimineaţă, printr-o simplă solicitare adresată onorabilului Theodore Moses. După cum bine ştiţi, pe duşmanul Arafat l-am lichidat prin otrăvire, dar acest fapt nu poate fi dovedit în nici un chip. În acest sens, strădaniile noastre nu sunt de neglijat, ca să nu spun mai multe despre acest subiect. În legătură cu Ariel Sharon, lucrurile au fost ceva mai complicate. “Buldozerul”, cum îi spuneam noi în intimitate, a luat-o razna cu planul său privind decolonizarea spaţiilor ocupate de israelieni, iar din acel moment a intrat în dizgraţia organizaţiei noastre. În chip inexplicabil, acesta s-a transformat, dintr-un membru marcant al organizaţiei noastre, în opozant. Singura rezolvare a situaţiei era, aşadar, eliminarea lui fizică. Asta pentru că nici un evreu cinstit şi cu scaun la cap - în afară de Sharon - n-ar fi de acord cu acordarea independenţei palestinienilor. Ce este mai grav, “buldozerul” a nesocotit, ba chiar a persiflat forţa şi voinţa organizaţiei *Moses*, atitudine care i-a grăbit sfârşitul. Tocmai el, unul dintre cei mai de seamă fraţi ai organizaţiei noastre să o apuce pe o asemenea cale... El, care nu se dădea în lături de la nici un demers ce avantaja cauza noastră sfântă şi a Statului Israel, să ajungă să militeze pentru acordarea independenţei arabilor... Una peste alta, din nefericire, Ariel Sharon nu mai există pentru noi. Acum este doar o legumă, care trăieşte în inconştienţă, graţie aparaturii medicale. De asta mă văd nevoit să trec la un alt subiect.

Asistenţa îl privea pe Ster cu multă consideraţie, neştiind dacă era cazul să se ridice în picioare şi să aplaude cu discreţie, ori să aştepte finalul dicursului. Vorbitorul, la rândul său, gusta din plin efectul expunerii făcute, mulţumit că i se acorda atenţia cuvenită.

— Ştim că starea sănătăţii rabinului Ariel Sharon este critică, vorbi Theodore Moses. I-a fost injectată o substanţă în timpul unui control medical, premierul suferind o comoţie cerebrală. Salvarea lui a constat în mai multe operaţii cărora a trebuit să le facă faţă. Ne pare rău pentru el. Pe de altă parte, acum suntem liniştiţi fiindcă va fi incapabil de a mai face vreun pas pentru eliberarea coloniilor. Continuă, frate Ster.

— În coloniile din Gaza am inflitrat câţiva radicali de-ai noştri care, conform planului stabilit, au reuşit să încingă spiritele. Unul dintre ei, mai zelos, a detonat chiar o grenadă într-un autobuz, provocând destule victime. Toată lumea a pus atentatul pe seama palestinienilor, după cum aţi văzut şi dumneavoastră la CNN. Dumnezeu să ne ierte! mai adăugă bătrânul rabin, lăsându-şi privirea în podea.

După câteva secunde continuă, pe acelaşi ton molcom:

— Drept ripostă, două elicoptere Apache, aparţinând Unităţii 101 din Sayaret Matkal, au survolat fâşia Gaza, lansând rachete incendiare asupra locuinţelor arabe. În final mai pot adăuga că planurile privind invadarea Libanului continuă şi sunt pregătite cum se cuvine.

***

— N-a fost să fie să mor, continuă gazda lui Gasib tragica poveste. Mi-am urmat blestemul până în satul acesta, trecând prin nenumărate întâmplări, pe care puţini le-ar crede dacă le-aş povesti. Tu poate că nu iei în seamă blestemele. Nici eu nu le luam în tinereţe. Dar trebuie să-ţi spun că, înainte să nasc, am fost blestemată de o tânără ce râvnea şi ea la soţul meu, înainte ca acesta să mă aleagă pe mine. Rivala mi-a zis: “Să naşti plodul alb ca laptele şi zilele lui să nu ţină decât un an. Să n-ai parte de urmaşi şi nici de bărbatul pe care mi l-ai furat. Să nu-ţi găseşti liniştea oriunde te-ai duce şi orice-ai face. Viaţa ta să fie un calvar câte zile vei trăi.”

Văzând că tace după reproducerea blestemului, tânărul o întrebă curios:

— De soţul tău mai ştii ceva?

— Din seara când m-a alungat, n-am mai auzit nimic despre el. Sper să fie bine şi să-şi fi refăcut viaţa, pentru că a fost un om bun la suflet, până când prietenii şi vecinii i-au înveninat inima cu intrigile lor. Au trecut nouă ani de-atunci.

“Şi eu care crezusem că gazda mea are pe puţin 30 de ani, îşi zise Gasib cu mirare. Cum te mai afectează necazurile vieţii...”

— Mă bucur că m-aţi lămurit cum stau lucrurile, aprecie tânărul sinceritatea femeii.

— Te-ai temut şi tu zise ea, cu durere în suflet.

— Nu chiar, însă aveam unele îndoieli. Acum nu le mai am.

— N-ai de ce te teme. Îi vei mulţumi lui Allah şi Profetului său pentru că ai rămas la mine. Sau lui Dumnezeu, pentru că, deşi vorbeşti araba la perfecţie, văd că porţi *kippa* de evreu. Eu n-am nevoie de nici o mulţumire.

— De fapt, nu sunt nici musulman, nici mozaic. Am fost botezat la o biserică ortodoxă.

După aceste vorbe tăcu, iar gazda nu-i puse vreo întrebare incomodă. Fiecare cu ale lui.

***

După ce Ster îşi termină discursul, Theodore Moses se ridică de la locul său şi îl aplaudă pe bătrânel. La fel procedară şi ceilalţi companioni prezenţi la adunare, în timp ce acesta se aşeza destins la locul său.

— Îţi mulţumim, frate! vorbi liderul organizaţiei, după ce schimbă câteva cuvinte cu nelipsitul personaj din umbra sa. Ai procedat întocmai cum trebuia pentru apărarea cauzei noastre. Datorită crizei actuale din zona ta de influenţă, ţi se va mări substanţial bugetul. Trebuie să-ţi mai spun că suntem mulţumiţi şi de rezultatul alegerilor din Palestina. Aşa cum am dorit, gruparea extremistă Hamas a ajuns la putere, ceea ce înseamnă că haosul va continua. Să-i finanţezi în continuare, ca până acum, ca să poată ataca Israelul, iar noi să avem motive suficiente pentru ripostă. Până la ocuparea lor definitivă nu mai e decât un pas de făcut. Dar, toate la momentul

potrivit. Dragii mei, se adresă Moses, de astă dată întregii audienţe, guvernele ţărilor în care acţionaţi trebuie impresionate în permanenţă de atacurile teroriştilor palestinieni împotriva populaţiei civile, neajutorate, a Statului Israel. De asemenea, trebuie menţinută tensiunea în rândul populaţiei civile. Lumea trebuie să se teamă că, atacuri cum au fost cele de la World Trade Center, vor fi puse la cale de arabi şi în alte metropole de pe întreaga planetă. În cadrul aceleiaşi strategii, n-ar fi rău ca Irakul să rămână ocupat în permanenţă de forţele internaţionale, indiferent sub ce pretext şi cu ce pierderi. În cel mai scurt timp, va trebui să atacăm şi Iranul. SUA şi întreaga armată americană este în mâinile noastre, iar prin ocuparea Iranului vom avea linişte în Asia Mică. Bush va primi controlul asupra petrolului, iar Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei şi ţările arabe nu vor mai avea nici o putere. Companiile de presă pe care le controlaţi este bine să pună semnul egal între Iran şi Irak, astfel încât lucrurile să fie mai simple şi opinia publică să nu creeze probleme. Dacă ţările arabe se vor confrunta cu cât mai multe conflicte armate, Israelul va avea liniştea pe care ne-o dorim cu toţii. Vreau să vă mai spun că sunt pe deplin satisfăcut în ceea ce priveşte publicarea în presa occidentală a acelor caricaturi ale profetului Mahomed. Mulţumesc pe această cale Mossadului, fără de care nu ne-am fi descurcat atât de bine. Rezultatul a fost peste aşteptări, situaţia fiind chiar foarte bună în ţările pe care le-am ales pentru acest experiment, şi anume Danemarca, Norvegia şi Franţa. Primele două au redus deja substanţial relaţiile economice cu ţările arabe, iar în Franţa s-au intensificat problemele legate de migraţia musulmană. Situaţia europeană, pe care postul de televiziune CNN o prezintă aproape zilnic, este în avantajul nostru. În sfârşit, au început să conştientizeze şi occidentalii că nu se poate glumi cu arabii. Mare parte a planetei se manifestă împotriva musulmanilor, iar asta este bine. Chiar bine de tot.

Pregătindu-se de încheierea discursului, Moses se aplecă încă o dată spre cel care îl seconda în permanenţă. Ascultă şuşoteala acestuia circa un minut, după care vorbi din nou:

— Vreau să vă reamintesc un lucru, pe care cu siguranţă că îl cunoaşteţi cu toţii. Organizaţia noastră centenară a pornit de la nimic, din dorinţa câtorva oameni de seamă de a crea statul sfânt Israel. Într-un timp relativ scurt am devenit un adevărat imperiu, cucerind aproape întreaga planetă. Oamenii noştri conduc guverne, parlamente sau congrese. Prin masonerie, dictăm cam tot ce mişcă în economia mondială, deţinând controlul asupra surselor de energie ale Pământului. De asemenea, finanţele Lumii ne aparţin. Ce denotă toate acestea? Că Dumnezeu este cu noi şi ne călăuzeşte paşii. E drept, evreii au doar o ţară mică, în care n-ar încăpea toţi cei care am fost blagosloviţi cu această origine sfântă. Dar pentru că suntem poporul ales de Cel de Sus, ne-am răspândit pretutindeni. Nu mai e mult şi vom pune mâna pe Liban, iar de acolo până la strâmtoarea Dardanele nu mai sunt decât câţiva paşi de făcut. Oricum, şi aşa, diaspora noastră e atât de puternică, încât niciodată nu vom putea fi reduşi la tăcere. De asemenea, nimic important nu se va întâmpla pe această planetă, fără acordul nostru prealabil. Un alt merit care ne aparţine tuturor este şi acela că, în ultima sută de ani, organizaţia noastră n-a fost deconspirată. Deşi ne-am schimbat de câteva ori denumirea, pentru a ne induce în eroare duşmanii, nimeni nu ştie despre lupta noastră din umbră. Iar lucrurile trebuie să rămână în continuare aşa. Singura excepţie o constituie Organizaţia *Cleopatra*, însă şi aceasta e pe cale de dispariţie, după cum bine ştiţi.

Moses îşi încheie lungul discurs în aplauzele ponderate ale reprezentanţilor tuturor evreilor din lume. Ardoarea cu care vorbise îl făcuse să transpire, având nevoie evidentă de un respiro.

CAPITOLUL XII

Învelit cu o pătură veche dar curată, Gasib privea cerul de sub şopron, în aşteptarea somnului care întârzia să vină. Povestea gazdei lui îl tulburase profund, iar acum rememora toate vorbele femeii spre a şi le întipări bine în minte. Steaua lui, Safir, strălucea fără griji pe boltă, caprele se strânseseră una într-alta, iar măgăriţa moţăia în colţul care-i fusese oferit.

“Am să-i las ei animalul, drept răsplată pentru găzduire şi mâncare”, îşi propuse tânărul, realizând că, oricum, n-ar fi avut cum să-l care cu el în capitala Egiptului. Sau mai bine i-l vând cuiva, să mai fac rost de ceva bani.

Până la sosirea autobuzului mai erau trei zile. Femeia refuză darul lui Gasib, dar la insistenţele acestuia, în ajunul plecării sale, măgăriţa dispăru din curte. Gazda fusese plecată, întorcându-se mult după orele prânzului. Tânărul tocmai terminase de reparat ţarcul pentru capre, când ea apăru prăfuită de un drum lung.

— Am fost în satul vecin şi ţi-am vândut măgăriţa, îi zise ea, de cum se apropie. Poftim banii!

— De ce-aţi făcut asta?

— N-aveam ce face cu ea, răspunse gazda cu simplitate. Ce să car şi unde? În plus, mănâncă şi foarte mult, iar aici iarba este la mare preţ. Cred că am ales cea mai bună soluţie. Cele 120 de *lire egiptene*[14] îţi vor fi de folos pe lângă ceilalţi 50 de dolari pe care mi-ai spus că îi ai.

— Bine, aşa să fie, dar veţi opri jumătate din bani, hotărî Gasib cu fermitate în glas, numărând banii. Altfel nu accept. Şi vă mulţumesc încă o dată pentru tot ce-aţi făcut pentru mine!

Neavând încotro, gazda îşi primi partea, iar discuţia pe acel subiect se încheie în acel punct.

Tânărul se gândise, în urmă cu câteva zile, să-i dăruiască un bănuţ de argint din cei trei primiţi de la tatăl său. Dar cum ar fi putut face una ca asta, din moment ce Assad îi spusese cu precizie că nu trebuie să le dea decât persoanelor care ştiu de existenţa lor şi i le vor cere?

A doua zi, autobuzul frână în centrul satului, stârnind în jur un nor de praf. Odată oprit, părea că n-o să mai pornească niciodată. Şoferul coborî ca să se dezmorţească şi să bea o cană de apă proaspătă, adusă de bătrânul care-l întâmpinase pe Gasib la sosirea în sat. Aşa proceda de fiecare dată, îndeplinindu-şi misiunea cu cinste.

Tânărul s-a apropiat de maşină, dar gazda lui i-a luat-o înainte, făcându-i semn să stea deoparte şi începând negocierile cu şoferul. În cele din urmă, după vreo cinci minute, se învoiră pentru două pachete de brânză de circa un kilogram fiecare. Şoferul nu se arătă prea mulţumit de afacerea făcută, drept pentru care îi zise pasagerului să meargă undeva în spate şi să se aşeze pe cele două roţi de rezervă puse una peste cealaltă. Despărţirea dintre Gasib şi femeia bătută de soartă a fost scurtă, dar profundă. Nu era nevoie de cuvinte. Se priviră în ochi câteva clipe, după care el urcă, fără un cuvânt. Ca prin minune, motorul maşinii porni din prima şi autobuzul demară, lăsând satul tot într-un nor de praf, la fel ca la venire. Din locul în care rămăsese, gazda schiţă un gest cu mâna, de rămas bun. La fel procedă şi tânărul, însă nu ştiu dacă fusese zărit, din cauza murdăriei care acoperea geamul.

“Cât timp am stat la ea, nu mi-a pus nici o întrebare despre mine”, se gândi Gasib pe drum. “Ciudat. Iisus s-o aibă în pază! Este o femeie de treabă, cu siguranţă.”

Scârţâind din toate încheieturile, maşina se deplasa relativ bine prin deşertul încins, pe un drum bătătorit periodic de utilaje grele. În următorul sat s-au mai urcat trei femei, care mergeau la Beni Suel ca să vândă unele produse şi să cumpere altele. Pe urmă, autobuzul s-a mai aglomerat, unii pasageri fiind nevoiţi să stea în picioare. Chiar dacă Gasib înţepenise pe cauciucuri, nu se mişcă de acolo, fiind invidiat de mulţi care n-avuseseră privilegiul de a se putea aşeza undeva. În total, drumul dură circa zece ore, pe o caniculă greu de suportat.

Legătura spre Cairo avea să plece la o oră după ce autobuzul tânărului palestinian ajungea la destinaţie. Aflase această informaţie fără să întrebe, de la călătorii guralivi care circulau împreună cu el.

Mai târziu se afla într-o maşină construită ceva mai recent şi mai arătoasă, care avea să-l ducă până în capitala Egiptului. De data asta plătise cu bani peşin, în total 50 de lire, până la marginea metropolei. În curând avea să se înnopteze, iar la Cairo urma să ajungă în primele ore ale dimineţii, poate chiar înainte de răsăritul soarelui.

“E mai bine aşa - se gândi Gasib - fiindcă nu va trebui să-mi caut un loc în care să dorm. Voi moţăi pe scaunul meu până la destinaţie. N-o să fie chiar atât de greu şi nu mă costă nimic în plus”.

La coborâre, îi trebui un timp ca să se dezmorţească, la fel ca şi restul pasagerilor, care înduraseră cu stoicism călătoria, bucurându-se de o singură oprire de doar cinci minute. Întrebă pe cineva cum se ajunge în centrul metropolei, şi o porni într-acolo pe jos, în timp ce soarele îşi făcea maiestuos apariţia.

Pe măsură ce mergea, în jurul său se ridicau vile şi blocuri de locuinţe impozante cum nu mai văzuse în viaţa lui. Oare se afla tot în Egipt? Cu doar o zi în urmă plecase dintr-un sat în care oamenii dormeau pe jos, hrănindu-se cu turtă, smochine şi brânză acră de capră. Să fie aceeaşi ţară? Şi dacă da, de ce unii locuitori trăiau aşa cum trăiau, iar alţii se lăfăiau ca-n Paradis?

Străzile şi bulevardele largi îl copleşiră pe tânărul fugar, care acum se numea Gabriel Meir, fiind de origine israeliană. În cele din urmă ajunse în dreptul unui parc, având ca bagaj un singur rucsac în spate, şi se aşeză pe o bancă pentru a se odihni. Înghiţi câteva smochine primite de la femeia care-l găzduise, mai mult ca să aibă ceva în stomac, şi nu pentru că i-ar fi fost foame. Cum frigul se îndulcise după apariţia soarelui, adormi cu capul în piept, singur cu gândurile lui. Oare ce căuta el în acea lume şi ce rol trebuia să joace? Va reuşi să se descurce, astfel încât să nu-şi facă tatăl de ruşine? Cât mai avea de suferit până la reîntâlnirea cu Rebecca? Acestor întrebări şi multor altora nu apucă să le găsească răspuns, aţipind de oboseală.

***

Un rabin ceva mai tânăr decât ceilalţi începu să vorbească grăbit, după ce liderul organizaţiei îi dădu cuvântul.

— Nu am ştiri atât de importante să vă dau, în comparaţie cu ale fraţilor noştri, aşa că vă rog să mă înţelegeţi. Mossadul deţine o informaţie cu privire la preşedintele unei ţări din sfera mea de influenţă. Se pare că o grupare de tip mafiot a plătit doi sirieni pentru a-l asasina pe preşedintele României. Ştiţi bine despre contribuţia noastră în zona Balcanilor şi a Estului Europei, în ceea ce priveşte alegerile prezidenţiale şi parlamentare din România şi Ucraina, denumite de presă “Revoluţii portocalii”. Interesul nostru acolo este major, scopul nostru fiind acela de a distruge credinţa ortodoxă a celor două ţări.

— De ce ar dori sirienii moartea preşedintelui României? întrebă unul dintre rabini.

— Fireşte, pentru că ţara lui a intrat în NATO, răspunse un altul.

— Eu cred că preşedintele României s-a pus rău cu prea mulţi adversari politici şi oameni de afaceri, şi este vorba despre răzbunare, aprecie primul vorbitor.

— În acest caz, nu ne vom amesteca, decretă Theodore Moses. Dacă atentatul va reuşi, vom furniza lumii întregi date complete despre asasini, iar pericolul arab va fi şi mai bine reliefat. Nu vom avea decât de câştigat din această afacere.

— Totuşi, preşedintele este omul lui Bush şi ne ajută în Irak, se făcu auzită o altă voce. Cum noi am sprijinit “Revoluţia portocalie”, poate că ar fi cazul să ne mai gândim. N-ar fi exclus să-l putem folosi pe liderul României, pentru a da încă o lovitură ortodoxiei. De asemenea, el ne-ar putea ajuta în introducerea căsătoriei între persoanele de acelaşi sex şi legalizarea prostituţiei. Ne-ar putea avantaja prin scoaterea icoanelor şi crucilor din şcoli, mai ales pe cele care-l înfăţişează pe Iisus.

— Poate că ai dreptate, consimţi Moses. O să ne mai gândim la ce este de făcut. Până atunci, cel ce se ocupă de Rusia, să-l elimine odată pe primarul Moscovei. Ne-am săturat ca acesta să respingă la nesfârşit paradele homosexualilor.

Şedinţa Organizaţiei *Moses* continuă până spre dimineaţă, timp în care membrii acesteia îşi prezentară fiecare raportul de activitate. La sfârşit

plecară cu toţii, nu înainte de a strânge mâna liderului lor şi de a se săruta de trei ori pe obraji, după obiceiul masonic. În acelaşi timp, fraţii primeau câte un plic închis, conţinând instrucţiuni precise privind îndatoririle lor viitoare. Îl deschideau cu discreţie, citind cu atenţie conţinutul de câteva ori, după care îl depuneau într-un vas din piatră, înflăcărat. În urmă nu rămânea nici o dovadă.

După ce ultimul frate părăsi încăperea, Theodore Moses se întoarse spre omul din umbră, care-l seconda în permanenţă, şi îl întrebă:

— Sunteţi mulţumit de cum au decurs lucrurile?

— În general da, însă era loc de mai bine, răspunse acesta, cu acelaşi glas hârjâit şi totuşi tăios.

— Dar am făcut totul după dorinţa dumneavoastră, după planul pe care l-am stabilit împreună, ripostă rabinul. Ce nu vă este pe plac?

— Nu pot accepta faptul că n-ai pus mâna pe medalionul acela blestemat. Trebuia să depui mai multe eforturi în acest sens. Ştii la fel ca şi mine ce puteri are, motiv pentru care trebuie capturat în cel mai scurt timp posibil.

— Iar asta se va întâmpla cât de curând, îl asigură Moses. O să dăm de urma lui Gasib Assad, negreşit. Medalionul este cu siguranţă la el şi vom rezolva problema. Nu trebuie să vă faceţi griji.

— Bine, aşa să fie. Ai găsit un înlocuitor pentru Moshe Aifa? Scaunul său nu trebuie să rămână neocupat pentru multă vreme. Doar cunoşti procedurile organizaţiei.

— Le cunosc şi voi coopta în locul său un om mult mai puternic. În cel mai scurt timp posibil, vă asigur. Dumnezeu mi-a martor că aşa voi face.

— Theodore, eu vorbesc cu Dumnezeu adesea şi este nemulţumit. Permanent îmi spune să nu avem milă faţă de creştini şi păgâni. Doar noi suntem poporul ales, iar restul nu contează. Deci, nu vă temeţi, pentru că orice veţi face spre îndeplinirea vrerii Lui, vă va sprijini.

— Şi cu problema ortodoxiei cum vom proceda?

— Această religie trebuie să dispară, pentru că este prea învechită şi respinge cu vehemenţă căsătoria între persoanele de acelaşi sex, prostituţia,

satanismul şi alte câteva principii moderne, care pe noi ne avantajează. România şi Bulgaria vor intra la anul în Uniunea Europeană, aşa că primii paşi au fost făcuţi în direcţia distrugerii bisericilor din aceste două ţări. Ortodocşii trebuie să se unească cu catolicii, pentru că au schimbat caledarul în 1924 şi, oricum, ei nu mai sunt demult ortodocşi. Biserica din Constantinopol trebuie şi ea atrasă în joc. Trimite-l pe noul papă la Istanbul, ca să întindă o cursă şi să rezolvăm cu ortodoxia greacă. Ştim cu toţii cât de mult îşi doreşte noul papă să absoarbă ortodoxia. Enorm. Anul viitor să finanţezi construirea unei mănăstiri de măicuţe pe Muntele Athos. Şi ordonă ca în toate bisericile din UE, preoţii să nu mai poarte bărbi, în timp să se renunţe la împărtăşanie şi să se promoveze peste tot ceea ce e nou. Inclusiv căsătoria între persoanele de acelaşi sex şi prostituţia. Ortodoxia trebuie să dispară, pentru că e prea învechită. A mai rămas Rusia, dar cu problemele lor economice, în câţiva ani vor ajunge în plasa noastră. Iar Vaticanul ne va da o mână de ajutor în această direcţie. Noul papă este de acord cu absorbirea ortodoxiei, noi trebuie doar să-i dăm o mână de ajutor. Te mai anunţ că în scurt timp vor începe filmările unui nou film prin care vom lovi în Iisus, bazat pe descoperirea mormintelor de la Ierusalim. Acest fals mesia va cădea în dizgraţie prin pelicule de lung sau scurt metraj, inclusiv desene animate. Mai vreau să văd în marile magazine din întreaga lume obiecte de vestimentaţie cum sunt blugii, gecile, tricouri şi scurte din piele sau canadiene purtând sigla îngerului morţii pe ele. N-ar fi rău să se creeze chiar o modă în acest sens.

Moses îşi privi mentorul cu atenţie, şi pentru prima dată remarcă faptul că nu-l cunoştea aproape deloc. Se insinuase în organizaţie de unul singur, în urmă cu câţiva ani, impunându-şi voinţa fără drept de apel. Nimeni nu-i putuse rezista şi, cu atât mai puţin el, un om cu frică de Dumnezeu. Nu erau de neglijat nici fondurile fabuloase cu care finanţase organizaţia, ori faptul că schimbase titulatura acesteia după propriul său nume. Aşa că Theodore nu avusese de ales. Acel personaj devenise conducătorul din umbră al organizaţiei secrete, fără să fie numit ori ales în această importantă funcţie

de cineva. Doar puţini fuseseră cei care-i văzuseră chipul întunecat, cu excepţia lui, şi-atunci doar în umbra în care se învăluia în permanenţă.

Graţie lui, şi Israelul avea un buget mai mare ca înainte. Niciodată America nu acordase atât de multe ajutoare, în special în armament de ultimă generaţie, făcând ca armata evreiască să devină peste noapte o adevărată forţă.

Moses se lăsase convins cu uşurinţă de faptul că mentorul său comunica direct cu Dumnezeu. Şi cum ar fi putut proceda altfel, când acesta îl făcuse liderul organizaţiei şi cel mai important evreu de pe planetă? În ceea ce privea averea sa personală, aceasta se majorase de câteva sute de ori, ceea ce nu era deloc de neglijat. Tot atâtea motive pentru rabin de a se supune orbeşte ordinelor primite de la întunecatul personaj, oricât de dure ar fi fost acestea.

O vreme încercase să-l spioneze, pentru a afla mai multe despre el. Nu dură mult şi mentorul organizaţiei prinsese de veste. După o discuţie extrem de scurtă, în urma căreia Moses mulţumi cerului că a rămas în viaţă, relaţia dintre cei doi se cimentă şi mai mult. Liderul declarat primi un dar de cincisprezece milioane de dolari de la binefăcătorul său, în schimbul angajamentului că îi va asculta ordinele orbeşte şi nu-l va mai spiona câte zile va avea.

14 *Aproximativ 24 USD* - n.r.

CAPITOLUL XIII

Gasib se trezi scuturat de un trecător, care-l întrebă dacă-i este bine. Îi era. Se frecă somnoros la ochi, apoi se ridică şi îşi văzu de drum. După părerea lui, în centrul oraşului ar fi avut mai multe şanse să găsească ceva de lucru. Din acest motiv se îndreptă într-acolo.

Ore întregi colindă bulevardele, întrebând la hoteluri, restaurante şi magazine dacă nu este nevoie de un om harnic pentru curăţenie. Din nefericire, nu avu noroc, aşa că se văzu nevoit să se îndrepte spre una dintre periferiile oraşului. Se opri în faţa unei bodegi şi, mai puţin entuziast ca înainte, privi înăuntru. Stabilimentul era plin ochi, la mese şi chiar la bar, printre clienţi numărându-se negri, mulatri, arabi, albi, majoritatea turişti ori muncitori care îşi udau gâtlejul după o zi de muncă toridă. Îi servea un arab de vreo 45 de ani, care din când în când trăgea câte o înjurătură. În spatele lui, o femeie cam de aceeaşi vârstă, dar de un gabarit impresionant, spăla nişte pahare într-un lighean plin ochi cu o apă infectă.

Gasib îşi scoase kippa de pe cap, ca să nu se mai vadă atât de evident că poartă straie de evreu, şi îşi încercă încă o dată norocul.

— Domnule! i se adresă el patronului în limba arabă.

— Spune repede ce vrei, că n-am timp de pierdut! răspunse acesta, pe un ton răstit.

— Căutam ceva de lucru, îndrăzni tânărul. N-aveţi nevoie de un ajutor?

— Ajutor? Păi, la ce m-ai putea ajuta tu?

— La curăţenie, domnule.

— Aici nu se face curăţenie, ci se bea, râse patronul în gura mare, amuzat peste poate de propria-i glumă.

— Atunci, pot să vă ajut cu servitul clienţilor, cu spălatul paharelor. Sunt bun pentru orice corvoadă.

Văzând insistenţele lui Gasib, barmanul îl studie din cap până-n picioare, schimbă câteva cuvinte în şoaptă cu soţia lui. În cele din urmă, îi zise:

— Vino mâine dimineaţă, când nu sunt clienţi, şi vom sta de vorbă. Când ai putea începe treaba?

— Chiar şi acum, domnule, negreşit.

— Atunci, apucă-te de treabă, să văd dacă-mi eşti util. Te plătesc cu cinci lire egiptene pe oră. Lucrezi de dimineaţa până când pleacă ultimul client, fără nici o zi de odihnă pe săptămână. Te învoieşti?

— Cum să nu, domnule?! Şi vă mulţumesc foarte mult pentru bunătate!

Cum două mese tocmai se eliberau, patronul i le arătă proaspătului său angajat, spunându-i:

— Debarasează-le repede, iar între timp soţia mea îţi va pregăti ceva de mâncare. Cred că eşti destul de flămând, după cum arăţi.

— Aşa e, domnule, aţi intuit bine.

— Eu sunt Ismir. Pe tine cum te cheamă?

— Gabriel Meir, domnule, răspunse Gasib după o scurtă ezitare.

— Tu, Gabriel? Ce, mă, eşti jidan? Asta să i-o spui lui mutu'! Unde-ai mai văzut tu vreodată ca un evreu să muncească pentru un arab?

— De fapt, sunt arab din Haifa, recunoscu tânărul, realizând că n-avea rost s-o mai continue cu minciuna.

— Oricum, pe mine nu mă interesează cine eşti şi încotro te duci, atâta timp cât îţi vezi de treabă. Poţi să fii şi eschimos.

Gasib debarasă repede cele două mese, le curăţă cu o cârpă infectă şi aşează scaunele în jurul lor, după care mâncă sandvişul pregătit de patroană. Munci cu zel până la două dimineaţa, când plecă şi ultimul client, după care uni, cu acordul proprietarilor barului, două mese, pregătindu-se de culcare. Femeia îi aduse o pătură şi o pernă, avertizându-l în acelaşi timp:

— Mâine dimineaţă la ora 8.00 trebuie să te scoli şi să te apuci de treabă. Ai să începi cu WC-ul, unde este cel mai mult de lucru. Tot acolo găseşti şi apă ca să te speli. Noapte bună, Gabriel!

Tânărul citi în ochii celor doi că erau mulţumiţi de munca lui, ceea ce însemna că şansele de a rămâne acolo crescuseră substanţial. De asemenea, barul era în siguranţă dacă dormea acolo şi nu erau nevoiţi să plătească un paznic de noapte pentru asta. Trecură astfel zece zile, deloc uşoare pentru

Gasib, care depuse toate eforturile de care fusese în stare pentru a-i vedea mulţumiţi pe patroni. De prea puţine ori avusese vreme, în acest interval de timp, să se gândească pe îndelete la Rebecca şi la misiunea pe care i-o încredinţase tatăl său.

***

Într-o cameră din propria locuinţă, cu draperiile trase, Theodore Moses stătea de vorbă cu întunecatul lui binefăcător. Personajul care-l propulsase în fruntea organizaţiei celor mai importanţi evrei din întreaga lume, contribuind fundamental şi la bunăstarea sa materială.

— Frate Rabi, Dumnezeu aşteaptă mult mai multe de la tine.

— Sunt gata să-i îndeplinesc şi alte dorinţe, se grăbi Moses să răspundă. Orice poruncă va fi dusă la îndeplinire fără preget.

— Ţi-am mai spus şi cu alte ocazii că El este nemulţumit. Trebuie să faceţi o dată ceva cu clădirea aceea. Reconstrucţia Templului nu va mai putea fi amânată la nesfârşit.

Primul decret cu privire la reconstrucţia Templului fusese dat de împăratul Cirus, în anul 538 î.Cr. Evreii împrăştiaţi în Imperiul Medo-Persan au fost lăsaţi să se repatrieze, pentru a participa la lucrările de construcţie şi a-şi restabili închinarea adevăratului Dumnezeu. Paradoxal, un număr neaşteptat de mic s-a întors în Palestina. Robia babiloniană fusese una blândă, ceea ce a făcut ca iudeii să prindă redăcini pe tot cuprinsul imperiului. Îşi ridicaseră case, afacerile le prosperau şi, ca urmare, n-au avut de gând să renunţe la confortul dobândit acolo. Ştiau prea bine că repatrierea presupunea o viaţă mult mai grea, de muncă şi plină de primejdii, care nu-i tenta deloc. În plus, de la cei mai săraci care, totuşi, se întorseseră în ţară, cunoşteau încercările prin care treceau. Pe de altă parte, samaritenii puneau mari piedici lucrărilor de reconstrucţie a Templului, astfel că, în al doilea an după decretul lui Cirus, lucrările s-au oprit. De atunci şi până în prezent nu s-a mai făcut mare lucru.

— Eu ştiu..., îngăimă Moses.

— Theodore, tu nu înţelegi că Templul trebuie ridicat? se enervă întunecatul, ridicând glasul - ceea ce nu se prea întâmpla. Ce mai aştepţi?

Plăteşte un evreu de-al nostru să arunce în aer Domul Stâncii şi pe urmă vom avea toate motivele să ridicăm Templul.

— Bine, dar e scris că la terminarea construcţiei va veni sfârşitul lumii.

— Şi tu crezi bazaconiile astea? râse umbra, amuzată. Eu te asigur că, dacă îmi vei da în continuare ascultare şi vei fi alături de mine, nu vei avea de suferit în niciun fel. Ba dimpotrivă - după cum ţi-am dovedit cu prisosinţă până acum - vei avea numai de câştigat. La fel de nemulţumit sunt şi de pierderea medalionului.

— În câteva zile se va rezolva şi problema asta, vă asigur. Putem avea încredere în oamenii noştri.

— Încă o dată îţi spun, nu trebuie să avem milă faţă de păgâni şi creştini. Noi suntem poporul ales, iar restul nu contează.

Rabi rămase singur cu gândurile lui după plecarea întunecatului său mentor. Trebuia să înfăptuiască una dintre cele mai grele activităţi, aceea de a pregăti reconstrucţia Templului. Nu crezuse niciodată că el va fi pilonul de temelie al reconstrucţiei, iar asta îi dădea frisoane pe şira spinării. El era cel care trebuia să realizeze Israelul Mare, începând cu ridicarea Templului.

***

În ziua în care primi salariul pentru zilele muncite în bar, Gasib, alias Gabriel, se învoi de la patronul său pentru trei ore.

— Aş vrea să-mi cumpăr câte ceva de îmbrăcat, se justifică el, spunând de fapt numai o jumătate de adevăr.

După ce îşi cumpără un costum şi două cămăşi de la second hand, apoi o pereche de pantofi şi câteva obiecte de lenjerie, tânărul se interesă unde se afla aeroportul. Ajuns acolo, se simţi derutat de vânzoleala continuă din jurul său, neştiind încotro s-o apuce. Ajunse la nişte scări rulante şi, după ce se dezmetici , pentru că nu mai văzuse astfel de instalaţii, coborî până ajunse la un birou de informaţii. Funcţionara îl întrebă în engleză ce doreşte, zâmbindu-i profesional, dar cu amabilitate.

— Aş dori să ştiu cum trebuie să procedez ca să obţin un bilet de avion pentru America şi cât costă, răspunse el în aceeaşi limbă. De fapt, pentru Canada, căci la Montreal aş vrea să ajung.

Femeia îşi consultă computerul câteva secunde, după care îl lămuri:

— Dacă plecaţi pe data de 12, biletul este 32.500 de lire egiptene. Cursa B-30 - 2 face escală la Paris.

— Atât de mult costă? nu-şi putu reprima Gasib mirarea. 650 de dolari americani?

— Dacă faceţi programare mai din timp, preţul biletului scade proporţional. Vă puteţi adresa şi unei agenţii de voiaj, nu trebuie să vă deplasaţi până la aeroport pentru asta.

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă! mai spuse tânărul, îndepărtându-se abătut.

“De unde să iau eu atâţia bani, îşi zise în gând, din ce în ce mai dezamăgit. Cum câştig circa 15 dolari pe zi, înseamnă ca va trebui să muncesc fără întrerupere şi fără să cheltuiesc vreun cent nu mai puţin de 44 de zile. Poate doar 40, cu ce mi-a mai rămas în buzunar. Canada va trebui să mă mai aştepte o vreme. La fel şi profesorul Emre.”

Ismir îl văzu abătut la întoarcere, însă nu-l întrebă nimic. Era mulţumit că Gabriel se întorsese aşa cum promisese, ba chiar mai devreme de trei ore cât se învoise. Şi, cum observă că făcuse într-adevăr cumpărături, înţelese că angajatul său n-avea să-l părăsească prea curând. Ce-i drept, de când îl primise ca ajutor, afacerile începuseră să meargă mai bine, iar el şi soţia lui munceau mai puţin ca înainte. Ceea ce nu era deloc de neglijat.

— Din seara asta vei putea dormi în magazia de ambalaje din spate, prietene, îl anunţă patronul. Ţi-am pus acolo un pat şi nişte aşternuturi.

— Vă mulţumesc din inimă, domnule! Sunteţi foarte bun cu mine.

— Este meritul tău, să ştii. Dacă nu ne erai pe plac, ai fi dormit tot pe mese. Dar, ce spun eu?! Te-am fi dat afară fără regrete. Şi-acum, hai, apucă-te de treabă! Ştii ce ai de făcut. Să ne spui când ţi-e foame.

***

Într-o seară, în bar intră un bărbat brunet, care nu avea mai mult de 30 de ani, în schimb era îmbătrânit înainte de vreme, din cauza greutăţilor vieţii şi a băuturii. Ochii îi erau ieşiţi din orbite, faţa nebărbierită, iar hainele păreau a fi de mult timp neschimbate. Se aşează la o masă şi bău ore

în şir, fără să se uite în stânga sau dreapta, fără să schimbe vreo vorbă cu cineva.

Văzându-l atât de trist, Gasib se apropie de el, întrebându-l dacă mai voia un rând.

— Domnule, păreţi foarte trist, i se adresă palestinianul, când îi aduse băutura. V-aş putea ajuta cu ceva?

— Nu prea văd cu ce m-ai putea ajuta tu. Supărarea mea vine din suflet, doar nu beau de plăcere, ci de necaz.

— Aţi rămas cumva fără serviciu? începu tânărul să-l descoasă, pentru a-l face să i se destăinuie, şi să îşi mai uşureze sufletul. Se poate întâmpla oricui.

— Nu, dragul meu, sunt trist din alt motiv.

Luă o gură de tărie, după care continuă:

— Mi-am pierdut copilul şi soţia într-o singură seară, din cauza unor aşa zişi prieteni. De-atunci mă simt un om terminat fizic şi psihic.

Apoi tăcu brusc, întristat de cele rostite.

— Am cunoscut şi eu o persoană care, din cauza unor bârfe, a pierdut tot ce avea în viaţă, zise Gasib, gândindu-se la femeia din deşert care-l ajutase. Vreţi să vă povestesc? Unii oameni poate că au necazuri mai mari decât ale noastre.

— Nu cred, însă povesteşte-mi. Mai rău de cum sunt acum, ce mi se poate întâmpla?

— În urmă cu ceva timp mă aflam în deşert şi mă cam rătăcisem. Nici eu, nici măgăriţa care mă însoţea nu aveam mâncare şi apă de băut. După câteva zile de suferinţă, când credeam că vom muri amândoi, cu ajutorul lui Iisus am ajuns într-un sat. În noaptea dinainte, îmi apăruse un înger în vis, care mă sfătuise să urmez calea soarelui.

Când rosti aceste cuvinte, în bar se făcu linişte, consumatorii ascultând povestea palestinianului. Deveniră atenţi cu toţii, indiferent de religia pe care o împărtăşeau, inclusiv Ismir şi soţia lui.

— În acel sat am găsit un izvor cu apă cristalină, unde eu şi animalul ne-am potolit setea. Atunci, lângă noi a apărut o femeie, ce părea

îmbătrânită timpuriu şi foarte tristă. “Ce e cu tine prin părţile astea?” m-a întrebat ea. S-a oferit să ne găzduiască în şopronul ei, realizând că atât eu cât şi animalul aveam mare nevoie de ajutor. Am acceptat bucuros din puţinul pe care mi l-a oferit şi m-am gândit să-i dau măgăriţa în schimb, drept recompensă. Eu şi aşa nu mai aveam ce face cu ea. Am fost nevoit să zăbovesc câteva zile acolo, căci un autobuz pe relaţia Cairo trecea doar o dată la zece zile. În acest timp, am cârpit locuinţa cum m-am priceput şi am ajutat-o pe femeie la treburile gospodăreşti. Într-o zi, s-a dus într-un sat vecin şi a vândut măgăriţa, insistând ca eu să iau toţi banii. În cele din urmă, ne-am învoit să luăm fiecare câte jumătate din sumă. Cu două zile înainte de sosirea autobuzului, o altă femeie din sat m-a abordat pe când luam apă, spunându-mi să o părăsesc cât mai repede pe gazda mea, dacă vreau să scap cu viaţă. Mi-a spus că cea la care locuiam era diavolul gol, că îşi înşelase soţul şi îl făcuse pe acesta să-şi piardă minţile. Nu m-au speriat vorbele sătencei, însă m-au tulburat, punându-mă pe gânduri. Când m-am întors la bordei, afectat de cele auzite în sat, i-am povestit gazdei ce auzisem despre ea. Ea a început atunci să-mi povestească adevărul. Trăise la Cairo şi se îndrăgostise de un tânăr cu care se şi căsătorise. Se descurcaseră amândoi satisfăcător, din comerţul cu diverse obiecte pentru turişti. La un moment dat, a rămas însărcinată şi a dat naştere unui copil blond, cu tenul albinos şi ochi albaştri, în ciuda faptului că amândoi erau bruneţi şi cu ochi închişi la culoare. O tânără, care iubise acelaşi bărbat, o blestemase înainte de naştere să nu aibă parte de copil şi nici de soţul pe care - zicea ea - i-l furase. Pe urmă, vecinii şi prietenii l-au luat pe soţul tinerei peste picior, inoculându-i ideea că soţia lui îl înşelase cu un turist din ţările nordice ale Europei. Bărbatul a început să bea pe zi ce trecea tot mai mult, până când, într-o noapte, şi-a ucis copilul pe care-l credea din flori şi-apoi şi-a izgonit nevasta. Femeia a plâns câteva zile la uşa lui, a umblat pierdută pe străzi, după care a luat drumul deşertului, în încercarea de a scăpa de o viaţă atât de amară. În cele din urmă, a ajuns în acel sat uitat de lume unde am găsit-o eu. Biata de ea, mi-a jurat cu mâna pe inimă că n-a avut niciodată un alt bărbat, iar gurile rele i-au distrus viaţa din răutate şi invidie.

Gasib îl privi pe bărbatul ce ascultase cu sufletul la gură istorisirea, care acum plângea în hohote, cu capul pe masă.

— Domnule, n-am vrut să vă necăjesc cu această poveste, doar să vă arăt că există şi oameni mai nefericiţi ca dumneavoastră.

— Tinere - zise acesta, cu ochii în lacrimi - femeia despre care ai vorbit este soţia mea, iar nenorocitul care şi-a ucis pruncul şi a izgonit-o din casă sunt eu.

În acea clipă, toate privirile celor din bar se aţintiră asupra lui.

— De cinci ani plâng pentru faptele mele. Am căutat-o peste tot ca să o rog să mă ierte, dar până acum n-am auzit nimic despre ea. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi te-a scos în cale! Trebuie să fii un înger…

— Domnule, mă bucur că ţi-am mai alinat suferinţa - zise Gasib -, dar nu sunt decât un biet om. Din câte am înţeles, blestemul acelei femei nebune s-a îndreptat în special asupra bietului copil, care n-avea nici o vină. Dacă Dumnezeu ţi-a dat şansa de a te întâlni cu mine, înseamnă că ţi-a iertat faptele şi probabil că vei avea mulţi alţi copii frumoşi de-acum înainte. Fie că sunt bruneţi sau blonzi. Mâine dimineaţă, dacă Ismir n-are nimic împotrivă, voi merge cu tine ca să-ţi arăt de unde să iei autobuzul până la Beni Suel. De acolo vei lua cursa, care o dată la zece zile ajunge până în satul unde s-a ascuns soţia ta.

A doua zi, când se despărţiră, bărbatul îi promise lui Gasib că îşi va boteza noul copil în numele lui Iisus.

Tânărul se arătă foarte mulţumit de asta, gândindu-se că a făcut prima lui faptă bună. Dar, de fapt, ce făcuse? Totul nu era decât o coincidenţă fericită, sau fusese dinainte stabilit?

“Probabil că Iisus, văzând căinţa celor doi, îi iertase, aşa cum îi iartă pe toţi greşiţii, se gândi palestinianul. Dumnezeu ne-a salvat pe toţi trei: pe mine de la moarte, iar pe ei din mocirla în care se afundaseră.”

CAPITOLUL XIV

Gasib muncea aproape încontinuu, rămânându-i doar câteva ore pe noapte pentru odihnă. Cum afacerea prospera, Ismir era din cale-afară de mulţumit, la fel ca şi soţia lui. Cum ajutorul său făcea aproape toată treaba din local, patronului revenindu-i mai mult sarcina de a încasa banii, îşi dădu seama că acesta avea nevoie de un ajutor. Aşa că, într-o zi, angajă încă un tânăr bine făcut pentru curăţarea podelei, a WC-ului, paharelor şi căratul ambalajelor. Acesta încercă încă din prima zi să îi intre patronului pe sub piele, demonstrându-i cât de harnic este, pentru a-i câştiga încrederea.

Palestinianul se ţinu departe de el, nefiind amator să lege vreo prietenie în acea ţară pe care avea s-o părăsească în curând. În plus, colegul nici nu-i plăcea. După o lună de muncă asiduă, Gasib făcu calculul agoniselii sale în minte. Avea echivalentul a peste 600 USD, după ce încasase ultimul salariu. Cu 1.000 de lire egiptene plătise un aconto pentru biletul spre Montreal, la o cursă ce avea să decoleze pe data de 16 ale lunii. I se făcuse o reducere de aproape 100 de dolari. Restul banilor îl ţinea ascuns într-un loc numai de el ştiut, sub o scândură care nu era bine prinsă în duşumeaua camerei pentru ambalaje. Mai avea cam o săptămână de muncă, pentru a face rost şi de ceva bani de buzunar, visul său fiind foarte aproape de a deveni realitate.

Cu două zile înainte de data decolării avionului la care îşi făcuse rezervare, se trezi mai devreme ca să-şi numere economiile, astfel încât să nu fie simţit de colegul său, care primise acordul să doarmă în aceeaşi încăpere cu el. Când deschise ascunzătoarea, stupoare! Banii nu se mai aflau acolo.

“Sigur am fost tâlhărit de el, îşi zise în gând, cu disperare în suflet. Şi-acum, ce-am să fac? Am muncit atâta amar de vreme degeaba. Nu m-am ales decât cu câteva zdrenţe şi atât. Noroc că de medalion şi de cei trei arginţi nu m-am despărţit nici ziua, nici noaptea. Altminteri ar fi avut aceeaşi soartă”.

Când Ismir a intrat în bar, după ce întreaga curăţenie fusese făcută, Gasib l-a tras de-o parte şi i s-a destăinuit:

— Colegul meu mi-a furat banii pe care i-am strâns. Voiam să-mi cumpăr cu ei bilet de avion, ca să mă duc în Canada.

Ismir s-a arătat deosebit de nemulţumit de acea păţanie şi l-a interogat pe ultimul său angajat, însă degeaba. Acesta n-a recunoscut absolut nimic şi a fost concediat pe loc de patron.

— Îmi pare nespus de rău pentru tine, Gabriel, însă nu am cum să te ajut. Dacă apelez la Poliţie, aş putea intra în necazuri şi nu-mi doresc acest lucru. Tot ce pot face este să-ţi dăruiesc o primă de 500 de lire, pentru că mi-ai fost credincios cât ai lucrat pentru mine.

— Vă mulţumesc, domnule! se arătă tânărul recunoscător, apucându-se abătut de îndeletnicirile lui zilnice.

Aproape că îi venea să plângă din cauza ghinionului avut. Nici prin cap nu-i trecuse că va fi furat de ticălosul acela fără căpătâi.

“Dacă am fi fost în Palestina, ar fi riscat să-şi piardă chiar şi o mână pentru o asemenea faptă, îşi zise el, înciudat. Acum, trebuie să merg la agenţie şi să anulez rezervarea. Precis că mi se va opri şi un comision, aşa că nu voi mai rămâne, în total, decât cu mai puţin de 300 USD.”

Spre seară, înainte ca activitatea din local să ajungă la cota maximă, intră o femeie de vreo 50 de ani, îmbrăcată în haine ponosite. Ismir îi şopti ajutorului său s-o dea degrabă afară, pentru că era ţigancă.

— Ţigancă?! exclamă palestinianul, dar pe un ton ponderat. N-am văzut în viaţa mea o ţigancă. Dar de ce s-o dau afară? Nu vă ştiam antisemit, domnule.

— Nici nu sunt, însă ţigăncile aduc întotdeauna numai necazuri şi, de obicei, sunt în stare de orice numai să nu-şi plătească consumaţia.

Gasib s-a îndreptat cu ezitare spre femeia care se aşezase la o masă liberă şi a întrebat-o:

— Ce-ai dori să serveşti, mamaie?

Ţiganca îi scrută chipul cu atenţie, înainte de a-i răspunde:

— Frumosule, n-am mâncat nimic de trei zile, dar n-am nici un bănuţ cu care să plătesc o bucată de pâine. Dacă vrei, îţi pot citi în schimb viitorul, numai dă-mi ceva să bag în gură.

Înduioşat, Gasib îşi convinse patronul s-o lase să mănânce ceva, promiţând că va achita el consumaţia.

— Treaba ta, însă mâine va veni din nou, iar dacă nu, va trimite o altă ţigancă să profite de bunătatea ta, ai să vezi!

Tânărul nu luă seama la vorbele lui Ismir şi îi aduse femeii trei sandvişuri, câteva smochine şi o cană cu apă.

“Măcar atâta pomană să-mi fac cu ea, câtă şi-a făcut şi femeia din Deşertul de Est cu mine”, îşi zise în gând, în timp ce o servea.

După ce-şi astâmpără foamea, ţiganca îl opri şi îi zise:

— Acum, hai să-ţi ghicesc!

— N-am nevoie, mamaie. Nu vreau să ştiu ce mă aşteaptă mâine sau poimâine. Soarta mea e în mâinile lui Dumnezeu şi asta mi-e de ajuns.

— Deşi porţi haine evreieşti, pe mine nu mă poţi duce, îl avertiză femeia. De fapt, eu n-am venit aici întâmplător, ci ca să constat că tu eşti alesul. Am venit în întâmpinarea ta.

— Alesul cui? întrebă Gasib, neîncrezător.

— Al îngerilor. Ei îmi vorbesc noaptea, în timp ce dorm, despre destinul tău şi-mi tulbură pacea. Nu pot pune geană peste geană din cauza şuşotelilor lor.

Crezând-o nebună, palestinianul o lăsă să continue, în plata Domnului.

“Sau poate că vrea să mă atragă în vreo cursă, ca sa mai capete ceva de la mine”, se mai gândi el.

— N-au trecut decât cinci nopţi de când am avut un vis ciudat. Un înger mi-a apărut în vis şi mi-a poruncit să caut la Cairo un tânăr arab îmbrăcat în straie evreieşti, care munceşte în cel mai urât loc din oraş. Am răscolit toate bodegile infecte până să dau de tine şi, iată-mă! Datoria mea este doar să te îndrum mai departe.

— Ha, ha, ha! râse Gasib, începând să se amuze. Şi-acum ai să-mi ceri bani ca să-mi destăinui ce ţi-a mai spus îngerul acela din vis, nu-i aşa?

— Nu, tinere, am să-ţi cer doar un bănuţ de argint din cei trei pe care îi ai.

— De unde ştii tu despre monede?! nu-şi putu reprima el uimirea. M-ai spionat?

— Nu, dragul meu. Şi eu mi-am urmat destinul divin. Tatăl sau mama ta trebuie să-ţi fi spus să dai câte o monedă celui care ţi-o va cere.

— Mi-ai cunoscut părinţii? întrebă tânărul, din ce în ce mai nedumerit şi totodată contrariat. Spune-mi adevărul, ţiganco, nu mă mai fierbe!

— Doar pe mama ta am cunoscut-o, băiete. Te-am văzut şi pe tine, la o vreme după ce te-ai născut. Tot un înger mi-a poruncit să vin pe treptele bisericii în care un copil arab a fost botezat în numele lui Iisus. Monedele pe care le ai la tine, eu i le-am dăruit mamei tale, spunându-i să ţi le aşeze pe trup, ca să te ferească de boli şi necazuri.

Cum Gasib era din ce în ce mai nelămurit şi confuz în legătură cu cele auzite, ţiganca reluă, de astă dată pe un ton ce nu admitea replică:

— Şi-acum, întinde palma dreaptă ca să-ţi ghicesc! Doar n-am toată noaptea la dispoziţie.

Cum el nu ştiu ce să facă, femeia îl apucă de încheietură şi îi deschise pumnul, prefăcându-se că-i ghiceşte.

— Ai un drum foarte lung de făcut, îi zise aproape instantaneu. Ba chiar mai multe, pe care trebuie să le duci la bun sfârşit cât mai repede. Cineva pe care îl cauţi nu te va mai putea aştepta multă vreme. Zilele lui sunt numărate. Trebuie să te grăbeşti, feciorule. Vei merge pe un alt continent.

— Despre tata nu-mi poţi spune nimic? intră palestinianul în jocul ei.

— Aici nu se vede nimic, ezită femeia un răspuns direct. Dar văd în palma ta, într-o parte, o mare dragoste care te aşteaptă, iar în partea opusă multă neşansă.

— Voi avea o viaţă lungă? începu el să se amuze de predicţiile ţigăncii.

— Ce pot să-ţi spun este că nu vei îmbătrâni, evită ea un răspuns direct. Lupţi pentru o cauză dreaptă şi chiar vei ajunge foarte aproape de reuşită. Însă ghinionul te va urmări în permanenţă.

După aceste cuvinte, femeia se opri brusc, de parcă ar fi ieşit din transă. Îl privi pe Gasib în ochi, fără a mai adăuga ceva. Apoi se ridică grăbită de la

locul ei şi întinse mâna după moneda de argint.

Fascinat de cele auzite, tânărul scoase un bănuţ din buzunar şi i-l dădu ţigăncii, fără să conştientizeze prea bine ce făcea.

Înainte să-i întoarcă spatele definitiv, ţiganca îi mai spuse, şoptit:

— Eu ştiu ceea ce cauţi şi care este menirea ta pe Pământ. Când vei avea nevoie de ajutor, gândeşte-te intens la mine. Ai să mă întâlneşti ca şi acum, poate doar în vis, dar eu am să te ajut.

Gasib se gândi toată noaptea la ţigancă, fără să poată adormi, deşi era rupt de oboseală. Ştia că trebuie să plece cât mai repede în Canada, însă nu avea bani pentru biletul de avion. N-avea nici o variantă la îndemână pentru a depăşi această situaţie extrem de dificilă.

CAPITOLUL XV

În dimineaţa următoare se învoi o oră, ca să-şi anuleze rezervarea pentru Canada, via Paris, şi să-şi recupereze ce mai putea recupera din cei 200 USD plătiţi drept aconto pentru călătorie. Pica de oboseală, deoarece nu dormise prea bine, cu gândul la vorbele tulburătoare auzite din gura ţigăncii. Dacă fusese o escroacă şi îl determinase, prin cine ştie ce mijloace, să îi dea moneda aceea? Nu, aşa ceva era cu neputinţă. N-ar fi avut de unde să ştie atât de multe despre el şi familia lui. Şi-apoi, povestea de la botez, pe care i-o relatase tatăl său înainte de despărţire... Era prea mult pentru puterea lui de înţelegere.

— Din păcate, nu mai pot efectua călătoria spre Montreal, pentru care am făcut rezervare, spuse el la agenţia de bilete. Aş vrea s-o anulez şi să-mi recuperez banii.

— O parte din bani, domnule, îl luă de sus reprezentantul agenţiei, uşor în zeflemea. Noi va trebui să păstrăm un comision, fiindcă v-aţi răzgândit.

“Nu m-am răzgândit deloc, amice! ar fi vrut Gasib să-i arunce isteţului în faţă. Numai că n-am cu ce plăti restul biletului, deştept ce eşti!”

În schimb, preferă să se poarte modest, ca de obicei:

— Desigur, se-nţelege...

— Atunci, vă rog să-mi daţi paşaportul dumneavoastră, ca să anulez rezervarea!

Scoase documentul din buzunarul în care păstra şi cele două monede de argint pur care îi mai rămăseseră. Una dintre ele, ce pătrunsese printre filele paşaportului, scăpă pe pardoseală, rostogolindu-se cu zgomot spre intrare. Tânărul se aplecă imediat, în căutarea ei, îngrijorat că ar putea s-o piardă dintr-o prostie. În acel moment, în faţa lui apăru o tânără superbă, care ridică ceva de jos.

Era potrivit de înaltă, slăbuţă, cu părul blond tuns până la umeri, dar ochii şi o parte din figură îi erau acoperite de nişte ochelari fumurii destul de mari, după o modă care cam apusese. Ea îi zâmbi.

Fără să înţeleagă de ce, pe Gasib îl trecură fiori pe şira spinării. Parcă îi era cunoscută. Dar câte tinere femei cunoscuse în viaţa lui de până atunci? Putea foarte bine să fie o vedetă care apărea pe coperţile revistelor gen magazin. Dar câte tinere vedete apucase el să studieze, de vreme ce la televizor se uitase de prea puţine ori, iar publicaţii de gen aproape că nu răsfoise? Blonda îl trezi la realitate, oprindu-se doar la un pas de el:

— Această monedă este a dumneavoastră, domnule? îl întrebă ea, pe un ton plăcut.

— Într-adevăr, răspunse el uşurat, bucuros că nu pierduse bănuţul.

— N-am văzut niciodată una asemănătoare. Ştiţi, tatăl meu este un mare numismat. Mi-a inoculat şi mie această pasiune, dar într-o măsură mai mică.

— Este de pe vremea împăratului Irod, se făli tânărul cu mica lui comoară. Am primit-o de la părinţii mei, care şi ei o au...

Realizând că-l luase gura pe dinainte, Gasib se opri brusc, fixând cu privirea vârful pantofilor proaspăt lustruiţi.

— Vreţi să spuneţi că are cam 2000 de ani? întrebă ea, nedumerită.

— Cam aşa ceva, doamnă, răspunse palestinianul, de astă dată pe un ton mai modest.

În subconştientul său ar fi dorit ca superba apariţie să-l corecteze şi să-i spună că este domnişoară. Dar ea nu făcu acest lucru, ceea ce-l întristă puţin, fără să-şi dea seama cu precizie din ce motiv.

— Staţi aşa! Nu cumva credeţi că această monedă face parte din cei 30 de arginţi, cu care Ana şi Caiafa l-au cumpărat pe Iuda Iscarioteanul?

— Cam aşa ceva, răspunse el, întinzând mâna după monedă. Aţi intuit bine.

— Asta înseamnă că valorează ceva bani, aprecie ea, punându-i bănuţul în palmă.

— Are o valoare mai mult sentimentală, dacă mă înţelegeţi.

— Totuşi, aş fi foarte interesată să o cumpăr. Mai aveţi şi altele?

Lucrătorul agenţiei de voiaj terminase formalităţile de anulare a rezervării locului pentru cursa aeriană spre Montreal, via Paris şi aştepta ca

discuţia dintre cei doi să se încheie, pentru a returna banii. Nefiind alt client înăuntru, nu se grăbea defel, trăgând cu urechea la ce îşi spuneau cei doi ciudaţi.

— Doar că această monedă nu este de vânzare...

Fără să-şi poată da seama ce se petrecea cu el, dintr-o pornire interioară a cărei singură explicaţie putea fi doar figura întristată a tinerei din faţa lui, Gasib continuă, de parcă ar fi fost hipnotizat:

— Dar vi-o pot face cadou...

Prima reacţie a tinerei fu un zâmbet larg, convinsă fiind de faptul că interlocutorul ei - de bună seamă - glumea. La fel reacţionă şi angajatul agenţiei de voiaj, considerându-l pe cel ce venise să-şi anuleze rezervarea drept un mare pişichier.

“Precis că i-a pus gând rău blondei şi vrea s-o ameţească de cap”, îşi zise acesta în sinea lui.

Cum palestinianul nu înţelegea amuzamentul celor doi, făcu un pas oblic, astfel încât nu-ţi puteai da seama spre cine înaintase, spre funcţionar ori spre tânăra surâzătoare? Apoi, se întoarse brusc spre ea, o prinse de încheietura mâinii, îi aşeză moneda în podul palmei, iar pe urmă îi închise pumnul, luându-i degetele la rând, unul câte unul.

— De-acum vă aparţine. Să aveţi grijă de ea!

— Dar, domnule, această relicvă poate valora sute, dacă nu chiar mii de dolari, poate chiar mai mult. Nu mi-o puteţi dărui aşa, pe gratis.

— Vreţi să mă răzgândesc? îi zâmbi el, purtându-se de parcă ar fi fost cel puţin un nabab, cu toate că nu îi stătea în caracter să se pretindă ceea ce nu era.

Cu excepţia acoperirii sale de evreu, desigur.

— Nu, nu vreau asta, dar încotro intenţionaţi să călătoriţi? schimbă ea subiectul, trăgându-l de braţ ceva mai încolo, astfel încât funcţionarul să nu se mai uite în gura lor.

— Sincer să fiu, aveam de gând să plec spre Canada, însă acum am venit să-mi anulez rezervarea şi să-mi recuperez banii daţi drept aconto.

— S-a întâmplat ceva de nu mai plecaţi?

— Da, cineva mi-a furat restul banilor necesari acoperirii costului biletului, iar alţii nu mai am. Va trebui să-mi mai amân plecarea pentru o vreme.

— Dar asta nu constituie nici o problemă pentru mine! exclamă ea, râzând. Lăsaţi-mă să achit eu costul călătoriei dumneavoastră! Măcar atât să fac.

În momentul următor scoase un portmoneu plin cu bancnote de mai multe feluri, gata să plătească.

— Îmi pare rău, domnişoară, sunteţi foarte amabilă, însă nu pot accepta. Oricum, mă bucur că v-am cunoscut, adăugă el, pregătindu-se să plece.

În secunda următoare realiză că frumoasa blondă nu reacţionase nici de astă dată, când o numise domnişoară. Ce să înţeleagă de aici, că era sau nu măritată? Dar ce-i păsa lui, un modest palestinian care se dădea drept evreu, de starea civilă a frumuseţii care îi făcuse cinstea de a-şi pierde vremea pentru a sta de vorbă cu el?

Gasib salută politicos şi se răsuci pe călcâie, încercând să se piardă cât mai repede în mulţimea de pe stradă. Mâinile îi tremurau, iar inima se afla în pragul unei explozii. Înainte de a da primul colţ, o mână fermă îl prinse de braţ. Era funcţionarul agenţiei de bilete, care-l ajunsese din urmă.

— Domnule, în grabă v-aţi uitat paşaportul, îi spuse acesta, întinzându-i documentul. Am alergat după dumneavoastră şi mă bucur că v-am prins. Aveţi aici şi biletul pentru zborul de mâine.

— Bine, dar eu n-am avut bani pentru bilet, îi zise Gasib, puţin supărat de situaţie.

— Ştiu asta, însă tânăra cu care aţi stat de vorbă a achitat integral biletul şi v-a lăsat o carte de vizită. Am pus-o în paşaport. Se pare că este ziua dumneavoastră norocoasă.

— Vă mulţumesc! mai reuşi tânărul să zică, înainte ca funcţionarul să se îndepărteze.

Încercă să se uite pe stradă după frumoasa fată, însă nu dădu cu ochii de ea. Introduse paşaportul şi biletul de avion în buzunarul interior al hainei

şi îşi continuă drumul pe jos, spre barul lui Ismir.

“Oare ce naiba s-a întâmplat cu mine? se întrebă Gasib, încercând cu disperare să iasă din starea asemănătoare cu hipnoza în care fusese atras de frumuseţea acelei tinere. Am înnebunit, sau ce? Cum am putut să-i dau moneda fără să mi-o ceară? Doar tata a fost cât se poate de explicit în privinţa asta. Oare de ce inima mi-a spus să procedez aşa? Probabil, pentru că era aşa de frumoasă, iar ochii îi erau prea fermecători. Destinul a vrut să se întâmple asta”, se mai consolă el.

CAPITOLUL XVI

Până la decolarea cursei B-30 - 2 spre Canada, via Paris, mai erau câteva ore. Gasib se întoarse la barul lui Ismir, anunţându-l totodată că îl va părăsi, fiindcă făcuse rost de banii necesari călătoriei. Patronul nu se supără, dar se arătă foarte neîncrezător în legătură cu succesul tânărului pe continentul nord-american. Acesta nu-i spuse cum făcuse rost de banii necesari, şi nici Ismir nu-l întrebă. Când şi ultimul client părăsi localul, Gasib primi de la patronul său încă 100 de dolari americani, pentru care mulţumi din suflet.

— Dacă voi mai ajunge vreodată la Cairo, precis am să trec să vă văd.

— Aşa să faci. Da, da, să treci să ne vezi, tinere.

***

În ziua plecării, ajunse la aeroport cu trei ore înainte de decolarea avionului, de frică să nu întârzie. Nu mai zburase niciodată şi un pic de teamă îl încerca.

Când se făcu ora potrivită, se îmbarcă, primind un loc la geam. Ascultă instrucţiunile stewardeselor, după care aeronava decolă fără probleme. Teama îi dispăru complet când se văzu deasupra norilor. Nu credea că îi va fi dat să vadă vreodată ceva atât de frumos. De sus, pământul era extraordinar. Solul, norii, viaţa, câmpurile, deşertul şi cerul - toate erau superbe. În acele clipe, câteva lacrimi îi brăzdară obrajii. Până atunci văzuse doar lumea murdară, crime şi războaie.

În scurt timp se servi masa. O stewardesă îl întrebă în engleză ce doreşte de băut, iar el ceru doar un pahar de apă, refuzând mâncarea. Apoi îşi sprijini capul de hublou, visând în continuare cu ochii deschişi.

În acel moment rememoră că funcţionarul de la agenţia de bilete îi spusese ceva despre o carte de vizită, pe care o pusese în paşaport. Cum de uitase până acum de acest fapt? O găsi printre filele actului său de identitate - o identitate falsă, desigur - şi se miră cum de nu căzuse de acolo până atunci.

— Rebecca Moses, citi el cu glas tare, iar dedesubt văzu o adresă din München.

“O cheamă exact ca pe iubita mea, îşi zise, de astă dată fără a se mai face auzit de călătorii din apropierea lui. Ar fi posibil să fie chiar ea? se întrebă, amintindu-şi sentimentul care-l încercase când o văzuse. Ce prostii îmi mai trec prin cap... Să se fi schimbat atât de mult încât să n-o recunosc? Dar şi eu m-am schimbat substanţial în anii care au trecut de la ultima noastră întâlnire. Totuşi, zâmbetul ei îmi era atât de familiar... Dacă destinul a vrut să ne reîntâlnim, aşa va fi.”

Cu cartea de vizită încă în mână privi călătorii din jur. Majoritatea vorbea franceza, stewardesele adresându-li-se în aceeaşi limbă.

“Stai aşa! realiză Gasib. Dacă aeronava face escală la Paris, n-ar fi exclus să se afle şi ea la bord. Din capitala franceză ar putea lua un alt avion spre München. Dacă eram mai atent la îmbarcare, poate că aş fi zărit-o. Sau ea pe mine.”

Tânărul se ridică de la locul său, ieşi pe culoarul dintre fotolii şi cercetă cu privirea fiecare călător în parte. Fără nici un rezultat, însă. Văzându-l în dificultate, o stewardesă îl abordă, întrebându-l:

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

Gasib nu ştiu ce să-i răspundă de prima dată. Apoi, îndrăzni:

— Este posibil ca în acest avion să se afle o cunoştinţă de-a mea. O căutam cu privirea.

— Spuneţi-mi numele ei şi voi consulta lista pasagerilor, se oferi însoţitoarea de bord.

— Dacă sunteţi atât de amabilă, îi mulţumi palestinianul, întinzându-i cartea de vizită.

Deşi nu durase decât două, trei minute, lui Gasib i s-a părut că stewardesa întârziase o veşnicie. Gândul că Rebecca ar fi putut fi în acea aeronavă, pur şi simplu îl înnebunise. Nu-şi mai găsea liniştea pe fotoliul său, atrăgând atenţia celor doi pasageri care aveau locuri în dreapta lui. În cele din urmă însoţitoarea de bord apăru, surâzătoare.

— Doamna pe care o căutaţi călătoreşte la clasa business. Vreţi să-i spun numele dumneavoastră, domnule Gabriel Meir?

— Nu, vă rog să-i spuneţi că în acelaşi avion călătoreşte Gasib. Va înţelege ea.

Deci, într-adevăr, nu se recunoscuseră la agenţia de bilete. Dacă i-ar fi povestit cineva o întâmplare ca asta, n-ar fi crezut-o. Doar nu trecuse o veşnicie de când se despărţiseră.

Tânărul şi-a aranjat părul, hainele, apoi şi-a mai închis un nasture de la cămaşă. În prim-plan apăru stewardesa, urmată de cineva.

— Dumnealui este!

În secunda următoare, Rebecca se aruncă în braţele palestinianului, care se ridicase în picioare, dând peste însoţitoarea de bord şi pasagerii care stăteau pe acelaşi rând de fotolii cu iubitul ei.

— Tu eşti, dragostea mea!

Gasib tremura de emoţie şi nu ştia ce să răspundă. De fapt, nici n-ar fi putut să vorbească, deoarece Rebecca îi acoperea nebuneşte întreaga faţă cu sărutări.

— Cum de nu te-am recunoscut, şi nici tu pe mine? reluă ea, dându-şi seama că se urcase peste cei doi pasageri nevinovaţi din dreapta iubitului ei. Vă rog să mă scuzaţi! le zise, redresându-se.

— Dacă vreţi, puteţi face schimb de locuri cu domnul, i se adresă stewardesa tinerei, înţelegând situaţia. Domnule, aţi fi de acord să vă mutaţi la clasa business?

— Dar n-ar putea să vină el cu mine? întrebă Rebecca. Alături este un loc liber. Am să plătesc eu diferenţa, nu va fi nici o problemă.

— Cum doriţi, domnişoară.

Câteva clipe mai târziu, cei doi stăteau unul lângă celălalt, ţinându-se de mâini şi sorbindu-se din ochi.

— Ţi-ai ţinut făgăduiala să priveşti cerul şi să te gândeşti la mine înainte de culcare? Eu mi-am ţinut-o pe-a mea.

— Uneori da, însă destul de rar, trebuie să recunosc. Grijile şi oboseala nu m-au lăsat întotdeauna. Am trecut prin multe peripeţii de când ne-am

despărţit. Mama a fost ucisă în timpul unui raid aerian, pe urmă a murit şi bunica, iar acum, nici despre tata nu mai ştiu nimic.

— Îmi pare rău!

— Am atât de multe să-ţi povestesc, dragostea mea. Nici nu ştiu cu ce să încep. Mai bine vorbeşte-mi tu. Sunt atât de fericit!

— La un an de la despărţirea noastră, ne-am mutat în Statele Unite ale Americii. Ne-am stabilit la New York. Tata s-a apucat de politică, de partea republicanilor şi a intrat în diaspora evreiască. Mi-am continuat studiile, dar cu americanii nu prea m-am acomodat. N-am întâlnit pe nimeni atât de bun ca tine. Adesea mi-am amintit, de-a lungul timpului, cum mă ţineai în braţe şi împărţeai totul cu mine. De ce viaţa este aşa urâtă uneori, de ce religia poate despărţi două inimi care se iubesc?! Ştii că am aflat acum câţiva ani că tu şi familia ta aţi fost mutaţi din Haifa din cauza tatălui meu. Nu l-am putut înţelege niciodată de ce urăşte arabii atât de mult. Dar acum, nu ne mai poate despărţi nimeni. Sau poate că nu mă mai placi? Sper că nu te-ai însurat, nu?

— Nu, prinţesa mea, chiar mai înainte mă gândeam că mi-ai furat inima pentru a doua oară. Nu am avut pe nimeni până acum, de fapt n-am apucat să cunosc vreo femeie. De când ne-am despărţit nu am contenit să mă gândesc la tine şi niciodată nu mi-am pierdut speranţa că ne vom reîntâlni. Din păcate acum, că suntem din nou împreună, trebuie din nou să ne despărţim.

— De ce spui asta? Nu vrei să fii prinţul meu? Adică, nu-ţi mai plac?

Întrebările fetei erau rostite mai mult în glumă, vorbele ei amintind de jocurile copilăriei.

— Ba da, Rebecca, numai că situaţia s-au schimbat în ultima vreme. Eu sunt un tânăr sărac şi fără familie, cu un tată pe care nu ştiu dacă-l voi mai revedea vreodată, iar tu fiica unui politician important şi evreu pe deasupra. Ce şanse aş putea avea la tine?!

În loc de răspuns, ea îl sărută apăsat pe gură, cu o patimă de nestăvilit.

Pentru Gasib era prima dată în viaţă când săruta o femeie. Care femeie era tocmai aceea pe care şi-o dorise întreaga lui existenţă de până atunci.

Uşor ameţit de euforia acelor clipe, capul parcă i se învârtea, lumea întreagă se învârtea odată cu el.

— Dragul meu, mi-a fost tare dor de tine, mai zise Rebecca, după ce îi redă tânărului libertatea. Dacă Dumnezeu ne-a unit din nou, înseamnă că destinul nostru este să rămânem împreună. Nimic nu ne mai poate despărţi: nici părinţii, nici religia, nimic. Înţelegi?

— Mă bucur că gândeşti aşa.

Fără alte vorbe, Gasib îi mângâie părul şi o sărută pe obraz, simţind gustul sărat al lacrimilor ei de fericire. Pe urmă, simţindu-l întristat, vru să ştie:

— Iubitule, ce-aţi făcut după ce aţi fost deportaţi din Haifa?

— Ne-am instalat într-o colonie şi am trăit în corturi, ca beduinii. Acolo a fost ucisă mama de armata israeliană. Nici n-am avut mare lucru ce să îngropăm din ea, fiindcă trupul i-a fost, pur şi simplu, pulverizat de o explozie ucigaşă. Cât despre tata, nici despre el nu mai ştiu nimic, după cum ţi-am spus. Dar, cred că ar fi mai bine să vorbim despre altceva. Ce-a fost, a fost...

— Ce tot vorbeşti tu acolo? Cum să nu-l mai vezi? Lumea asta nu este chiar atât de mare. Ai văzut, noi doi ne-am reîntâlnit. Dacă destinul nu este potrivnic, totul e posibil.

— El aşa mi-a spus la despărţire. Zicea că va fi ucis.

— Ucis? Dumnezeule, de către cine?

— E o poveste lungă, Rebecca. Am să ţi-o spun altă dată, promit.

Pentru a trage de timp, Gasib se depărtă puţin de ea şi sorbi din cafea. Ce-i putea spune? Că tatăl lui milita într-o organizaţie ce încerca să demaşte crimele înfăptuite decenii de-a rândul de nişte evrei extremişti. Şi ea era evreică; nu i-ar fi picat bine să audă asemenea lucruri despre poporului ei.

Din impasul în care se afla îl scoase tot tânăra, cu un sărut prelung de femeie îndrăgostită până peste urechi.

“Este Rebecca singura femeie pe care am sărutat-o, dar oare ea a mai făcut-o cu altcineva?” se întrebă tânărul în gând.

Imediat alungă acest gând întunecat din minte, cu convingerea că gelozia n-avea ce căuta între ei. Atunci sau mai târziu, chiar întreaga viaţă.

— Mi-a fost îngrozitor de dor de tine, i se mai destăinui ea. Nici nu-ţi imaginezi cât de fericită mă simt în braţele tale. Cât te-am mai aşteptat... Dar parcă nu eşti în apele tale. Te frământă ceva?

După câteva ezitări, Gasib începu să-i povestească despre viaţa lui din Iordania, despre peripeţiile din Egipt şi despre însărcinarea pe care i-o dăduse tatăl său la despărţire.

— Atunci, vei fi Gabriel Meir al meu. În felul ăsta, nu vom avea probleme nici cu tata, dacă ai identitate de israelian. Cum nu se poate mai bine, aplaudă ea, bucuroasă. Poţi veni cu mine la München şi vom locui acolo până termin facultatea de jurnalism. Pe urmă ne stabilim undeva în Europa, vedem noi. Sau poate pe alt continent, ce contează. Important este să rămânem împreună şi să nu ne mai despărţim niciodată.

— Ştii bine că şi eu vreau asta. Este cel mai important scop al meu în viaţă. Vom face cum zici, dar după ce duc la îndeplinire voinţa tatei.

— Ah, uitasem de asta. Oricum, cred că nu va dura ani de zile, mai spuse ea, deoarece Gasib nu-i dăduse toate informaţiile despre treaba pe care o avea de făcut.

— După ce termin, mă îmbarc în primul avion şi vin în braţele tale, promise tânărul, copleşit şi el de entuziasmul Rebeccăi.

Tot zborul stătură îmbrăţişaţi şi, o vreme, chiar aţipiră. Ceva mai târziu, cu durere în suflet, tânăra trebui să se despartă de iubitul ei la Paris, pentru a lua un alt avion spre Munchen.

— Mă doare la fel de mult ca data trecută când ne-am despărţit, i se destăinui ea.

— Numai că acum ştim cât timp nu vom fi împreună, o încurajă el. Ai răbdare şi toate se vor rezolva, ai să vezi! Vom coresponda prin e-mail, mai promise el, omiţând că habar n-avea să folosească Internetul.

— Dacă luna viitoare nu vii la mine, să ştii că am să vin eu, oriunde te-ai afla, Gasib Assad sau Gabriel Meir, cum vrei să-ţi spun. Nu uita asta. Vrei să-ţi las ceva bani de buzunar?

Tânărul declină oferta:

— Dacă accept bani pentru mine, cum voi putea restul vieţii să am grija comorii pe care mi-a încredinţat-o Dumnezeu?

— Despre ce comoară vorbeşti, dragule?

— Despre tine, dragostea mea.

CAPITOLUL XVII

Din cauza plafonului de nori care era foarte coborât, Gasib călători spre continentul american cu regretul de a nu fi putut admira Oceanul Atlantic. Datorită fusului orar, ajunse la Montreal puţin după miezul nopţii, începând să-şi pună problema unde va pierde timpul până dimineaţa. Hoinări prin aeroport mai bine de-o oră, timp în care reuşi să mănânce un hamburger, despre care citise că americanii se dau în vânt. Asta după ce, desigur, schimbă câţiva dolari americani în dolari canadieni, primind mai mulţi decât dăduse. Nu îi displăcu hamburgerul cald cu ketchup şi muştar, dar nici nu-l impresionă în mod deosebit. Important pentru el era să aibă ceva în stomac. Cum din uriaşa sală de aşteptare nu-l putea da nimeni afară, ocupă un scaun şi studie o hartă a oraşului, de care făcuse rost de la un ghişeu pentru turişti.

Scaunele tapiţate într-un înlocuitor de piele de culoare gri erau foarte moi şi confortabile. În faţa şi în spatele său se afla câte un ecran imens pe care rulau încontinuu ştiri, reclame şi muzică. Toate acestea îl fascinară pe tânărul palestinian, care nu mai văzuse până atunci atâta lux. Parcă şi oamenii erau mai altfel. Bine îmbrăcaţi, aproape toţi zâmbeau, nimeni nu vorbea tare şi nici nu se certa. Fiecare îşi vedea liniştit de treaba lui, în deplină siguranţă şi armonie. Mocheta din sala de aşteptare, tot de culoare gri, îl impresionă de asemenea pe săracul arab, care venise în Canada la porunca tatălui său.

“Cred că aş dormi foarte confortabil pe jos”, se gândi el, râzând de unul singur de o aşa idee.

O vreme intră în vorbă cu o domnişoară tare drăguţă, ce lucra la magazia de bagaje. Îi destăinui că se născuse şi copilărise undeva departe de Canada, într-un oraş din estul Europei situat între munţi, în apropierea unor mine de cărbune. Acolo, ţăranii şi minerii şi mai toată populaţia tânără se îmbrăcau doar cu haine Nike, Dolce&Cabana sau Armani, ca apoi să rabde o lună întreagă de foame.

Gasib nu pricepu ce voia fata să-i povestească, cerând lămuriri.

— Ţara mea este extraordinar de frumoasă, însă oamenii ce-o populează sunt de neînţeles, îi spuse ea.

Totuşi, îi era tare dor de-acasă şi de oraşul ei, Petroşani, unde avea mulţi prieteni, iar viaţa era mult mai simplă şi mai naturală decât la Montreal. Venise în Canada cu părinţii, emigrând în speranţa unui trai mai bun. Din păcate, nu-i plăcea deloc ţara de adopţie şi suferea din cauză că-şi pierduse toţi prietenii dragi din copilărie.

Gasib a stat de vorbă cu ea până spre dimineaţă, timpul trecând foarte repede. La despărţire, tânărul îi promise că o să mai treacă s-o vadă dacă se va mai afla în aeroport, după care se duse în sala de aşteptare.

Despături harta oraşului şi încercă să se familiarizeze cu acesta. În primul rând, stabili - cât de cât - unde era situată micuţa localitate unde funcţiona Universitatea Concordia. Oricum, trebuia să ajungă mai întâi în centrul metropolei. Avea să ia un autobuz de la ieşirea din str. Silver Dart, iar acesta, rulând pe bulevardul Carlingview, urma să intre pe autostrada Airport. De aici, după ce lăsa aeroportul în urmă, până în centru nu mai erau decât câţiva kilometri.

Prima întrebare pe care şi-o puse Gasib, când dădu cu ochii de locuitorii oraşului, fu următoarea: “Cum pot trăi la un loc albi, negri, mulatri, metişi, asiatici, de cine ştie câte religii, fără să se omoare între ei?”

Curăţenia metropolei Montreal, de asemenea îl impresionă în mod plăcut. Ar fi fost încântat să-şi trăiască existenţa aici, împreună cu dragostea vieţii lui. Era o lume superioară celei din care venise.

Gasib reuşi să găsească universitatea destul de uşor, oricum mai lesne decât s-ar şi aşteptat. Se afla într-o micuţă localitate situată la doar zece kilometri de Montreal. Întrebă la poartă cum poate da de profesor.

— Despre profesorul Emre Zeid întrebi, tinere? vru să ştie un bărbat de culoare, înalt de aproximativ doi metri, care asigura securitatea campusului.

— Exact, domnule, răspunse tânărul pe un ton ferm, ca ofiţerul să înţeleagă că ştie despre ce vorbeşte. Nu este profesor aici?

— Era...

— Ce vreţi să spuneţi cu asta, că s-a mutat la altă universitate?

— Şi mai rău, a decedat.

Gasib simţi că-l cuprinde ameţeala. Cum să decedeze? Doar el depusese atâtea eforturi, survolase mai bine de jumătate din planetă ca să-l găsească, iar profesorul...

— A fost găsit mort dimineaţa în pat, în urmă cu vreo săptămână, îi întrerupse negrul seria gândurilor. Ţi-era rudă sau eşti vreun student de-al lui, care nu este la curent cu decesul?

— Nu sunt rudă, domnule. Am venit azi-noapte tocmai din Egipt. Trebuia să iau legătura cu el şi atât. Dar care spuneaţi că a fost cauza morţii?

— Nu spuneam, dar îţi pot spune acum, zise ofiţerul cu amabilitate. Legiştii au ajuns la părerea că inima i-a cedat. A făcut infarct.

— Mi-aţi putea da adresa lui? Aş vorbi cu soţia sau vreo altă rudă cu care locuia.

Gasib mulţumi interlocutorului său pentru bunăvoinţă, o luă aiurea pe o stradă şi, după câteva minute, se rezemă de un arbore ca să-şi pună gândurile în ordine.

Aşadar, bătuse atâta drum de pomană, iar misiunea încredinţată de părintele lui risca să nu poată fi dusă la bun sfârşit.

“Dacă profesorul Emre este cel care cunoştea locaţia documentelor şi a luat cu el secretul în mormânt? se întrebă palestinianul dintr-o dată, cuprins de deznădejde. Nu va mai fi nimic de făcut. Cum am să-i spun asta tatei? Va fi foarte dezamăgit de mine, chiar dacă am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a-mi duce misiunea la bun sfârşit. Totuşi, să nu pun răul înainte. Poate că Omar Mervan este cel ce cunoaşte secretul, şi nu profesorul Emre Zeid. Am să mă duc la el, în Marea Britanie. Problema e că iarăşi n-am bani pentru biletul de avion până la Londra. Iar Rebeccăi nu pot să-i cer în ruptul capului. Sau poate că pot. Va înţelege. Şi, dacă nu voi întârzia pe-aici muncind la negru ca să fac rost de bani, vom fi împreună mai devreme. Sigur va înţelege.”

Despături harta şi identifică strada pe care se afla locuinţa profesorului trecut în nefiinţă înainte de sosirea lui pe continent. Nu era prea aproape,

însă fiind dimineaţă, tânărul nu-şi puse problema orei la care avea să ajungă.

Sună la interfonul unei case destul de modeste, dar cu o curte mare, împrejmuită de un gard nu mai înalt de o jumătate de metru. În difuzor se auzi o voce de femeie, care îl întrebă în limba engleză:

— Da, cine sunteţi?

— Un prieten al domnului profesor, răspunse Gasib în aceeaşi limbă.

Cum tăcerea de dincolo de uşă persista, se văzu dator să adauge, de astă dată în limba arabă:

— De fapt, aş vrea să stau de vorbă cu soţia acestuia, dacă nu vă supăraţi.

Imediat după aceea, uşa se deschise, în prag făcându-şi apariţia o femeie îndoliată şi plânsă, având circa 50 de ani.

— L-aţi cunoscut pe soţul meu? vru ea să ştie de la bun început. Dar poftiţi înăuntru şi luaţi loc! Păreţi obosit. Am să vă dau un pahar cu apă.

— În urmă cu o oră am aflat despre decesul lui. Azi-noapte am venit în Canada, tocmai din Egipt. Numele meu este Gasib Assad.

— Deci, pe dumneata te aştepta, se dumiri femeia, în timp ce-i aşeza paharul în faţă, pe o măsuţă cu blatul din sticlă. Îmi pare rău că n-ai ajuns mai devreme, tinere.

— Şi eu regret moartea lui prematură, doamnă.

Urmară câteva secunde bune de tăcere, în care cei doi nu ştiură ce să-şi spună.

— Aşadar, ai ajuns până la urmă, reluă ea pentru a sparge tăcerea ce se aşternuse în camera de zi. În fiecare seară îmi spunea că n-ai apărut, întrebându-mă dacă nu cumva ai trecut pe aici, pe-acasă. Aflase de la tatăl tău că vei veni şi te aştepta. I-a trimis o scrisoare din Egipt. Săracul Emre, parcă ştia că zilele-i sunt numărate. Îmi pare rău că ai ajuns prea târziu şi nu l-ai mai prins în viaţă.

— Doamnă Zeid, nu cumva profesorul v-a lăsat ceva pentru mine? întrebă Gasib, cu o ultimă speranţă.

Femeia ezită câteva clipe, apoi se duse la bucătărie şi aduse un pahar cu apă pentru el. După ce se aşeză în acelaşi loc ca mai înainte, îi vorbi, ca şi cum ar fi vrut să-l descoasă:

— Deci, zici că tu eşti fiul lui Assad.

— Da, doamnă Zeid.

— Şi eu de ce-ar trebui să te cred? se arătă ea mai prevăzătoare ca la venirea lui Gasib. Nu prea semeni cu tatăl tău, dacă nu te superi.

— Îl cunoaşteţi pe tata? întrebă tânărul, entuziasmat, fără a se arăta deranjat de suspiciunile femeii.

Apoi se gândi:

“Soţia profesorului se teme de ceva, este cât se poate de clar. Cu toate acestea, crede că soţul ei a murit de moarte bună. Da’ dacă şi-a mascat suspiciunile cu abilitate, iar eu nu mi-am dat seama de asta? Ce să fac ca să-i recapăt încrederea?”

În acel moment îşi aduse aminte ce-i spusese tatăl său în ultima seară petrecută împreună. Fără ezitare, îşi scoase medalionul de la gât şi i-l întinse.

— Iată dovada că sunt Gasib Assad, pe lângă faptul că vorbesc bine limba arabă.

Femeia luă bijuteria în palmă, cu smerenie, admirând-o vădit impresionată.

— Într-adevăr, este foarte frumos. Emre mi-a vorbit despre el. Mi-a spus că are puteri magice. Din cercetările lui, a reieşit că medalionul pe care-l ţin în mână a aparţinut împăratului Constantin, acesta primindu-l de la mama lui, împărăteasa Elena. A fost găsit în acelaşi loc unde a fost descoperită şi crucea pe care a fost răstignit Iisus. Se spune că cine îl poartă este ferit de duşmani şi că aceştia nu-i pot face nici un rău. Aşadar, eşti cine spui că eşti, fără nici o îndoială, adăugă ea, înapoindu-i medalionul de care se despărţi cu o oarecare părere de rău. M-ai convins. Dar, despre ce vorbeam?

— Vă întrebasem dacă profesorul a lăsat vreun mesaj pentru mine? o readuse Gasib cu picioarele pe pământ pe femeia îndoliată. Despre asta

vorbeam.

— Da, tinere aşa e. Trebuie să ajungi la biblioteca universităţii şi să cauţi acolo un volum intitulat “Tratat de Istoria Religiilor”, scrisă de un cercetător american. Mai mult nu am să-ţi spun şi nici nu ştiu ce vei găsi în cartea aia. Eu atât am avut să-ţi transmit.

CAPITOLUL XVIII

Ofiţerul de securitate de la intrarea în universitate se arătă surprins să-l revadă pe tânărul care-l căutase pe profesorul Emre Zeid. Pentru a-i permite accesul la biblioteca, telefonă conducerii. În scurt timp, un alt paznic îl însoţi în biroul directorul adjunct, pentru a da explicaţiile de rigoare şi a se legitima. Spre mirarea lui Gasib, acesta se lăsă uşor convins că vrea să citească un tratat apreciat de defunctul dascăl, şi îi permise accesul.

Palestinianul nu-şi închipuise vreodată că exista pe lume o bibliotecă atât de spaţioasă şi bine aprovizionată cu cărţi din fel de fel de domenii. Cea din Amman, unde lucrase împreună cu tatăl său, era cel puţin de zece ori mai mică.

— Cu ce ţi-aş putea fi de folos? îl întrebă o doamnă între două vârste, cu o figură ştearsă şi deloc zâmbitoare.

— M-ar interesa un “Tratat de Istorie a Religiilor” pe care profesorul Emre Zeid îl studia adesea, o lămuri tânărul, politicos.

— Ah, da, ştiu ce cauţi. Dumnezeu să-l odihnească în pace pe profesor! Este o lucrare de care studenţii lui n-au întrebat niciodată, se mai destinse femeia la faţă. Ţi-l aduc imediat, tinere. Până atunci, completează formularul ăsta.

Câteva clipe mai târziu, Gasib se afla aşezat la o masă mai retrasă din fundul camerei de lectură, răsfoind cu degete tremurătoare lucrarea cercetătorului american, despre care nu auzise nimic până atunci. Lipite de coperta interioară cu un *post-it*, descoperi două coli de hârtie, pe care erau înşiruite o mulţime de cifre.

“Să fie un mesaj codat? se întrebă el, pe bună dreptate. Şi dacă da, care e cheia? Cum am s-o aflu?”

Examină pagină cu pagină întreaga carte, însă nu mai remarcă nimic altceva. Nici un indiciu care să-i folosească la decodarea misterioaselor cifre. N-avea de ce să-şi mai piardă timpul pe-acolo. Privi discret în jur, pe pereţi, în căutarea camerelor de supraveghere. Deşi mesajul lui îi era destinat, n-avea de gând să dea explicaţii poliţiei, în cazul în care ar fi fost

depistat că sustrage ceva din bibliotecă. Aşează colile îndoite pe cartea închisă, se ridică şi se îndreptă spre recepţie. Pe drum, cu o mână, strânse tratatul la piept, ca pe o sfântă comoară, iar cu cealaltă subtiliză cele două foi, ascunzându-le în buzunarul interior al hainei. Predă tratatul, iar înainte de a părăsi biblioteca, luă de pe un raft un pix şi câteva coli albe de hârtie, special puse acolo pentru studenţi.

Mesajul cifrat al profesorului parcă îi ardea pieptul. Rezistă tentaţiei de a-l scoate din buzunarul hainei, până ajunse în apropierea unui parc populat cu predilecţie de mame şi bunici ieşite cu copiii, nepoţii ori câinii la plimbare. Mai mâncă un hot-dog pe o bancă, după care se apucă de treabă.

Singura idee care-i veni în minte, pentru decodificarea misteriosului cod, fu aceea de a înlocui cifrele cu litere englezeşti, în ordine aflabetică. La scurt timp, se gândi:

“De ce să-mi fi lăsat profesorul un mesaj în limba lui Shakespeare, de vreme ce amândoi suntem de origine arabă?”

Drept pentru care procedă la fel în limba maternă, de astă dată de la dreapta la stânga. La o jumătate de oră după aceea putu să citească, în vreme ce inima îi bubuia de să-i spargă pieptul de emoţie:

Dragul meu Gasib, cred că nu ţi-a fost foarte greu să găseşti acest mesaj. Am recurs la această soluţie, pentru a nu pune şi alte vieţi în primejdie. Dacă ai găsit însemnările mele în “Tratatul de Istoria Religiilor”, înseamnă că eu sunt deja mort. Probabil că şi tatăl tău a împărtăşit aceeaşi soartă crudă ca şi mine. Să nu-ţi pară rău, viaţa e o luptă care cere sacrificii. Tu trebuie să duci la capăt această luptă, pe care noi n-am fost capabili s-o finalizăm. Eşti unica noastră speranţă. Adevărul-adevărat trebuie aflat pentru prima dată în ultima sută de ani. Lumea trebuie să ştie totul despre sionişti şi acţiunile lor împotriva propriului neam, dar şi împotriva palestinienilor. Cu toate astea, îţi cer în numele Organizaţiei Cleopatra să te gândeşti bine înainte de a îndeplini destinul nostru. Dacă nu eşti pe deplin hotărât

să duci lupta până la capăt, arde acest bilet şi vezi-ţi de viaţa ta. Noi nu te vom condamna. În caz contrar, dacă te-ai săturat de minciună şi vrei ca lumea să afle despre Afacerea Israel, continuă până la moarte. Du-te lângă New York, în localitatea White Plains, unde se află un club de golf al evreilor. Cum ai documente de israelian şi cunoşti limba la perfecţie - după cum m-a asigurat tatăl tău - încearcă să te angajezi ca ospătar sau altceva. Părinţii ţi-au murit la Haifa, iar tu vrei să faci bani pentru a curăţa Israelul de teroriştii arabi. Povestea e bună. Pentru a fi în siguranţă, trebuie să mergi cu multă discreţie la un spital, ca să fii circumcis. Nu râde de această precauţie. Scopul tău va fi acela de a intra în Organizaţia Moses. N-are rost să-ţi vorbesc despre ea, vei afla şi singur. Membrii acesteia ne-au prigonit şi ne-au ucis, cum probabil că ţi-a spus şi tatăl tău. Din interior vei putea să acţionezi mai bine decât din exterior, pentru atingerea ţelului nostru. Urmăreşte orice mişcare a lor şi caută dovezi cu care poţi să-i demaşti. Din cercetările noastre, această organizaţie malefică este cea care conduce întreaga lume. Sioniştii au participat la înfiinţarea Statului Israel pe pământurile noastre, prin şantajarea tuturor ţărilor care au participat la vot. Au ucis milioane de oameni în numele acestui stat, milioane de nevinovaţi. Nici în zilele noastre nu sunt înţelese unele crime ca aceea a prinţesei Diana, a preşedinţilor Kennedy, Ceauşescu, Miloşevici sau atacul asupra World Trade Center. Această organizaţie a fost implicată în fiecare dintre crimele menţionate, iar sioniştii au fost singurii care au avut de câştigat, alţii plătind pentru faptele lor abominabile. Au plătit palestinienii, germanii, afganii, irakienii şi aşa mai departe. Dacă citeşti Istoria contemporană şi încerci să cauţi adevărul, vei vedea şi singur cine a avut de câştigat de pe urma celui de Al Doilea Război Mondial sau de pe urma Războiului din Golf. Americanii, englezii şi francezii au primit petrolul atât de necesar pe care şi l-au dorit, iar evreii au scăpat de presiunea lumii arabe, extinzându-şi ca o caracatiţă zonele de influenţă. Dar de ce crezi tu că există singurul popor comunist

lângă SUA, şi aici mă refer la cel cubanez? Pentru că liderul Fidel Castro, nu atacă Israelul în nici un fel. Altminteri, Cuba n-ar mai fi existat demult. Fiindcă ai nevoie şi de bani, mergi la orice filială a American Express Bank, unde ai pe numele Gabriel Meir un cont de două mii de dolari canadieni. Dumnezeu să te aibă în pază, iar Iisus să-ţi călăuzească paşii! Spune lumii adevărul despre evrei şi palestinieni. Fă astfel încât moartea şi lupta noastră să nu fi fost zadarnice!

Cu drag, Emre Zeid

Gasib era buimăcit de textul descifrat şi nu mai ştia ce să creadă. Oare îi revenea lui datoria de a se sacrifica pentru realizarea idealurilor Organizaţiei *Cleopatra*, despre care nu auzise nimic până nu demult? Nu era mai bine să lase totul baltă şi să-şi vadă de familia pe care avea de gând s-o întemeieze împreună cu Rebecca? Bine, dar cu promisiunea făcută tatălui său, cum rămânea? Trebuia s-o respecte, nu-i aşa? Fie că acesta mai era sau nu în viaţă. Era o datorie de onoare, ba chiar mai mult - una de familie. Iar aşa ceva nu putea fi ignorat. În ceea ce o privea pe Rebecca, nu vedea nici un fel de problemă. Îl aşteptase atâţia ani, o lună, două, îl va mai aştepta. Cu siguranţă că va înţelege cum stau lucrurile. Iar după ce misiunea lui se va încheia, vor avea timp o viaţă întreagă să se iubească şi să conceapă o droaie de copii.

***

Gasib o porni spre centrul localităţii pe jos, în timp ce se întuneca. Cum avea să procedeze în continuare?

“În primul rând, cred că va trebui să-mi fac operaţia aceea, fie că-mi place, fie că nu.”

Tânărul scoase medalionul la vedere şi îl privi cu atenţie câteva clipe. Cum simţi nişte ochii indiscreţi care îl spionau, îl băgă repede în sân, văzându-şi mai departe de drum. Umbra unei persoane dispăru imediat din câmpul său vizual, ceea ce-l făcu pe tânăr să nu dea importanţă întâmplării.

Ceva mai încolo privi cerul şi îşi căută steaua. Safir strălucea nepăsătoare şi fără nici un fel de griji. Totuşi, parcă în jurul ei era desenat un cerc înceţoşat, care-i răpea din luminozitate. Sau poate că nu, de vină fiind doar imaginaţia palestinianului ori vreun nor rebel.

“Oare ce-o face Rebecca la această oră târzie? se întrebă el, îngândurat. Ne-am despărţit de curând şi totuşi îmi este atât de dor de ea... Până una, alta, va trebui să găsesc un hotel ieftin, ca să am unde dormi.”

Cu aceste gânduri în minte, Gasib auzi deodată paşi pe urmele lui. Pe strada pe care o străbătea treceau numai automobile, fiindcă nu erau magazine şi nici cluburi ori baruri de noapte. Aproape de colţul străzii intenţionă să se întoarcă, dar în acel moment simţi o lovitură puternică în moalele capului. Căzu la pământ fără nici o reacţie, inconştient. Trecură câteva secunde bune, poate chiar minute, până să-şi revină în simţiri. Cuprins de panică, îşi pipăi buzunarul de la piept unde ţinea paşaportul şi banii care-i mai rămăseseră. Tot acolo se afla şi ultimul bănuţ de argint dintre cei trei încredinţaţi de tatăl lui. Răsuflă uşurat. Toate se aflau la locul lor.

“Ce-o fi avut cu mine canadianul sau canadienii care m-au lovit aşa, din senin? se întrebă el, în starea de confuzie pe care o traversa. Cu ce le-oi fi greşit?”

În cele din urmă, se pipăi la gât şi realiză că nu mai avea medalionul. Se trase la lumina unui felinar, îşi scoase cămaşa din pantaloni şi speră ca bijuteria să cadă alături. Din nefericire pentru el, nu se întâmplă acest lucru. Gasib privi cerul, deznădăjduit. Safir, steaua lui, nu mai strălucea ca înainte, acum îi era clar. Acea ceaţă abia vizibilă o învăluise. În concluzie, nu mai era nimic de făcut.

“Mai mult ca sigur că, după ce-a dat de medalion, tâlharul s-a mulţumit cu atât şi a luat-o la fugă, aprecie tânărul. De aceea nu m-a mai percheziţionat, ca să-mi fure tot ce aveam asupra mea. Sau poate că a fost speriat de cineva, vreo maşină de poliţie care a trecut prin zonă sau alţi trecători. Dacă ar fi fost un agent al Organizaţiei *Moses*, mi-ar fi luat viaţa fără ezitare. Cea mai probabilă variantă este aceea că am fost victima unui

jaf întâmplător. Ceea ce mă face să cred că nici canadienii nu duc o viaţă prea sigură în ţara lor. De parcă la noi ar fi altfel...”

În starea în care se afla, Gasib îşi târî în continuare paşii pe următoarea stradă. Dădu peste un hotel de două stele şi întrebă de o cameră. Chiar dacă preţul era destul de piperat, o acceptă, neavând încotro. Capul îl durea îngrozitor, iar oboseala îl copleşise. Făcu un duş şi se culcă, dormind un somn agitat până când soarele se ridică bine pe cer.

CAPITOLUL XIX

Alungând din minte toate îndoielile care-l măcinau, Gasib Assad, alias Gabriel Meir se hotărî definitiv să ducă la bun sfârşit misiunea încredinţată de tatăl său. Părăsi hotelul şi căută pe hartă cel mai apropiat spital din Montreal. Circumcizia nu suferea amânare, profesorul Emre Zeid având dreptate în acest sens.

La recepţia spitalului, o asistentă frumoasă îl întrebă politicoasă ce doreşte.

— Aş avea nevoie de o mică operaţie, îngăimă el, ruşinat şi totodată derutat de situaţia în care se afla.

— Ce fel de operaţie, domnule? vru să ştie tânăra, profesional, cercetând cu privirea straiele şi rucsacul pacientului.

După câteva ezitări, Gasib îşi luă inima-n dinţi şi mărturisi:

— O operaţie la organul genital, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

Fără a schiţa vreun zâmbet ironic, aşa cum se aşteptase palestinianul, asistenta îl îndrumă către cabinetul în care putea fi găsit doctorul Confield.

— Sunteţi asigurat? îl mai întrebă ea.

— Nu, dar pot să plătesc intervenţia chirurgicală, o lămuri el, gândindu-se la contul pe care i-l deschisese profesorul la American Express Bank. Apropo, e scump?

— Staţi puţin să verific.

Tastă câteva clape ale computerului din faţa ei şi apoi îl lămuri:

— În funcţie de felul operaţiei, costul variază de la 500 la 2500 de dolari canadieni.

Tânărul mulţumi pentru informaţii şi se îndreptă spre cabinetul indicat, rugându-se la Dumnezeu să nu dea peste un medic-femeie. De asemenea, se gândi că circumcizia, fiind o intervenţie chirurgicală relativ simplă, nu putea costa prea mult.

Bătu la uşă şi intră într-o cameră în care se aflau mai multe persoane ce păreau doctori. Bărbaţi şi femei, deopotrivă.

— Îl caut pe dr. Confield, zise el, cu inima cât un purice.

— Eu sunt, se apropie de el un negru rotofei şi zâmbitor, care-l conduse până la un birou şi îl invită să se aşeze. Sunteţi bolnav? Să fiţi sănătos! mai zise chirurgul, râzând de unul singur de propria-i glumă.

“Măcar nu e femeie”, se consolă Gasib în gând, aşezându-se stingherit pe scaun.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Tânărul privi peste urmăr, asigurându-se că ceilalţi doctori nu trag cu urechea la conversaţia lor. Cum fiecare îşi vedea preocupat de treaba lui, zise dintr-o suflare, prinzând curaj:

— Aş avea nevoie de o circumcizie.

— Ha, ha, ha! râse doctorul, din ce în ce mai bine dispus. Asta înseamnă că sunteţi tată de curând. Felicitări! Se face.

— De fapt... nu sunt tată... Încă. Eu sunt acela care vrea să fie circumcis.

Cum medicul afişa o figură pe care se putea înţelege lesne că n-a înţeles cum vine treaba, Gasib îi dădu lămuririle pe care şi le pregătise dinainte:

— Ştiţi, la evrei există obiceiul ca băieţilor nou-născuţi să li se taie prepuţul, în a opta zi de la naştere. Din nefericire, părinţii mei au murit la Haifa într-un atentat cu bombă, cu o zi înainte să-mi facă operaţia. M-au crescut nişte rude, care nu s-au mai ocupat de asta şi... Acum aş vrea să mă căsătoresc... Înţelegeţi dumneavoastră...

— Am înţeles perfect, domnule. Sunteţi asigurat? îl mai întrebă dr. Confield, la fel ca şi asistenta de la recepţia spitalului.

— Nu, însă pot plăti.

— E-n regulă, operaţia costă 538 de dolari, îşi informă el pacientul, după ce consultă un tabel pe computer. Când aţi dori s-o facem?

— Cât mai repede cu putinţă, dacă se poate. Aş vrea să părăsesc Canada, îndată ce voi fi circumcis.

— Atunci, mergeţi cu asistenta mea să vă programeze de urgenţă, hotărî doctorul, ridicându-se ca să o caute. Va veni imediat.

Într-adevăr, după nici două minute îşi făcu apariţia o femeie tot de culoare, îmbrăcată în pantaloni şi bluză de culoare verde, cam corpolentă din fire, dar care nu părea atât de veselă ca doctorul pe care-l seconda.

— Aţi putea veni mâine dimineaţă pentru unele analize?

— N-am mâncat nimic până acum şi nici n-am băut apă, o lămuri el. N-aş putea să le facem acum?

— Ba da, cum să nu. Să completăm fişa asta şi pe urmă am să vă rog să mergeţi cu mine.

***

Draga mea prinţesă,

Nu am scris niciodată un mesaj electronic, aşa că nu ştiu ce-o să iasă. Tot ce vreau să-ţi spun acum este că îmi lipseşti foarte mult, la fel ca şi zâmbetul tău, îmbrăţişarea ta... Te iubesc atât de mult... Cred că te-aş fi iubit şi dacă n-ai fi existat. Tu eşti idealul visurilor mele în ceea ce priveşte dragostea adevărată. În privinţa problemelor pe care le am de rezolvat îţi pot spune că am avansat cu ele. În curând mă voi îndrepta spre New York. La Montreal mi-am terminat treaba. Nu mai e mult şi vom fi din nou împreună, unul în braţele celuilalt. Scrie-mi despre tine. Scrie-mi orice îţi trece prin minte, indiferent cât de banal ori de prostesc ţi s-ar părea. Eu mă voi bucura, voi fi fericit să-ţi citesc gândurile. Poate am să-mi cumpăr şi un telemobil ca să ne putem auzi în fiecare zi. Până atunci, rămâi cu bine şi primeşte sărutul meu, cu toată iubirea de care sunt capabil.

Al tău, numai al tău, Gasib, care abia aşteaptă să te strângă în braţe!”

Send.

Palestinianul îi zâmbi tânărului din localul cafe-internet, care-i dăduse o mână de ajutor ca să-şi creeze o adresă e-mail şi să-i trimită un mesaj iubitei lui din Germania. Pentru mai multă siguranţă îi scrisese Rebeccăi în germană, după ce se asigurase că tânărul nu cunoştea această limbă. Îl privise cu suspiciune la început, când îi ceruse o mulţime de informaţii pentru crearea e-mail-ului. Pe urmă, prinsese încredere-n el, dându-i chiar şi cartea de vizită a iubitei lui, pe care se afla inclusiv adresa electronică a acesteia.

Până a doua zi, tot la orele prânzului când fusese programat pentru circumcizie, făcu o mulţime de treburi. Mai întâi, scoase de la bancă, fără probleme, cei 2.000 de dolari canadieni, apoi îşi cumpără o geantă de voiaj de dimensiuni potrivite, pentru a renunţa la rucsacul ponosit pe care-l tot plimba după el. Îşi mai luă unele obiecte de lenjerie, o cămaşă nouă, o pereche de pantaloni şi nişte pantofi sport, de la un magazin ieftin. Spre seară se cază la un hotel ceva mai curăţel şi mai ieftin, situat la periferia Montrealului. Totuşi, de aici avea un autobuz care-l putea duce în trei sferturi de oră până în apropierea spitalului.

***

Gândurile nu-i dădeau pace lui Gasib, pe când încerca să adoarmă. În urma operaţiei, avea să rămână internat două, trei ore, după care putea pleca. Din acest motiv închiriase camera pentru două nopţi, beneficiind de o mică reducere şi mic-dejun.

“Hotărât lucru, trebuie să-mi urmez destinul”, îşi zise tânărul cu seriozitate.

Cândva citise o carte despre visurile Ioanei D’Arc. Cu toate că istoria ei era presărată cu întâmplări inexplicabile, ea urmase calea arătată de Dumnezeu, înfăptuind voinţa Lui. Succesul în câteva bătălii putea fi comparat cu cel înregistrat de Hitler, care şi el crezuse în providenţă şi în destinul ce-i fusese hărăzit. În plus, scăpase în mod inexplicabil din câteva atentate. Totuşi, Gasib punea toate acestea pe seama întâmplării. După părerea lui, Hitler crezuse prea mult în providenţă şi oricărei reuşite îi atribuise un aspect mistic. Crezuse că o forţă divină îi călăuzise paşii într-o

direcţie sau alta. N-ar fi exclus ca în mintea lui să fi considerat că Dumnezeu accepta ce făcea el. Ideea principală a altei cărţi despre fostul dictator, citită de Gasib, era că Hitler fusese apărat de diavol. Sau că era chiar diavolul însuşi. Numai că acest tiran nu a făcut nimic de unul singur. L-au ajutat milioane de oameni, care au comis răul în numele lui. Iar aceştia n-au fost doar germani, ci şi austrieci, maghiari, italieni, români, englezi, francezi, ruşi şi multe alte naţii. Nu Hitler începuse războiul, ci oamenii lui. Dar de ce doar învinşii erau criminali? Oare ruşii nu invadaseră Polonia? Gasib nu auzise nimic despre condamnarea crimelor de război ale acestor invadatori. Să fii invadat ruşii Polonia cu gloanţe oarbe?

Sau tinerii de azi, ce ştiu ei despre interesul marilor puteri în legătură cu invazia germană în Polonia? Care invazie o aşteptau de câţiva ani. Aşadar, vinovăţia pentru cel de-Al Doilea Război Mondial n-ar trebui atribuită doar lui Hitler, ci întregii Europe şi altor ţări care au purtat această bătălie internaţională.

“De ce istoria este scrisă doar de învingători? se mai întrebă tânărul. Să fie valabil, şi după 2.000 de ani, dictonul latin care spune că dreptatea nu e niciodată de partea celor învinşi? *Vae victis!*[15] Oare ce învaţă copiii ruşi despre invazia înaintaşilor lor în Polonia? De ce Stalin n-a fost considerat niciodată un criminal sadic şi dezaxat psihic, deşi a ordonat uciderea a peste 20 de milioane de oameni? Dar ce fac acum sioniştii în Palestina, nu este un Holocaust? Distrugerea unei naţii, ocuparea pământurilor acesteia, demolarea instituţiilor, a şcolilor şi uciderea civililor nevinovaţi, cum ar trebui definită? Să fi uitat evreii povestea cu gazarea?”

Gasib îşi mai pusese adesea întrebarea de ce dorea atât de mult Hitler, şi nu numai el, să scape de evrei? Cât locuise în Gaza, arabii erau îndoctrinaţi permanent împotriva israelienilor, liderii lor fiind fericiţi să semene ura dusă până la apogeu. În acest timp, evreii de rând îşi duceau viaţa lor şi n-aveau nimic de împărţit cu palestinienii. Tânărul citise adesea despre Jihadul islamic, dar niciodată în Coran nu găsise îndemnuri la crimă. Ceea ce denota că grupurile extremiste din ambele tabere aveau interesele lor meschine, de a întreţine starea conflictuală dintre evrei şi arabi, trăgând

de aici te miri ce foloase. Sionişti ajunseră până într-acolo încât finanţaseră crearea unui joc pe calculator, numit “Autoapărarea israeliană”, în care presupuşi terorişti arabi trebuiau nimiciţi contra cronometru.

În biblioteca din Amman, Gasib studiase o mulţime cărţi de religie şi istorie. Printre acestea s-au numărat Biblia, Noul şi Vechiul Testament, Tora, Coranul, despre Martorii lui Iehova şi protestanţi, despre schisme şi diferenţele dintre ortodoxie şi catolicism. A mai citit despre budişti, hinduşi, iudei, islamişti şi alte religii ale lumii, actuale ori dispărute. Cu toate acestea, n-a înţeles de ce enoriaşii - mânaţi de la spate de liderii religioşi - au ajuns să se urască atât de mult între ei. Majoritatea crede în Dumnezeu şi unii recunosc venirea lui Iisus pe Pământ, chiar dacă nu-l acceptă ca fiu al lui Dumnezeu. În nenumărate rânduri, însuşi Mahomed, slujitorul lui Allah, vorbise despre proorocul Iisus.

O altă carte care îl impresionase pe Gasib fusese una despre dorinţa Papei Ioan Paul al II-lea de a unifica creştinismul. Când aflase că acesta intrase într-o moschee, începuse să lăcrimeze. Oare de ce catolicii de rând n-au aflat niciodată motivele pentru care demersul papei Ioan Paul n-a fost posibil? Şi care este adevărul privind cele şapte sinoade şi marea schismă?

15 *Suferinţă învinşilor!* - latină în original (n.a.)

CAPITOLUL XX

Tânărul palestian ajunse la spital la ora stabilită şi i se repartiză un pat, într-un salon de două locuri. Colegul său, de vreo 60 de ani, intră imediat în vorbă cu noul venit:

— Pentru ce te-ai internat, că pe mine la vârsta ta nu mă durea absolut nimic? Singura mea grijă erau fetele.

Gasib se gândi că ar fi fost nepoliticos să nu-i răspundă, deşi n-avea nici un chef să-şi dezvăluie secretele, mai ales unui necunoscut.

— Am de făcut o mică operaţie, zise până la urmă, evaziv. Dar dumneavoastră, de ce sunteţi internat? încercă Gasib să schimbe discuţia.

— Azi voi fi operat la stomac, se arătă bătrânelul amator să vorbească despre suferinţa lui. Aşa sunt bătrâneţile. Ce mai la deal, la vale, am cancer, boală necruţătoare de care suferă foarte mulţi americani. Boala secolului, a Americii şi a civilizaţiei Cum să reziste organismul cu câte prostii băgăm în noi?! Ai citit vreodată pe eticheta vreunui produs din ce e făcut? De exemplu, salamul. Este fabricat din carne provenind de la animale îngrăşate cu hormoni de creştere, conservanţi din sodiu, arome, coloranţi, E-uri şi alte otrăvuri. Pâinea, la fel. Ca să nu mai vorbesc despre sucuri, cola, conserve, lapte şi iaurturi cu arome de fructe. Absolut toate sunt otrăvite. Vedem zilnic reclame la pasta de dinţi sau la guma de mestecat: cică ne scapă de carii şi avem o respiraţie plăcută! .Dar de ce nu zic câte chimicale băgăm în corp toată viaţa şi dinţii tot nu se albesc!. Când eram tânăr intram în magazine pentru a căuta alimente sănătoase; dar toate produsele din zilele noastre ne ucid!. Habar n-am cine vrea să ne otrăvească, însă în mod sigur cancerul se datorează, în cea mai mare parte, unei alimentaţii otrăvite. Sunt absolut convins că peste zece sau douăzeci de ani, după ce omenirea va înţelege cauza acestei maladii incurabile, se vor interzice toate chimicalele astea din alimente promovate prin campanii de publicitate agresive. Dar tot nu mi-ai spus ce fel de operaţie vei suferi tu, insistă acesta.

— Am venit să-mi tai prepuţul, recunoscu palestianul dintr-o dată. Sunt evreu, dar părinţii mei n-au apucat să mă opereze la opt zile de la naştere.

Asta e...

— Aşadar, eşti evreu, repetă moşul, după câteva momente de gândire. Şi de ce nu ţi-au făcut părinţii circumcizia, dacă nu ţi-e cu supărare?

— N-au mai apucat, cum spuneam, minţi Gasib. Au fost ucişi într-un atentat cu bombă. Doar eu am rămas în viaţă.

— Şi presupun că vinovaţi de moartea lor îi consideri pe palestinieni.

— De bună seamă. În special grupările Hamas, Al-Fatah şi fostul lor conducător, Yaser Arafat, recită tânărul lecţia pregătită pentru asemenea situaţii.

— Eu nu sunt de acord cu tine, băiete. Nu voi intra în polemică, dar aş vrea foarte mult să citeşti un articol apărut recent într-o revistă. Fă un hatâr unui bătrân pe care l-ai cunoscut astăzi, şi mai mult ca sigur că nu îl vei mai revedea vreodată.

Şi zicând acestea, luă de pe noptieră o publicaţie deschisă chiar la articolul cu pricina.

Fericit că nu trebuia să mai răspundă la tot felul de întrebări, Gasib se adânci pasionat în lectură, bucurându-se de liniştea ce se aşternuse în salon.

Realităţi ale conflictului israeliano-arab

Vina pentru moartea a sute sau milioane de oameni nu o poartă arabii. Aceştia s-au trezit cu un război pe pământul lor, fiindcă aşa au decis alte naţiuni. De-a lungul vremurilor, evreii au luptat pentru ţara lor, după cum se ştie din Vechiul Testament. Au fost luaţi în robie de egipteni, după care s-au întors prin deşert, în fruntea lor fiind Moise (Moshe). Pe urmă au ajuns din nou robii babilonienilor. Primul lor Templu a fost distrus, dar s-au întors şi l-au reconstruit. Grecii au vrut să-i ocupe pe evrei, după care au venit romanii. În timpul unei răzmeriţe, Templul ar fi fost distrus din greşeală. Se zice că un soldat roman ar fi aruncat o torţă, fără ca acesta să fi primit vreun ordin în acest sens. Dar această variantă este prea puţin plauzibilă.

Romanii aveau o armată bine organizată şi disciplinată. Iar politica lor era una deosebit de tolerantă faţă de tradiţiile şi religiile popoarelor pe care le cucereau. Aşadar, este puţin probabil ca un simplu soldat să fi distrus Templul evreilor din greşeală.

A urmat Adolf Hitler, care i-a exterminat pe evrei în masă. După război, impresionate de pogrom, marile puteri au decis împărţirea Palestinei în două state, unul evreu şi altul arab. Cel din urmă nu a acceptat hotărârea ONU şi a declanşat războiul de rezistenţă împotriva evreilor. Au urmat decenii de lupte şi de crime datorate extremiştilor din ambele tabere.

Întrebarea care se pune în acest moment al istoriei este dacă evreii au sau nu dreptul de a revendica un teritoriu care le-a aparţinut cândva? Dacă au, de ce n-ar avea aceleaşi drepturi şi turcii, care ar putea revendica toată Asia Mică şi o bună parte din Europa. Sau spaniolii, care ar avea ce revendica în America de Sud, ori macedonenii?

Printre cei care i-au ajutat din plin pe evrei să aibă un stat al lor, alături de alte mari puteri mondiale, se numără şi Marea Britanie. În acest mod, deşi n-o spuneau cu glas tare, mulţi se aşteptau să scape de aceşti venetici din ţările lor. Din nefericire, experimentul nu le-a reuşit defel. Prea puţini evrei au ajuns în noul stat Israel, majoritatea rămânând în ţările de adopţie, ajungând să controleze finanţele lumii, petrolul, armamentul, mass-media şi multe altele.

Evreii sunt un popor în adevăratul înţeles al cuvântului, nu doar o comunitate religioasă. Pentru a-şi duce lupta împotriva tuturor, evreii au creat sionismul, unul dintre întemeietorii acestei idei fiind Theodor Herzl. Mai întâi de toate aveau nevoie de o ţară. Iniţial, s-au gândit la Argentina, apoi la Cipru, Kenya sau unele teritorii din vestul Statelor Unite ale Americii. O vreme au privit spre România, ţară care după unele înscrisuri străvechi existente ar fi aleasă de Dumnezeu. Insă nu a fost aleasă pentru relieful ei ci a fost aleasă datorită puternicei credinţe ortodoxe ce va rămâne în zonă până la Judecată. Aici s-au lovit de intelectualii vremii, apoi de mişcarea legionară aservită lui Hitler. În cele din urmă, mişcarea sionistă a fost spulberată în România de mareşalul Antonescu, care ştia că Hitler, îi

aduna de peste tot pe evrei, pentru a-i expulza în Palestina. De bună voie, doar cei mai săraci s-ar fi dus în acel ţinut arid şi neprimitor. La alegerea Palestinei ca leagăn pentru poporul israelian s-a ţinut cont şi de impactul emoţional asupra acestora. Doar aveau să se întoarcă pe pământurile sfinte pe care trăiseră în urmă cu mii de ani. În această decizie, cea mai mare opoziţie au întâmpinat-o din partea ultraortodocşilor. Aceştia n-au fost de acord cu soluţia, deoarece în credinţa lor, doar Mesia - trimisul lui Dumnezeu pe Pământ - avea puterea de a realiza statul evreu. De aceea, ultraortodocşii consideră că, odată cu înfiinţarea Israelului, nu Iisus a coborât pe Pământ, ci diavolul în persoană. Herzl a anticipat, încă dinaintea celui de-Al Doilea Război Mondial, că evreii nu vor renunţa niciodată de bună voie la privilegiile şi averile dobândite, timp de generaţii, în ţările lor de adopţie.

Drept pentru care nu se vor stabili de bună voie într-un nou stat, indiferent care ar fi fost acela. Adesea, îi acuza de neseriozitate şi indiferenţă faţă de o patrie care să le aparţină. În timp, s-a ajuns la concluzia că, numai în urma unor pogromuri bine regizate, o parte dintre evrei va popula oricare teritoriu le-ar fi atribuit.

Ajunşi în Ţara Sfântă, evreii au refuzat să angajeze palestinieni, în scopul alungării acestora de pe pământurile pe care le stăpâneau. Primele organizaţii sioniste, care au acţionat pe mai multe continente, au fost Hagana şi Histadrut. Între anii 1940 şi 1947 au mai activat câteva organizaţii sioniste cum ar fi Banda lui Stern şi Irgun. Scopul acestora din urmă a fost de a-i determina pe britanici să se retragă din colonie. În atentatele lor au căzut multe victime, printre care contele Bernadotte şi lordul Moyne. De asemenea, Menahem Begin, fondatorul partidului Likud şi apoi ministru al Israelului a organizat un atentat la Hotelul Regele David, ucigând 91 de englezi, arabi şi chiar evrei. Interesant este faptul că, cei dintâi terorişti din Palestina nu au fost arabi, ci chiar sionişti.

Ideea care i-a mobilizat pe sionştii acelor timpuri a fost următoarea: “O ţară fără popor pentru un popor fără ţară”. În anul 1890 trăiau în Palestina circa 15.000 de evrei. În comparaţie cu exponenţi altor neamuri,

arabii reprezentau 80% din populaţie. În anul 1946, cu ocazia unui recensământ, evreii atinseseră scriptic proporţia de 50%, cu toate că natalitatea în rândul populaţiei arabe era şi este cea mai ridicată din lume.

Pentru a justifica invadarea Palestinei, evreii spun următoarele: în momentul în care am intrat în Palestina, totul era un nesfârşit deşert, populaţia autohtonă fiind formată doar din beduini ce trăiau în corturi. Cu toate acestea, Palestina era cea mai mare exportatoare de citrice din lume la acea oră.

De ce îi urăsc arabii pe americani şi pe englezi? Răspunsul este simplu: datorită Declaraţiei Balfour. În anul 1917, ministrul britanic de externe, fiind şantajat de una dintre mişcările sioniste, a acordat anumite teritorii palestiniene evreilor. De aici şi până la decizia ONU din 1947, când au fost puse bazele creării Statului Israel, n-a mai fost decât un pas.

Gasib fu impresionat de cele citite în acel amplu articol, şi vru să ştie cine era semnatarul, al cărui nume nu-i spunea absolut nimic.

— Este vorba despre un ziarist care cunoştea foarte bine problematica israeliano-arabă. Nu s-a mai întors niciodată dintr-o deplasare, fiind ucis în timpul unui raid al armatei evreilor. Era fiul meu.

Zicând acestea, bătrânul izbucni în lacrimi şi ieşi precipitat din salon.

CAPITOLUL XXI

— Sunteţi sigur că doriţi să fiţi circumcis?

Întrebarea venise din partea medicului Confield, Gasib aflându-se deja pe masa de operaţii.

Era o ultimă formalitate, pe care chirurgul zâmbăreţ o dusese la îndeplinire, confrom procedurilor.

— Atunci, o să vă anesteziem local.

Câteva minute mai târziu, tânărul palestinian arăta fizic precum un evreu sadea. După trei ore, fu consultat şi externat, primind totodată sfaturile necesare pentru a-şi îngriji operaţia până la o vindecare completă. Dacă apăreau complicaţii, trebuia să consulte de urgenţă un medic de specialitate.

***

La prima oră a dimineţii următoare, fix la ora 6.00, Gasib îşi strânse puţinele lucruri pe care le avea şi părăsi hotelul. Durerea după circumcizie nu era insuportabilă, mai mult o usturime, aşa că nu-şi făcu probleme. Se urcă în primul autobuz care ajungea la ieşirea din Montreal, de unde o luă pe jos spre o autostradă care ducea spre New York, pentru a face autostopul. Nu dură mult şi un camion opri în dreptul lui, şoferul întrebându-l unde vrea să ajungă. Îi spuse că el va ajunge în apropierea graniţei cu Statele Unite, de unde va trebui să caute un alt mijloc de locomoţie.

Călătoria îl impresionă plăcut pe tânărul palestinian, chiar dacă omul de la volan îi povestise ore în şir despre multele neveste pe care le avusese. Totul în jur părea mai mic decât în realitate, făcându-l să se simtă cel mai puternic de pe şosea.

Aproape se întunecase, când camionul opri la o intersecţie. Autostopistul urma să o apuce într-o altă direcţie. Gasib mulţumi şoferului pentru bunătate şi îşi luă rămas bun.

De acolo, când era aproape să se înnopteze, îl luă o familie compusă din doi tineri căsătoriţi, americani ce se întorceau de la nişte neamuri din

Toronto. Palestinianul adormi pe bancheta din spate şi, cum le dăduse celor doi paşaportul mai devreme, nici nu fu trezit la trecerea graniţei.

Ceva mai încolo, când se trezi, ajunsese la New York. Se simţea impresionat de ceea ce vedea în jurul său, totul fiind magnific. Oraşul părea o imensitate de fier şi beton luminat ca ziua, deşi era trecut de miezul nopţii. Proprietarul maşinii îl întrebă pe Gasib unde voia să-l lase, tânărul coborând undeva în apropierea centrului. Intenţiona să piardă vremea până dimineaţa într-un bar, bani de hotel nu mai avea, iar dimineaţa să caute clubul de golf White Plains. De pierderea medalionului magic aproape că uitase. Doar gândul că nu mai era protejat de acesta îi dădea unele emoţii.

La barul pe care-l găsi întrebă care era cea mai ieftină băutură şi fu servit cu o bere. Stătu cu ea în faţă până dimineaţa, gustând din când în când. Mai încolo luă bulevardele la pas, plimbându-se în ideea de a se obişnui cu locurile.

“Cât de avansaţi sunt americanii în comparaţie cu arabii, constată palestinianul în gând, văzând aglomeraţia newyorkeză. Oare de ce noi nu ne-am dezvoltat la fel, suntem mai leneşi, neputincioşi sau poate mai proşti?!”

Întrebă un şofer de taxi cât l-ar costa o călătorie până la clubul de golf pe care-l căuta, dar când află preţul renunţă. Bărbatul îl sfătui, totuşi, să ia metroul până undeva în apropiere, la marginea oraşului, după care putea străbate restul de drum pe jos. Metroul, o altă provocare pentru el. Ştia destule despre acest mijloc de locomoţie, însă nu se mai urcase până atunci într-un astfel de tren subteran şi, câteodată, suprateran.

Călătoria se desfăşură fără nici un fel de eveniment nedorit. Respectând principiul “fă şi tu ce fac ceilalţi”, Gasib se descurcă de minune prin masa de călători grăbiţi sau, dimpotrivă, indiferenţi, care foloseau zilnic metroul, de parcă fără el existenţa lor ar fi fost inutilă.

Identifică adresa clubului White Plains, fără prea multe bătăi de cap, însă era prea devreme ca să-şi facă apariţia acolo, aşa că mai pierdu vremea un timp prin împrejurimi. Căută un cafe-internet şi îi trimise iubitei lui un e-mail scurt şi cuprinzător:

Am ajuns la New York, sunt bine şi te iubesc cu întreaga mea fiinţă. Nu mai e mult şi vom fi împreună până la sfârşitul vieţii. Nu-i aşa că o să fie frumos?

***

Intră timid în curtea clubului şi întrebă portarul cum poate ajunge la directorul administrativ. Având *kippa* pe cap şi straie evreieşti, arăta ca un veritabil israelian. Cum vorbise în limba ebraică, fără a avea vreun accent, se bucură din start de simpatia interlocutorului său.

— În ce problemă? îl întrebă portarul, zâmbindu-i.

Îi vorbise la fel de corect, ceea ce-l făcu pe Gasib să-şi dea seama că omul nu era un angajat de rând, ci un ofiţer de securitate al stabilimentului.

— Aş vrea să mă angajez la acest club, dacă nu vă e cu supărare. Numele meu e Gabriel Meir. Pot lucra ca ospătar, îngrijitor ori băiat bun la toate.

— Îmi eşti simpatic, tinere - îl gratulă cel ce asigura siguranţa clubului - însă nu ştiu cât noroc vei avea în căpătarea unui serviciu la noi. Pe de-o parte, toate posturile sunt ocupate. Pe de alta, ca să lucrezi aici ai nevoie de recomadări de la oameni foarte importanţi, dacă înţelegi ce vreau să spun. Asta nu înseamnă că nu-ţi poţi încerca norocul. Iar în acest sens, eu îţi voi da o mână de ajutor, pentru care nu trebuie să-mi mulţumeşti. Îmi placi pentru că eşti de-al nostru şi ai adoptat un mod sincer şi direct de a mi te adresa.

Gardianul îi ceru lui Gasib să aştepte o vreme, acolo unde se afla, şi intră în club, pentru a lua legătura cu mai-marii săi. După un timp reveni, având întipărit pe chip un regret pe care palestinianul îl reperă de la mare distanţă.

— Tinere, îmi pare rău, însă, aşa cum ţi-am spus mai înainte, toate locurile sunt ocupate, îl informă paznicul. Poţi să ne laşi CV-ul tău, iar dacă apare ceva de lucru, te vom contacta.

Aşadar, Gasib se văzu nevoit să se resemneze, speranţele sale fiind spulberate din faşă. Bătuse atâta drum până la White Plains, cu multă încredere-n sine, iar acum toate visurile sale se năruiseră.

Pe când se pregătea să părăsească dezamăgit clubul, un domn îmbrăcat la patru ace îşi făcu apariţia. Se apropie de el zâmbindu-i, dar şi scrutându-l cu mare interes.

— Am înţeles că vă numiţi Gabriel Meir, nu-i aşa, domnule? îl întrebă acesta în limba engleză.

— Într-adevăr, minţi Gasib, luat prin surprindere.

— Aveţi cetăţenie americană?

— Nu, ci israeliană, răspunse palestinianul, oarecum cu ţâfnă, spunându-şi în gândul lui: “Acum o să mă întrebe ce număr port la pantofi, la cămaşă, ce-mi place să mănânc la prânz şi când am făcut sex ultima oară...”

— Şi dacă aveţi o origine atât de bună, cum de-aţi ajuns aici? continuă spilcuitul, vizibil interesat de prezenţa tânărului din faţa sa.

— Părinţii mei au avut proasta inspiraţie de a deceda imediat după naşterea mea, într-un atentat cu bombă pus la cale de arabi, răspunse Gasib, mai ironic decât s-ar fi cuvenit. Aşa că nu m-au putut da la şcoli înalte, pentru a-mi desăvârşi educaţia, adăugă el, bănuind că nu are nimic de pierdut. Totuşi, sunt un tânăr necăjit, care şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului prin biblioteci, nu prin discoteci şi baruri. Aş vrea să capăt ceva de muncă pentru a mă putea întreţine şi trăi decent. Unde să mă fi dus, dacă nu la nişte conaţionali de-ai mei?

— Din cele ce-mi spuneţi, păreţi un autodidact, domnule, continuă personajul ce venise să se intereseze în mod special de el. Iar faptul că nu aţi absolvit o universitate, nu este un impediment pentru a lucra la noi. Ce limbi străine cunoaşteţi?

— Engleza şi germana vorbit, scris şi citit, domnule.

Din acel moment, tânărul simţi că şansele de a fi angajat la White Plains sporeau pe clipă ce trecea. Şi de aceea schimbă registrul vocal în care se adresase anterior interlocutorului său:

— Pot da o probă oricând doriţi, domnule.

— Asta mă bucură nespus, dragul meu. Dacă-i aşa, te-aş ruga să participi la un mic test, dar nu la limbi străine. În cazul în care îl veţi trece,

te poţi considera angajatul nostru. Eşti de acord?

Cum Gasib n-avea nimic de pierdut, acceptă provocarea de îndată. Mai rău de a nu fi angajat la acel club, ce i se putea întâmpla? Totuşi, faptul că domnul i se adresase, în ultimele sale cuvinte, la persoana a doua singular îi dădu speranţe.

— Ce specialităţi gătesc evreii de Purim şi Yom Kippur?

— Nişte colţunaşi de formă triunghiulară, umpluţi de regulă cu carne tocată, dar şi cu brânză, simbolizând trupul duşmanului nostru Haman, răspunse palestianul pe nerăsuflate, amintindu-şi de explicaţiile Rebeccăi, când îl servea cu respectivele bunătăţi.

Când termină de vorbit, Gasib observă că pe chipul celuilalt se conturase un mare surâs.

— Aşa stând lucrurile, prietene, eşti angajat. Pentru început vei fi ajutor de ospătar, însă nu-ţi face probleme, căci la noi se avansează foarte uşor, în funcţie de calităţile angajaţilor. Iar tu pari a avea toate calităţile pentru o ascensiune rapidă, inclusiv cunoşterea limbilor despre care mi-ai vorbit. Bine ai venit la noi! mai adăugă reprezentantul conducerii, de data asta în ebraică, înainte de a-i fi ghid în cunoaşterea clubului.

Lui Gasib îi fu repartizată apoi o garsonieră confortabilă, aşa cum nu şi-ar fi imaginat nici în visurile lui cele mai optimiste că poate avea. După viaţa strâmtorată pe care o dusese până atunci, ar fi trăit în acel club select pentru totdeauna. Asta dacă n-ar fi existat, desigur, Rebecca şi menirea sfântă pe care o avea de dus la îndeplinire.

CAPITOLUL XXII

După ce îl însoţi pe binefăcătorul său o oră întreagă, Gasib primi un ecuson şi completă câteva formulare. Restul zilei îl petrecu străbătând de unul singur întregul club. Cutreieră pajiştile, codrul şi admiră lacul care tăia terenul de golf pe din două. Era aproape să se întunece când se întoarse în garsoniera lui, se spălă şi îşi schimbă hainele, pregătindu-se pentru masa de seară. A doua zi avea să capete şi uniforma de serviciu, după cum primise precizări.

Cantina personalului cuprindea vreo douăsprezece mese pătrate şi era cu auto-servire.

“Aşadar, voi putea să mănânc ce şi cât vreau! se bucură el în gând. Doar să am grijă să nu iau proporţii, iar Rebecca să nu mă mai placă”, se amuză el în continuare, bine dispus.

Îşi alese mai multe preparate la grătar, garnisite cu tot felul de legume şi sosuri, din care turnă fără economie. Privirile puţinilor angajaţi prezenţi erau aţintite asupra lui şi tânărul înţelese de îndată din care motiv. Era singurul ce nu purta o uniformă, ceea ce însemna că era un nou angajat. Pentru a-i avea pe toţi în vizor, Gasib alese cea mai îndepărtată masă, la care nu se mai afla nimeni.

După ce gustă din excelentul piept de pui la grătar, un tânăr blond se apropie de el, întrebându-l pe un ton prietenesc, în limba engleză, dar cu un accent ciudat:

— Tu eşti noul ajutor de ospătar?

Văzându-l pe novice că dă afirmativ din cap, tânărul se aşează la masa palestinianului, spunându-i:

— Sper că n-ai nimic împotrivă. Pe mine mă cheamă Igor şi sunt din Moscova, Rusia.

— Gabriel din Haifa, Israel, răspunse Gasib, acceptând mâna întinsă a celuilalt. Aşadar, eşti rus.

— Da, şi student la informatică. Am venit în vacanţă ca să muncesc, bucurându-mă de nişte recomandări excelente. Pe urmă am uitat să mă mai

întorc acasă, iar acum încerc să mă transfer la o universitate americană, pentru a-mi continua studiile. Te miră că un rus ca mine a ajuns tocmai aici pentru a-şi găsi un loc de muncă?

— Nu tocmai, doar că...

— Rusia e cam departe, nu-i aşa? îi luă vorba din gură colegul. Dacă vrei să ştii, printre noi nu cred că sunt mai mult de doi, trei americani sau canadieni. Cu toţii provenim din est: ruşi, letoni, estoni, găgăuzi, bulgari, români şi chiar moldoveni.

“Zgârciţii ăştia de evrei, îşi zise Gasib între două înghiţituri, decât să plătească americani cu 10-15 USD pe oră, mai bine aduc europeni cu doar trei dolari. Oricum, tinerii autohtoni s-au obişnuit să trăiască din ajutorul de şomaj, dacă n-au găsit ceva mai bun de făcut.”

— Este interesant ce-mi spui.

— Totuşi, scuză-mi indiscreţia, cum se face că un evreu acceptă să muncească? Vreau să spun, să nu desfăşoare o activitate cel puţin într-o funcţie de conducere?

— N-am avut o ofertă mai bună, râse Gasib, amuzat. E o poveste lungă, pe care poate că am să ţi-o spun altădată, dacă vei mai fi interesat. OK?

— Cum vrei tu, prietene.

— Mai bine mi-ai explica ce fel de club e ăsta, Igor, dacă n-ai nimic împotrivă? M-aş mai familiariza şi eu cu atmosfera, nu de alta...

— Unul cu circuit închis, doar pentru evrei şi invitaţii speciali ai acestora, explică rusul dintr-o suflare, în vreme ce prinse a înfuleca de zor din friptura lui. Aici vin tot felul de oameni din lumea selectă: preoţi evrei, adică rabini, cum le spuneţi voi, congresmani şi alţi politicieni, militari, membrii unor secte, oameni în costume negre despre care nu se poate afla nimic şi chiar, uneori, preşedinţi de state. Noi trebuie să fim în permanenţă foarte atenţi în legătură cu ce auzim, dar mai ales cu cine vorbim despre ce am auzit, pentru că nu este necesar ca angajaţii să ştie prea multe. Au fost cazuri când băieţi buni au fost daţi afară fără motiv, doar pentru că agenţilor

de securitate li s-a părut ceva dubios. Care agenţi sunt cu toţii israelieni. Aşa-i că treaba asta e tare?

Ajuns în camera lui, Gasib deschise larg fereastra şi privi cerul înstelat. Safir strălucea liniştită pe cer, de data asta nefiind umbrită de vreo pată. Undeva la mii de kilometri depărtare, cu câteva ore bune înainte, Rebecca admirase şi ea cerul nopţii, cu gândul la iubitul ei de peste ocean.

***

Rebecca Moses locuia la München într-un apartament închiriat împreună cu o colegă de facultate, o poloneză de origine evreiască. O chema Karla şi era din Cracovia sau Krakow, cum îi plăcea fetei să spună pe limba ei de adopţie.

— La naiba, se enervă tânăra, în faţa laptopului conectat la Internet. Eu i-am trimis vreo cinci mesaje, iar el doar două. Oare de ce nu-mi răspunde, ticălosul?

— Stai liniştită, draga mea, o să-ţi scrie dacă te iubeşte, o consolă poloneza. Poate că are unele probleme.

Era cea mai bună prietenă pe care o avusese până atunci. De fapt, doar în Germania apucase să-şi facă o prietenă în adevăratul înţeles al cuvântului. O cunoştea din primul an de facultate, şi de la început fuseseră nedespărţite. Îi povestise cu mare încredere despre dragostea ei secretă şi despre faptul că Gasib era de o altă religie decât ea, lucru de neacceptat pentru evrei.

Ce nu-i spusese Rebecca polonezei era că tatăl său, ajuns un important politician în America, încercase în multe rânduri să-i prezinte evrei bogaţi pentru o eventuală căsătorie. Toţi erau trecuţi bine de prima parte a vieţii, şi o priveau ca pe o marfă de vânzare, nu cu ochi îndrăgostiţi, aşa cum o făcea iubitul ei. Ca să scape de insisteţele lui, se dedicase învăţăturii şi ar fi fost în stare să facă şi zece facultăţi, numai să nu se căsătorească cu vreun babalâc ales de tatăl său. Singurul pe care-l voia alături pentru totdeauna era Gasib, prietenul ei din copilărie, la care ţinea ca la ochii din cap.

În anii de facultate, departe de tatăl ei, studiase Noul Testament aşa cum fusese scris de evanghelişti şi nu în forma evreiască, aceea care jignea

memoria lui Iisus, numindu-L fie bastard, fie şarlatan, seducător sau răufăcător şi acuzându-L de fapte inimaginabile. De atunci, îşi schimbase profund atitudinea în ceea ce-l privea pe Mântuitor. Care atitudine era diametral opusă cu cea a părintelui ei.

***

Înainte să adoarmă, Gasib începu un joc de unul singur, imaginându-şi că se află împreună cu Rebecca. Îşi închipuia că sunt adolescenţi şi că dezbat o problemă existenţială, în care el cerea lămuriri despre evrei, iar ea i le oferea.

— De ce evreii se căsătoresc numai cu persoane de acelaşi neam şi religie? întreba el, deosebit de interesat.

— Credinţa noastră şi obiceiurile nu permit amestecul sângelui evreiesc cu al altor naţii, răspundea ea, pe un ton didactic.

— Dar în sinagogile voastre şi în şcoli se promovează dragostea, la fel ca la creştini, trebuie să recunoşti.

— Aşa e, însă noi considerăm că suntem mai presus de celelalte naţii. Un popor ales, la fel cum gândea şi Hitler, care credea că rasa ariană este superioară celorlalte. Una dintre cărţile noastre de căpătâi este Talmudul. Prin ea este explicată legea, adică Tora. Înţelegi?

— Cred că dacă vreun creştin ar citi vreodată această carte s-ar îngrozi, aprecia Gasib. E o carte a urii, care a alimentat ideile naţionaliste ale evreilor de la începuturi şi până-n prezent.

— Evreii mai aşteaptă şi în prezent venirea lui Mesia pe pământ, nerecunoscând legitimitatea lui Iisus, răspundea Rebecca, fără a lua în seamă ultimele remarci ale iubitului ei, pentru a evita divergenţa care se prefigura.

— Rebecca, înseamnă că noi doi, în pace şi bună înţelegere cu rudele tale, nu ne vom putea căsători niciodată.

— Din păcate, cam aşa stau lucrurile, dar nu-mi pasă câtuşi de puţin. Eu vreau să iubesc şi să fiu iubită, chiar dacă pentru asta voi fi nevoită să mă convertesc la creştinism sau la ortodoxie. Numai la islamism să nu mă pui să mă convertesc...

— Poate că nu va fi nevoie de un asemenea sacrificiu de renunţare la confesiunea ta, aprecia el cu seriozitate. Poate vom găsi o cale de compromis...

— Mi-e teamă că altfel nu vom putea fi împreună, replica ea. O evreică poate avea relaţii sexuale cu un evreu chiar şi înainte de căsătorie, iar pentru asta nu este considerată curvă. Dar dacă are de-a face cu bărbaţi din alte neamuri, pe care Talmudul îi numeşte *goyimi*, chiar dacă sunt legaţi prin căsătorie, va fi numită târfă, prostituată sau mai ştiu eu cum. În plus, căsătoria nu va fi niciodată recunoscută, iar acea nefericită va fi numită chiar şi în familie *zona*, adică târfă.

În acel moment al jocului, Gasib adormi profund, cu gândul la iubita care-l aştepta să se-ntoarcă la ea.

CAPITOLUL XXIII

Primi uniforma de ajutor de ospătar şi cea dintâi sarcină încredinţată fu aceea de a aranja barul de pe terenul de golf, împreună cu un ospătar bulgar. Primii clienţi fură doi moşnegi îmbrăcaţi caraghios, cu bărbi sure, neîngrijite, dar cu nelipsita *kippa* pe cap.

— O cafea mare, fără lapte, ceru unul dintre ei, pe un ton poruncitor.

Ospătarul-barman prepară băutura, iar Gasib o duse imediat la masă, împreună cu un pahar de apă minerală. Când se apropie, cei doi schimbară vorba din engleză în ebraică. Tânărul ciuli urechile, ascultând cu atenţie ce-şi spuneau moşnegii, şi la fel procedă cât timp rămase în preajma acestora.

— *Ani roţe ladaat ma hamaţav baareţ*[16], zise unul dintre cei doi.

Clubul era frecventat, într-adevăr, de înalte personalităţi despre care palestinianul mai afla câte ceva de la Igor, prietenul lui moscovit. Dintre membri, un personaj căruia toţi i se adresau cu “Rabi”, la vreo cincizeci şi ceva de ani, părea de rangul cel mai înalt. Sub o barbă mare, personajul ascundea o faţă de formă rotundă şi nişte ochi negri, sfredelitori. Datorită ţinutei zvelte, atletice, şi a sprâncenelor stufoase, mereu încruntate, etala o personalitate ce nu putea fi contrazisă. Nici rusul nu aflase mare lucru despre el, fiindcă toţi angajaţii se eschivau când le punea vreo întrebare în acest sens.

Rabi vorbea întotdeauna în şoaptă şi, de regulă, umbla însoţit. Când primeau ordin, aghiotanţii lui notau ce spunea acesta, fără vreun comentariu. Chiar şi jocul de golf părea unul straniu în acea comunitate evreiască. Era fără nici un fel de regulă. Nimeni nu nota scorul, ba chiar se ignora rândul jucătorilor, fiecare lovind mingile atunci când avea chef şi fără o ţintă precisă. Motiv pentru Gasib să tragă concluzia corectă, după primele zile de observaţie:

“Ăştia n-au nici o treabă cu golful. Vin aici numai ca să se întâlnească. Jocul este doar o acoperire. Ei, de fapt, pun ţara la cale.”

Într-una din zile, pe când Rabi şi câţiva companioni mimau că joacă golf, ajutorul de ospătar îndrăzni să se apropie de ei nechemat. Îşi încerca în

acest mod şansa de a se face remarcat de acel personaj misterios, care-l interesa în mod special. Câteodată i se părea că l-ar cunoaşte de undeva, dar niciodată nu putuse realiza unde-l mai văzuse înainte.

Observându-l că se apropie, falşii jucători de golf îşi întrerupseră discuţia aprinsă pe care o purtau.

— *Hamelţar ba!*[17], îi atenţionă unul din ei pe ceilalţi.

— Domnilor, vă întrerup pentru a vă întreba dacă nu doriţi ceva de la bar, se scuză Gasib, în cea mai pură engleză.

— Nu vrem nimic, răspunse unul cu ţâfnă în glas, după care i se adresă lui Rabi, de astă dată în ebraică: La clubul ăsta sunt angajaţi doar americani tâmpiţi şi bolşevici idioţi? Bine că măcar nu ştiu ebraica şi nu ne pot înţelege.

Fără să-şi dea prea bine seama ce face, palestinianul se apropie cu un pas de perciunatul ce vorbise, răspunzându-i tot în ebraică, cu mai multă îndrăzneală decât ar fi fost decent, dată fiind condiţia lui minoră de ajutor de ospătar:

— Nu toţi suntem americani tâmpiţi sau bolşevici idioţi, domnule, dacă nu vă e cu supărare. *Bilui naim!*[18]

În secundele următoare, companionii schimbară feţe-feţe între ei, aşteptând ca Rabi să spună ceva, să ia o decizie.

— Tinere, vorbeşti atât de bine limba noastră şi eşti numai ajutor de ospătar? se miră acesta.

— O vorbesc din naştere, domnule, răspunse tânărul, de astă dată cu un infinit respect în glas. M-am născut la Haifa, în Israel. În ceea ce priveşte funcţia mea minoră, sunt angajat de curând.

— Şi cum ai ajuns tu aici? vru Rabi să mai ştie.

— Nevoile m-au împins, domnule, răspunse Gasib, de astă dată într-o germană fluentă. Dacă ar fi fost după mine...

Înţelegând de pe chipurile companionilor că nu înţelegeau o iotă nemţeşte, cu excepţia personajului ce le părea superior, continuă:

— Pentru că lumea e plină de ticăloşi, cum sunt şi invitaţii dumneavoastră, de altfel, domnule.

Tânărul se cam întrecuse cu gluma şi îşi dădu imediat seama de asta. Din păcate, reacţionase la mânie, iar acum n-avea idee cum ar mai putea să dreagă busuiocul. Spre marea lui surprindere însă, Rabi nu se arătă deloc supărat pe el, ba chiar îi zâmbi aproape imperceptibil, după care continuă în engleză:

— Tinere, cunoştinţele tale lingvistice mă impresionează în mod plăcut. Parcă te-aş cunoaşte de undeva. Care ţi-e numele?

— Gabriel Meir, domnule, răspunse Gasib cu inima cât un purice.

— Spuneai că eşti de loc din Haifa. Părinţii tăi cu ce se ocupă?

— Cu nimic, pentru că au murit într-un atentat cu bombă, pe când eu eram mic copil, minţi Gasib, privind drept în ochii inchizitorului său. M-au crescut nişte rude mai îndepărtate, care s-au ocupat de mine cum au putut, fără a fi prea bogate.

— Am înţeles, terorişti arabi, îşi zise Rabi în barbă, figura întunecându-i-se instantaneu.

Tânărul îl auzise însă, prilej cât se putea de bun ca să-i cânte acestuia în strună:

— Iar eu îi voi face să plătească cu vârf şi îndesat asasinatul, chiar dacă va trebui să aştept o viaţă întreagă pentru asta, recită palestinianul lecţia învăţată pe de rost. N-am să-i iert în ruptul capului, orice s-ar întâmpla.

Rabi îl luă pe după umeri, trăgându-l deoparte, pentru a i se confesa:

— Şi eu am rămas orfan în tinereţe. Ştiu cum este. Un musulman mi-a ucis părinţii, ciuruindu-i cu întreg încărcătorul unui pistol automat Kalaşnicov. Tot restul vieţii, chiar şi acum, m-am gândit şi mă gândesc în continuare la răzbunare. Este cel mai important ţel din viaţa mea. Repet, ştiu cum este să creşti fără părinţi şi îmi dau seama prin ce treci, dragul meu. Dar trebuie să ai răbdare, multă răbdare. Am să-ţi întind o mână de ajutor. Dacă-ţi place lectura, mă poţi vizita şi poţi citi cărţi deosebit de interesante din vasta mea bibliotecă.

Imediat după aceea, Rabi îi întinse cartea lui de vizită, întorcându-se la aşa-zisul său joc de golf. După câţiva paşi, întoarse capul şi mai privi o dată în direcţia acelui ajutor de ospătar atât de educat.

Gasib reveni printre colegii săi, făcând faţă cu greu întrebărilor acestora indiscrete, în legătură cu subiectul abordat cu acei clienţi importanţi. Ceva mai încolo citi numele înscris pe bucăţica de carton primită: “Rabi Theodore Moses - Partidul Republican”.

Şi pe Rebecca, tot Moses o mai chema. Iar tatăl ei devenise politician american de partea republicanilor. Nu mai încăpea nici o îndoială, n-avea cum să fie o coincidenţă atât de mare. Destinul voise să se întâlnească cu el. Iar destinului nu i se putea împotrivi, o ştia prea bine. Era omul pe care ar fi trebuit să-l urască cel mai mult pe lume. Acesta provocase moartea mamei lui şi... În acel moment se îngrozi.

“Dacă mă recunoaşte că sunt arabul neisprăvit, care umbla după fiica lui în copilărie, sunt un om mort. Iar Rebecca va avea aceeaşi soartă.”

***

Pe la mijlocul săptămânii, Gasib îi ceru şefului său, două ore libere, rămânând surprins când acesta îi acordă o întreagă zi.

— Frate, poţi să te distrezi până diseară sau până mâine dimineaţa, dacă ai un alt loc unde să tragi. Lasă, că sunt alţii care vor munci în locul tău. Noi, evreii, trebuie să ne ajutăm între noi. Ai suficienţi bani de buzunar sau îţi dau un avans din salariu?

— N-am nevoie de prea mulţi, domnule, dar apreciez gestul dumneavoastră. Sunteţi foarte bun cu mine. *Toda raba!* [19]

— Cum ţi-am spus, trebuie să ne ajutăm între noi. Şi tu mi-ai da o mână de ajutor dacă ţi-aş cere-o, nu-i aşa?

“Fantastic! reacţionă Gasib în sinea lui. Evreul ăsta linguşitor, nici n-a auzit bine că am stat de vorbă cu Rabi şi, iată, se dă bine pe lângă mine, în ideea unor avantaje viitoare de care ar putea beneficia. Ce mi-ar mai plăcea să-i spun că, atunci când voi ajunge mare, n-am să-l uit. Am să-l pun eu cu botul pe labe, trăgându-i un şut în fund. Dar mai bine îmi văd de ale mele şi îl las pe el cu ale lui.”

— Bineînţeles, domnule, cum altfel?!

— Ştii, când suntem numai noi doi, nu trebuie să mi te adresezi cu domnule. Îmi poţi spune pe nume, David mă cheamă. Succes, prietene!

16 *Vreau să ştiu care este situaţia în ţară* - ebraică în original (n.a.)
17 *Vine chelnerul!* - ebraică în original (n.a.)
18 *Petrecere plăcută!* - ebraică în original (n.a)
19 *Mulţumesc mult!* - ebraică în original (n.a.)

CAPITOLUL XXIV

Precaut ca să nu fie cumva urmărit, Gasib se opri mai întâi la un café-internet şi îşi verifică mail-ul. Primise cinci noi mesaje de la Munchen, şi în toate Rebecca îl apostrofa pentru că nu-i scrisese. Dar acestea conţineau şi cuvinte de dragoste, promisiuni, planuri de viitor, într-un cuvânt tot ce putea aştepta un îndrăgostit să primească din partea iubitei lui. Familiarizat încă prea puţin cu tastatura computerului, tânărul se apucă harnic de treabă, răspunzându-i în germană celei fără de care viaţa nu era de conceput:

Draga mea iubită,

Iartă-mă pentru întârzierea cu care-ţi răspund, dar te asigur că, în ultima vreme, n-am omis să privesc luna şi stelele înainte de culcare. Printre ele ţi-am zărit, de fiecare dată, chipul splendid şi am adormit cu tine în gând. Ca atare, nopţile le-am petrecut în braţele tale, simţindu-ţi trupul cald lipit de-al meu. Număr orele şi zilele până la revederea noastră, însă nu ştiu câte vor fi ele până la urmă din păcate. Acest gând mă înnebuneşte, pentru că dorul de tine nu mi-l mai pot alina în nici un fel. Sunt atât de fericit pentru că te-am regăsit, încât uit diferenţele dintre noi şi războiul dintre ţările noastre, dar eu sper să putem schimba ceva prin iubire. Poate că noi suntem doar începutul schimbării, poate oamenii vor înţelege că mai presus de toate e dragostea. Fără ea nu putem exista, cum nu există nimic pe planetă, nici flori, nici vieţuitoare. Te iubesc enorm şi mă rog în fiecare clipă să mă iubeşti şi tu măcar o zecime. Am investit atâta dragoste de când ne-am regăsit, încât mi-ar fi imposibil să mai suport o despărţire.

Număr zilele până la revederea noastră, aşa cum numără militarii în termen zilele până la liberare. Mi-e dor de tine, de buzele tale dornice de sărutări, mi-e dor de atingerea ta şi de fiecare clipă trăită lângă sufletul tău. Întotdeauna am visat la ziua în care să-ţi

declar dragostea pe care ţi-o port, fără nici un fel de reţinere. Te-am căutat o viaţă şi te-am regăsit într-o clipă. Prin regăsirea ta am primit un semn de la Dumnezeu. Nu poate fi doar o coincidenţă. Eşti fiinţa pe care mi-am dorit-o alături din totdeauna: simplă, frumoasă şi modestă. Nu credeam să existe în lumea asta mediocră o persoană atât de pură, nu credeam să existe în lumea asta cineva care să mă facă să iubesc aşa de mult. Am trăit într-o lume rea, dar inima mea poate iubi fără nici o limită, uitând ura care se înfige adânc în sufletul omului. Sper să merit dragostea ta, sper să merit fiecare milimetru din fiinţa ta. Chiar dacă acum sunt sărac lipit, îţi promit că vei avea o viaţă de prinţesă lângă mine şi nu îţi va lipsi nimic. În primul şi-n primul rând, nu vei duce lipsă de dragostea mea. Poate că am luat-o razna în aceste declaraţii, dar până acum n-am trăit niciodată acest sentiment. Îţi jur că vei fi singura femeie din viaţa mea. De fapt, nu cred să mai existe vreo femeie care să aibă măcar o sutime din frumuseţea ta. Dar, ce spun eu? O miime...

Îmi este tare dor de tine şi singurătatea mă omoară. Ieri stăteam sub un copac şi contemplam lumea. Priveam cerul şi stelele, gândindu-mă la cât de mici şi insignifianţi suntem noi, oamenii. Mă gândeam la destinul fiecăruia dintre noi şi la motivul pentru care am fost creaţi de Dumnezeu. Oare se plictisea sau a făcut-o din dragoste pentru noi? Poate voia să constate cum pot iubi oamenii. M-am gândit la scopul meu pe acest pământ şi mi-am zis că Dumnezeu m-a creat pentru a te întâlni pe tine şi a te iubi. Pe urmă m-am aplecat asupra destinului tău şi mi-am zis că te-ai născut doar pentru a mă iubi pe mine. Dar, de ce l-a creat pe vecinul meu, doar pentru a merge la serviciu în fiecare zi şi a se întoarce seara acasă îmbătându-se şi lovindu-şi nevasta? Poate că nu. Din răutatea lui se va naşte un copil mai bun ca el, iar din beţie se va naşte un om ce va ajuta omenirea. Sau un nou Hitler. Cine ştie în ce scop ne-a creat Dumnezeu?! Poate totul nu e decât un joc. Cât despre mine, eu îmi găsesc rostul pe acest

pământ în fiecare zi. Ştiu că am destinul meu pe care îl voi duce până la moarte, fără nici o ezitare sau teamă.

În seara în care am admirat bolta cerească, mi-am văzut în copacul acela, de deasupra capului meu, propria-mi persoană, sau poate chiar întreaga omenire. Tulpina lui era ca şi copilăria noastră. Cum mulţi copii mor de mici, şi mulţi copaci se usucă înainte de a ajunge la maturitate. În cazul în care supravieţuiesc, dacă nu primesc o educaţie bună sau rămân orfani, cresc strâmb, uscându-se de timpuriu. Dacă sunt curăţaţi bine, cresc înalţi ca şi copacul despre care ţi-am vorbit.

Dar de ce are aşa de multe crengi? m-am întrebat. M-am gândit apoi că, la fel ca şi oamenii, are mai multe destine. Poate crede în destinul lui şi se înalţă cât mai sus. În caz contrar, omul simplu rămâne pe o creangă mai joasă, cea a oamenilor mediocri. Totuşi, de ce are atât de multe crengi? Pentru că în viaţă există numeroase piedici şi drumuri? Un copil de opt ani poate merge la şcoală sau începe să muncească. Are de ales între două căi, adică două drumuri, două ramuri. După aia crenguţa se desparte, cum şi copilul alege calea lui. Să zicem că alege şcoala. La 14 ani ajunge din nou la o răscruce de drumuri. Poate optează pentru îndeplinirea destinului sau renunţă la şcoală. Aşa şi crengile copacului meu, unele urcă, altele coboară. În cele din urmă, m-am suit în coroana lui, încercând să găsesc crenguţa care şi-a îndeplinit visul şi destinul de a urca cât mai sus pe ramura vieţii. Am dat de ea şi am fost atât de bucuros, căci am descifrat în ea un vis împlinit. Ceva mai jos se afla o altă crenguţă, de data asta uscată. Poate că avusese o boală, cum şi oamenii suferă de multe ori, nereuşind să-şi vadă visul cu ochii. Sau poate a fost doar o cumpănă a vieţii în care şi-a ales soarta. Şi eu am avut câteva cumpene care mi-au schimbat complet gândirea, care acum este înclinată mai mult spre credinţă.

Ciudat, îmi amintesc dintr-o carte pe care am citit-o, că Hitler credea în destinul lui şi în providenţă. Poate că oamenii atribuie

multor evenimente din viaţa lor, în subconştient, aspecte divine atunci când cred în destin. Oare greşesc? Oare doar visez că am un destin al meu? Nu ştiu ce ai înţeles din rândurile mele. Tot ce voiam să-ţi transmit este că viaţa noastră e identică cu coroana copacilor, cu multe cumpene şi cărări. Oricât ne-am dori, niciodată nu vom şti din timpul copilăriei ce ne rezervă viitorul. Şi mai am un gând care mă frământă de multă vreme. Am crezut că Dumnezeu ne-a creat pe toţi egali, iar prin ceea ce am dorit noi să fim, prin sufletul fiecăruia, oamenii şi-au împlinit ori nu dorinţele. Aud mereu despre genii în anumite domenii, cum sunt ştiinţa, muzica sau sportul. Eu am crezut întotdeauna că în fiecare om trăieşte un geniu, cu condiţia să-l găsească prin perseverenţă şi dorinţă. Oare Leonardo da Vinci mai devenea geniu dacă ar fi urmat şcoala de muzică ori ar fi făcut sport? Nu poţi deveni geniu decât dacă faci exact ceea ce-ţi place, dacă îţi iubeşti munca şi eşti pasionat de ea.

Te doresc mai mult decât orice pe lume, vreau să fii a mea întotdeauna, iar eu să fiu al tău până la sfârşitul timpului; te iubesc, Rebecca! Draga mea, după cum vezi am cam luat-o razna, aşa că încearcă să vii cât mai repede la mine. După cum vezi, MI-AI SUCIT MINŢILE!”

După trimiterea mesajului, Gasib regretă că-i scrisese tinerei toate nebuniile care-i trecuseră prin cap şi trăirile sale deşarte.

***

În mână cu cartea de vizită a tatălui iubitei lui, tânărul se opri nedumerit în faţa unei clădiri imense, situată într-o zonă nu tocmai centrală a New York-ului. Biroul se afla la etajul al treilea, iar holul era la fel de sumbru ca întreaga construcţie. Doar un bec anemic lumina acolo, întunericul dându-i fiori lui Gasib. Urcă temător pe scări, neavând încredere în liftul vechi care l-ar fi putut duce la destinaţie. Pe o uşă înaltă din lemn

masiv citi “No. 21”, fără a mai exista vreo indicaţie precum că acolo s-ar afla biroul lui Rabi. Ezită puţin, după care sună.

După zgomotul produs de descuierea a patru sau cinci sisteme de închidere, în canatul uşii apăru figura unui bătrânel bolnăvicios, care părea gata-gata să se prăbuşească, dintr-un moment într-altul.

— Mă scuzaţi, cred că am greşit adresa, se eschivă tânărul, dând să se răsucească pe călcăie şi să plece.

— Domnul Gabriel Meir? dădu semne gazda că poate vorbi - şoptit ce-i drept - în starea de slăbiciune pe care o aborda.

Gasib zâmbi strâmb, mulţumindu-se să dea din cap a confirmare.

Bătrânul deschise larg uşa, poftindu-l din priviri pe musafir să intre.

— Eu sunt Issac, angajatul rabinului Moses şi singurul om în care acesta a avut încredere toată viaţa. Probabil că tu îmi vei lua locul, fiindcă eu n-am s-o mai duc mult timp, tinere. Vino, să-ţi arăt biblioteca!

De fapt, era vorba despre un fel de locuinţă-bibliotecă, nu despre un apartament în adevăratul sens al cuvântului. Mai toţi pereţii erau tapetaţi cu rafturi pe care se găseau fel de fel de volume, unele mai preţioase decât altele. În biroul său, Theodore Moses îşi păstra cărţile de valoare, la o temperatură şi umiditate controlate de calculator. Aici lucra şi uneori dormea, atunci când îl apuca oboseala. Dar locuinţa lui era într-un cu totul alt loc, despre care nu ştia mai nimeni. Poate doar Rebecca şi alte rude ori prieteni foarte apropiaţi.

Bătrânelul îi arătă toate cărţile pe care le putea citi, atrăgându-i atenţia că într-o singură încăpere îi era interzis cu desăvârşire să pătrundă în absenţa lui Moses. Era vorba despre biroul acestuia, un loc sacru şi misterios, întotdeauna închis cu cheia.

— Acolo sunt secrete pe care doar Rabi trebuie să le cunoască, îi mai explică majordomul. Uşa este în permanenţă ferecată. Şi eu intru ca să fac curat doar în prezenţa lui. Până te familiarizezi cu locul, am să pregătesc o gustare. Îţi plac ouăle bătute cu brânză de oaie?

— Da, domnule, cum să nu?!

***

Ceva mai târziu, Gasib întrerupse cititul când majordomul Issac veni să-l întrebe dacă are nevoie de ceva.

— Nu, mulţumesc, răspunse acesta politicos.

— Am înţeles că ştii bine limbile engleză şi germană. De-acum, ai să-i traduci lui Rabi atunci când ţi-o va cere, în locul meu.

Spunând acestea, îi înmână un plic cu bani celui care credea că îl va înlocui. Erau zece hârtii a câte o sută de dolari americani.

— Sunt pentru cheltuielile tale din prima săptămână, preciză moşul. Îţi poţi cumpăra cu ei ce vrei, haine sau altceva de care ai nevoie. Poţi mânca în oraş, dacă vrei. Camera ta este a doua după biroul lui Rabi.

— Staţi puţin, că n-am înţeles, îl întrerupse Gasib. Dumneavoastră vorbeaţi serios când spuneaţi că eu sunt cel care vă va lua locul?

— Dar cum credeai?

— M-am gândit că treaba asta, poate, se va întâmpla cândva. Dar, aşa, deodată... Ce vor spune cei de la club?

“Dar Rebecca”, îşi zise tânărul.

Gândurile i se învălmăşau cu rapiditate în minte, iar el nu le putea controla defel. Cum avea să-i destăinuie iubitei lui că tatăl ei îl angajase, neavând cunoştinţă despre faptul că era arab?

— Îţi poţi cumpăra ce vrei din aceşti bani şi nu te obligă nimeni să stai toată ziua închis aici. Sunt pentru prima săptămână. În privinţa clubului, nu-ţi face griji. Lucrurile au fost deja aranjate. Vineri seara să fii acasă, că Rabi va veni aici, aşa cum face de obicei. N-ai voie să aduci pe nimeni aici şi ar fi bine să fii atent dacă nu cumva eşti urmărit de cineva. La cea mai mică suspiciune, îl anunţi pe Rabi.

— Sunt copleşit de cele auzite, domnule. Nici nu ştiu ce să spun...

— Nu trebuie să spui nimic. O vreme vom locui împreună. Când puterile nu mă vor mai ţine - şi nu mai e mult până atunci - voi fi transferat la un azil de bătrâni, la poalele munţilor elveţieni. Presupun că ultimele zile vor fi cele mai frumoase din viaţa mea. Ba chiar îmi doresc asta.

Camera care-i fusese repartizată era la fel de sumbră ca întregul apartament. Două draperii imense acopereau ferestrele, iar lumina nu putea

pătrunde. Gasib îndepărtă draperiile şi deschise fereastra. Majordomul, surprins de atâta lumină, zise:

— Se pare că nu prea îţi place întunericul.

— Soarele ne dă viaţă, iar aerul curat - sănătate. Poate că v-ar prinde bine şi dumneavoastră un pic de soare în dormitor.

— Dragul meu, mi-am petrecut întreaga viaţă în întuneric, aşa că m-am obişnuit, nu-ţi face griji din pricina mea.

Gasib ieşi seara în oraş, îşi cumpără lenjerie de pat, de corp şi câteva articole de îmbrăcăminte. I-ar fi fost ruşine să meargă la club pentru a-şi lua ce-i rămăsese acolo. Se simţea ca un trădător. Oricum, avea cine să se îngrijească pentru ca să-şi primească hainele şi celelalte lucruri la noul domiciliu - inclusiv jurnalul intim, încuiat în geamantan - era convins de asta.

Înainte de culcare, Gasib luă Talmudul din bibliotecă şi citi câteva rânduri: “Balaam a înviat din morţi şi a fost osândit la fierbere în sămânţă clocotită. Cei care batjocoresc cuvintele înţelepţilor evrei şi păcătuiesc împotriva lui Israel, sunt fierţi în excremente clocotite”.

Tânărul ştia că evreii L-au numit pe Iisus Ballam, aşa că s-a înfiorat de cele citite. Mai găsi acolo afirmaţia că un evreu poate ucide un *goyim* fără să fie condamnat pentru fapta lui, deoarece *goyimii* sunt barbari. De asemenea, că Iisus ar fi avut relaţii sexuale cu măgarul lui, iar Fecioara Maria era considerată o curvă. Închise Talmudul, oripilat.

Lui Gasib i se păru incredibil ceea ce citise. Îngrozit, se gândea că toţi copiii evrei - în loc de poveşti -, dar mai ales adulţii învăţaseră la şcoală şi citiseră prin sinagogi acel Talmud. Prin ea li se introdusese ura în sânge. Tânărul începu să înţeleagă de ce evreii aveau un comportament criminal faţă de tot ce însemna creştin sau arab. Nu citise vreodată o carte mai murdară, având convingerea că acela care o scrisese avusese mâinile pline de sânge de om.

I se părea cât se poate de anormal ca o ţară, o religie, să promoveze aşa ceva. Abia atunci înţelese Gasib de ce Moses se luminase la faţă când aflase că ştie ebraica. Tânărul devenise aproapele lui. Şi doar pentru aproapele lui

erau valabile poruncile: să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui, să nu pofteşti la casa acestuia, la nevastă sau la orice altceva care este al lui. Doar că poruncile se referă doar la semenii evrei. Toţi ceilalţi sunt *goyimi*, adică nu sunt aleşi, şi pot fi ucişi, furaţi sau minţiţi.

Palestinianul îşi aduse aminte de copilărie, când vedea evrei trecând pe lângă biserici sau moschei. Aceştia scuipau de trei ori şi blestemau, după care îşi vedeau liniştiţi de drum. Sătul de cele citite, închise cartea ce părea destul de veche, însă era bine întreţinută.

“Mi-e teamă că am ajuns foarte aproape de diavol, îşi zise Gasib în sinea lui. Nu ştiu dacă o să scap cu viaţă de-aici, dar trebuie să las mai departe scris tot ce văd. În caz că dispar, poate că cineva o să arate lumii de unde pleacă ura evreilor pentru cei care nu sunt asemenea lor”.

Mai târziu, găsi câteva coli de hârtie şi începu să aştearnă unele gânduri şi impresii. Avea să le transcrie mai târziu în jurnalul său, care rămăsese la aşa-zisul club de golf.

***

Dimineaţa, primul drum îl făcu la un cafe-internet, pentru a vedea dacă primise vreun mesaj de la Rebecca. Primise. Iubita lui urma să-l viziteze la New York peste o săptămână, împreună cu cea mai bună prietenă a ei. Vestea îl bucură la început, însă după aceea, îngrijorarea i se aşternu pe chip. Fără doar şi poate, lucrurile aveau să se complice foarte mult în următoarele zile.

Urma ca Rebecca şi colega ei să se cazeze la Hotel Crown Plaza, apartamentul 405 şi îi cerea să nu le aştepte la aeroport. Asta putea însemna foarte bine că Theodore Moses nu ştia de sosirea fiicei lui. Altfel, de ce n-ar fi locuit acasă, împreună cu el?

CAPITOLUL XXV

Vineri după-amiază, pe când îl aşteptau pe Moses, Issac îi vorbi:

— Te-aş ruga să deschizi tu de data asta. Rabi se va bucura.

Veni momentul aşteptat. Însoţit de şoferul care căra câteva pachete, tatăl Rebeccăi îşi făcu apariţia, abordând o figură destinsă, ba chiar - abia perceptibil - zâmbitoare.

— Bună seara, domnule! salută Gasib primul, arătându-i bărbatului respectul cuvenit.

— Seara bună, Gabriel! Cum te-ai acomodat?

— Foarte bine, domnule.

— Deşi am venit în America la o vârstă mai înaintată decât a ta, având o situaţie materială mult mai bună, tot aşa am fost întâmpinat şi eu de predecesorul meu, care mi-a fost ca un al doilea tată. M-a ajutat enorm ca să devin cineva în viaţă, iar eu nu i-am înşelat aşteptările. Dacă nu-mi vei ieşi din poruncă, şi tu ai să reuşeşti, ai să vezi.

“Nici nu ştii tu, bătrâne, cine sunt eu, îşi zise Gasib în gând, cu satisfacţia întipărită pe chip. Prin tine voi ajunge acolo unde mi-am propus şi voi divulga întregii umanităţi jocurile voastre murdare, crimele pe care le-aţi comis - direct sau indirect - împotriva altor naţii şi chiar împotriva propriului vostru popor”.

În schimb preferă să tacă, lăsând impresia că este foarte atent la tot ceea ce i se spunea.

— Issac unde e?

— Prepară câteva sandvişuri, în caz că vă e foame, se grăbi tânărul să răspundă.

— Bine, aprecie bărbatul, mângâindu-şi barba. Uite, mai ai în plicul ăsta nişte bani pentru săptămâna viitoare, mai precis până vineri, iar restul pentru a-ţi cumpăra nişte haine mai elegante. Costume clasice, dacă se poate şi închise la culoare. În cazul că vin mai curând, te voi anunţa. Uite aici numerele de telefon la care mă poţi găsi în situaţii de urgenţă, mai zise Rabi, înmânându-i o nouă carte de vizită. Deocamdată, nu-ţi voi lăsa nimic

de lucru, ca să ai posibilitatea să te acomodezi cât mai bine cu apartamentul şi slujba pe care ţi-am dat-o. Sunt convins, însă, că nu vei trândăvi, cu atâtea cărţi de valoare în jurul tău.

— Aşa e, domnule. Deja am început să citesc din ele cu mult interes. Mă atrage în mod deosebit Talmudul, i se mai confesă el.

Theodore Moses părăsi apartamentul spre dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui. Gasib dormea, aşa că bătrânul Issac îl petrecu pe şeful său până la uşă.

— Ce crezi despre el? vru Rabi să ştie.

— Pare un băiat bun, dar din câte am putut să-mi dau seama ascunde ceva. Are un secret pe care-l păstrează numai pentru el.

— Poate eşti prea suspicios.

— Toată viaţa am fost, n-am să mă schimb acum, în ceasul al 12-lea.

***

Sâmbătă spre seară, Rebecca avea să ajungă la hotelul unde rezervase un apartament. Gasib îşi dădu seama că era inutil să-i telefoneze. Pe de o parte, nu ştia cu exactitate cu ce cursă avea să aterizeze. Pe de alta, dacă ea se afla în timpul zborului, mobilul ar fi fost închis.

Cumpără un buchet mare de flori, îmbrăcă cel mai frumos costum pe care şi-l cumpărase chiar în acea dimineaţă şi ajunse în faţa apartamentului, cu inima bubuind din cauza emoţiei. Îi deschise o blondă cu părul lung şi ondulat, care îi zâmbi de parcă l-ar fi cunoscut de-o viaţă. I se adresă într-o engleză corectă, dar cu accent slavon.

— Intră, frumosule! Rebecca vine imediat, iar eu am zbughit-o în oraş. Nu mai am răbdare. Mi-am dorit atât de mult să văd New York-ul, încât mi se pare că tălpile îmi iau foc dacă nu plec mai repede.

În clipa următoare Karla dispăru, tânărul rămânând aproape de intrare, neştiind ce să facă. Nu mult după aceea, iubita lui îşi făcu aparţia, îmbrăcată într-un halat de baie şi cu un prosop înfăşurat în jurul capului.

— Gasib! strigă ea, bucuroasă, sărindu-i în braţe.

Stângaci, el o aşteptase cu buchetul întins, aşa că florile fură zdrobite de piepturile lor înflăcărate. Dar ce mai conta. Erau din nou unul în braţele

celuilalt, aşa cum îşi doriseră zile şi nopţi de-a rândul. Prea multe zile şi nopţi de-a rândul.

— Lasă-mă să te privesc! îi ceru Rebecca, după ce îl sărutase cu pasiune, fără să ia seama la timpul care trecuse.

Făcu un pas în spate, şi abia atunci văzu florile motolite din mâna lui.

— Drăguţul de tine! Tu mi-ai adus un buchet superb, iar eu l-am distrus...

— Hai să-l punem în apă şi or să-şi revină, dădu tânărul dovadă de simţ practic.

În realitate, se simţea stingherit de privirile ei insistente, care îl puneau în imposibilitatea de a şti cum să reacţioneze. Un lucru era cât se poate de sigur: nu prea se pricepea să se poarte cu femeile. Această materie nu se învaţă la cursuri fără frecvenţă.

Treaba cu îngrijitul florilor odată terminată, Rebecca îl întrebă, şăgalnică:

— Ţi-a fost dor de mine, prinţule?

— Dor e puţin spus, rosti el, simţind că începe să se mai destindă. Fiecare secundă departe de tine mi s-a părut o eternitate. De multe ori mă îndoiam că ne vom mai întâlni în această lume, atât eram de deznădăjduit.

— Asta nu-mi face deloc plăcere să aud, Gasib. Iartă-mă că ţi-o spun!

— De fapt, m-am îndoit de prea puţine ori, rectifică el, zâmbindu-i îndrăgostit. Mai bine spune-mi cât poţi să stai, cât vom fi împreună!

— Două zile. Karla îşi va vizita o mătuşă, iar eu voi trece pe la tata. Nici nu ştie că am venit.

— Bănuiam eu...

— Mi-ar plăcea să te cunoască.

“Mă cunoaşte deja, şi încă cum”, îi veni lui s-o anunţe, însă amână momentul unor astfel de destăinuiri pentru altădată.

— Şi mie...

— Sunt sigură că nu-şi va dea seama că tu eşti acela care-mi făcea curte în copilărie. Altfel, n-am idee ce s-ar putea întâmpla.

Gasib o vedea atât de fericită şi nu voia să-i strice bucuria revederii, cu realităţile crude ale vieţii de zi cu zi. Avea s-o facă, fără îndoială, după ce se vor iubi.

Tânăra îl luă din nou în braţe, obligându-l să se aşeze împreună cu ea pe o canapea. Din neglijenţă, halatul i se deschise mai mult decât ar fi fost decent, astfel încât tânărul putu să-i admire, cu coada ochiului, sănii rotunzi şi sfârcurile întărite de excitare.

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare pe care o poţi interpreta răutăcioasă, indiscretă sau cine ştie cum, zise ea la un moment dat. Nu vreau decât să-mi răspunzi sincer, indiferent care ar fi adevărul.

— Te rog, nu mă deranjează!

— Ai făcut dragoste cu cineva până acum?

— Rebecca, întrebarea asta mă face să cred că tu nici măcar nu îţi imaginezi greutăţile pe care le-am întâmpinat de la prima noastră întâlnire încoace, dar şi mai înainte. Asta pe de-o parte. Pe de alta, un bărbat care şi-ar înşela iubita - în condiţiile în care ar fi cum eşti tu - ar putea fi considerat complet nebun. Iar eu nu sunt nici pe departe aşa. Cel mult, nebun după tine.

— În concluzie, care este răspunsul tău? insistă ea, zâmbitoare.

— Nu te-am înşelat cu nimeni. Eşti şi vei fi singura femeie din viaţa mea.

— Asta voiam să aud, dragule. Vezi că n-a fost greu, râse ea, fericită, cuibărindu-se la pieptul lui. Tu nici măcar să nu îndrăzneşti să-mi pui o întrebare asemănătoare, îl mai preveni ea, zâmbindu-i drăgăstos, după care începu să-i descheie nasturii cămăşii.

Puţin mai târziu, goi-puşcă amândoi, tinerii rămăseseră îmbrăţişaţi, nu numai sufletele lor fiind pereche, ci şi trupurile.

— Te iubesc! îi spuse ea.

— Te iubesc! răspunse el, ca un ecou venit de pe o altă lume - una cu mult mai bună.

— Nu-i aşa că vom rămâne împreună pentru toată viaţa?

— Vom rămâne împreună pentru toată viaţa, se auzi ecoul.

CAPITOLUL XXVI

Karla se întoarse după răsăritul soarelui de a doua zi, oricum mai devreme decât şi-ar fi dorit cei doi. Dar asta nu constitui o problemă, fiindcă poloneza nu se putuse abţine să nu guste nişte votcă prin câteva baruri, aşa că numai de vorbă n-avea chef. Drept urmare, se scuză şi se duse la culcare, în camera alăturată.

Gasib nu-i spuse Rebeccăi că lucra pentru tatăl ei. O minţi că este angajatul unui egiptean bogat, care îi oferise o slujbă de translator în compania lui şi o locuinţă de serviciu. Era atât de bucuroasă de reuşita iubitului ei, încât se bucura pentru fiecare cuvânt pe care-l auzea.

În compania ei, tânărul uită de necazuri, de problemele existenţiale şi de religie. De asemenea, imaginea lui Theodor Moses îi dispăru din minte, acesta nemaiconstituind un real pericol pentru amândoi. Rebecca îi promise că va vorbi cu el despre faptul că se îndrăgostise, însă nu îi va spune că nu este evreu.

În realitate, Rabi fusese cel care o chemase în repetate rânduri la New York, pentru a-i prezenta un evreu cu care ar fi vrut s-o căsătorească. Nu era nici primul, nici ultimul, până acum fata refuzându-i pe toţi, chit că aceştia era miliardari sau congresmani.

***

Gasib se trezi primul, când soarele era demult pe cer. Se îngrozi văzând cât e ceasul.

“Am lipsit toată noaptea de-acasă, iar moşul acela o să mă toarne lui Rabi, fu primul gând care-i trecu prin minte. Va fi un dezastru. Cum am să mă justific?”

Apoi se mai gândi puţin, îndreptându-se spre camera de baie.

“La urma-urmei, ce-am făcut? Am fost la o femeie. Şi, ce mare lucru? Era mai rău dacă nu mă duceam, ori dacă-mi plăceau bărbaţii. Aşa, denotă că sunt un tânăr normal şi circumcis pe deasupra. Iar asta nu poate decât să-l mulţumească pe Moses. Degeaba mă sperii”.

Reveni de la duş ceva mai destins faţă de cum plecase, admirându-şi pe tăcute iubita care încă dormea.

“Ca un înger”, fu singura apreciere care-i veni în minte.

Nu se îndură să-i tulbure somnul. Aşa că, tiptil-tiptil îşi adună hainele una câte una şi se îmbrăcă încet, undeva în apropierea uşii. Pe urmă scrise un bilet precum că îi va telefona când se va trezi, şi părăsi apartamentul în tăcere. Prin holul hotelului şi, mai apoi, în drumul spre casa lui Theodore Moses, Gasib avea impresia că cei care-l vedeau ştiau de unde se întorcea el, precum şi în ce fel îşi petrecuse aproape întreaga noapte. N-avea idee ce sentiment ar fi trebuit să încerce în acele clipe. Să se simtă jenat, să fie ruşinat, ori să nu îi pese de ce ar putea crede unul sau altul? În cele din urmă realiză că are motive să se simtă cel mai mândru şi cel mai fericit bărbat din lume. Petrecuse cu iubita, mai bine zis cu viitoarea lui o soţie, o noapte furtunoasă de amor, pe care n-avea s-o uite toată viaţa. Iar asta nu îl putea face decât să-şi ridice mândru bărbia, înţelegând că este cel mai bogat om de pe Pământ. Şi chiar era, într-o bună măsură, având în “patrimoniu” o iubită atât de frumoasă şi de inteligentă precum Rebecca.

***

Issac îi deschise uşa, mai vesel ca de obicei şi decât şi-ar fi dorit tânărul.

— Vasăzică, am fost la femei...

În loc de răspuns, Gasib preferă să-i zâmbească enigmatic moşului, retrăgându-se grăbit în camera lui, după ce află că Rabi nu întrebase de el. Îşi schimbă hainele, dar nu scăpă de indiscreţia bătrânului, care îi ciocăni mai apoi în uşă.

— Aş vrea să-ţi comunic ceva, zise acesta de dincolo, văzând că tânărul întârzia să-i răspundă.

Abia atunci îl invită să intre, prefăcându-se că deretică prin încăpere şi şterge praful.

— Despre ce este vorba? întrebă el fără chef, deşi n-avusese intenţia să fie nepoliticos ori grosolan.

— Rabi mi-a transmis ceva pentru tine. Vrea să-i traduci ceva din Talmud, în limbile engleză şi germană. Uite, aici am notat despre ce pasaje este vorba. Nu e urgent, până vineri ai tot timpul din lume. Acum am să te las să te odihneşti, adăugă Issac, zâmbindu-i tânârului cu subînţeles.

“Texte din Talmud, asta-mi lipsea, îşi zise Gasib, înciudat, după ce majordomul închisese uşa în urma lui. Voi avea nevoie şi de o Enciclopedie evreiască pentru asta. Dar, tot răul spre bine. Ca să-mi pot juca rolul până la capăt şi să mă căsătoresc cu Rebecca, trebuie să fac şi unele compromisuri. La urmă, eu voi fi acela care râde mai bine...”

Amintindu-şi de ea, îşi făcu socoteala că trebuia să se fi trezit, aşa că îi telefonă, vorbind încet ca să nu fie auzit de Issac.

— Bună dimineaţa, ticălosule! auzi el în receptor cel mai plăcut glas de pe planeta Pământ. M-ai părăsit ca un tâlhar ce eşti. Un tâlhar sentimental. Mi-ai furat sufletul, fecioria şi pe urmă m-ai abandonat în ceas de noapte, fără nici un fel de regret.

— Aici te înşeli, iubito, se amuză el. Te-am părăsit dimineaţa, ba chiar în miezul zilei, cu gândul să te mai las o vreme să te odihneşti. Ţi se pare că am greşit procedând aşa, iubito?

— Până la urmă, ai procedat corect şi inspirat, dacă stau bine să mă gândesc, acceptă Rebecca, după câteva secunde bune de meditare. Dar noi când ne revedem?

— Diseară?

— Aşa de mult va trebui să stăm despărţiţi, dragule! se sperie fata, revenind apoi: De fapt, uitasem că trebuie să-i fiu ghid Karlei într-un loc. Ştii tu, ţi-am vorbit despre o mătuşă de-a ei...

— Asta înseamnă că-mi dai dreptate.

— Da, îţi dau dreptate, recunoscu ea, după o scurtă ezitare.

— Atunci, am să trec pe la tine, iubito, după ce termini ce ai de terminat.

— Să nu te îndoieşti nici o clipă de asta! se mai auzi ea râzând, înainte de a întrerupe legătura.

Neavând altceva mai bun de făcut, Gasib începu să răscolească prin bibliotecă în căutarea unor cărţi mai aproape de adevăr. Dar cam tot ce găsi acolo se referea doar la aceleaşi idei.

“Probabil că sunt scrise de diverşi sionişti, prin ele încercându-se justificarea faptelor abominabile comise de aceştia de-a lungul timpului”, se gândi palestinianul.

Toate conţineau citate lungi din Talmud, din Vechiul Testament sau din Enciclopedia Evreiască. Tânărul se plictisi repede de minciunile sioniştilor. Se sătură şi de citatele absurde din Vechiul Testament. În ultima vreme începuse să creadă tot mai mult că această din urmă lucrare fusese concepută ca o legendă, abundând de simple înfloriturі. Vechiul Testament părea chiar o idee apărută în toate volumele sioniştilor şi chiar Legea lui Moise părea una de inspiraţie sionistă. Dar interesant era altceva. Cum de sioniştii fac mereu referiri la Vechiul Testament şi la “Ţara Sfântă”, de vreme ce trei sferturi dintre evrei nu cred în Dumnezeu?

“Să ştie aceştia cum a apărut Vechiul Testament? se întrebă Gasib. Chiar dacă Dumnezeu i-a ales la un moment dat, sunt convins că i-a şi părăsit demult. Crearea Statului Israel n-a fost dorinţa Lui, ci a sioniştilor. Nu pot crede că Dumnezeu ar accepta crime şi comploturi cu nemiluita, pentru un scop atât de josnic. Poate că nici creştinii nu sunt în totalitate credincioşi, rar găsindu-se câte unul care să creadă întru totul, dar măcar credinţa lor se bazează pe dragoste şi iubire de aproape. Poate că, din acest motiv, Iisus este identificat ca Fiu al lui Dumnezeu, omul înţelegându-i sacrificiul pentru adevăr şi pentru dragoste, ceea ce a schimbat istoria şi sufletul omului. Musulmanii susţin că Iisus a fost doar un prooroc. Asta spunea şi Mohamed, care totuşi L-a recunoscut. Dar chiar şi aşa, doar prooroc în viziunea unora, Iisus a făcut lumii doar bine, a înlăturat maleficul şi le-a dat evreilor de gândit. Poate că i-a făcut să înţeleagă că Dumnezeu nu îi mai doreşte, spunându-le verde-n faţă adevărul în legătură cu sufletele lor întunecate. Chiar şi acum, după două mii de ani, evreii nu recunosc crima comisă de înaintaşii lor, continuând atrocităţile în numele istoriei. Oare cât timp vor mai aştepta alt Mesia, până să înţeleagă adevărul

care este unul singur? Câţi ani umbra răutăţii lor sufleteşti le va mai acoperi ochii minţii?”

Gasib îşi aminti o învăţătură a lui Iisus, care spune că omul trebuie să gândească cu inima, nu cu mintea. Oare de câte ori fac oamenii asta?

“Îl respect pe Mântuitor - îşi mai spuse tânărul - în primul rând pentru faptul că s-a sacrificat pentru adevăr. Chiar dacă putea oricând să-şi salveze viaţa, a înţeles că adevărul primează, trebuind să fie pe primul plan în viaţa tuturor. Indiferent cine a fost pentru unii sau alţii - om de rând, prooroc ori Fiu al lui Dumnezeu -, sacrificiul Lui spune totul, ridicându-L deasupra tuturor trăitorilor de demult şi de-acum. Nu există nimeni în istoria omenirii, care să fi provocat o aşa mare schimbare în mintea şi credinţa popoarelor. Poate ne-a făcut să gândim cu inima. Sunt însă voci ce spun că Mântuitorul Iisus a vorbit oamenilor despre un alt Dumnezeu, căci Dumnezeul din Noul Testament este total diferit de cel din Vechiul Testament. Unul este iubitor de oameni şi fără de păcat, iar cel după asemănarea evreilor e crud şi neîndurător, acceptând crimele evreilor. Să fi fost El aşa, ori este tot o deturnare a adevărului pusă la cale de evrei? Cum şi astăzi evreii de rând sunt minţiţi că, ceea ce se întâmplă în Israel, este voinţa Domnului, poate că şi Moise şi-a îndoctrinat semenii cu presupuse dorinţe de expansiune ale acestuia. Însă după părerea mea cei ce afirmă că există o Dumnezeire în Vechiul Testament şi alta în Noul Testament au făcut din mai multe Evanghelii nu un Dumnezeu, ci mai multi .”

***

Spre seară, Gasib ciocăni la uşa apartamentului de hotel, ajungând de astă dată neanunţat. Voise să-i facă iubitei lui o surpriză. Şi de astă dată îi deschise tot Karla, după ce tânărul insistase o vreme, punându-şi tot felul de întrebări. Tocmai ieşise de sub duş, având pe ea doar un prosop legat în jurul bustului.

— Intră, frumosule! îl invită poloneza, cu o familiaritate ieşită din comun. Fă-te comod! Rebecca nu e acasă.

— Glumeşti, nu?

— Absolut deloc. S-a dus la tatăl ei, de care i s-a făcut un dor subit, glumi poloneza. M-a anunţat că ar putea întârzia. În mod normal, ar fi trebuit să mă conducă până la mătuşa mea, dar am lăsat-o pe mâine. Nu ai vorbit cu ea?

— Nu. Am vrut să-i fac o surpriză.

— Nu-i nimic, mi-ai făcut mie. Mi-a spus că tatăl ei a reţinut-o, pentru a-i prezenta o persoană importantă cu care ar fi dispus să o mărite. Un tip cu o poziţie extrem de solidă, atât din punct de vedere financiar cât şi politic. Înţelegi tu.

În faţa ochilor lui Gasib se aşternu întunericul. Nu mai ştia ce să creadă. Îl va părăsi Rebecca pentru vreun perciunat în vârstă ales de tatăl ei? Îi venea greu să creadă una ca asta. Era peste puterile lui.

Văzându-l întristat, Karla se apropie unduindu-se de el.

— Nu trebuie să fii întristat din cauza asta. Dacă vrei, poţi înnopta aici. O să ne simţim bine împreună...

Tânărul nu înţelese de prima dată ce i se propunea. Dar când blonda se apropie de el şi îşi lipi bustul generos de pieptul lui, nu mai încăpu nici o îndoială în legătură cu intenţiile ei.

— Hai, nu te formaliza, îl îndemnă Karla perversă, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l săruta.

Prefăcându-se în continuare că nu înţelege, el se îndepărtă puţin şi o întrebă:

— Ştii că Rebecca te consideră cea mai bună prietenă a ei?

— Şi eu la fel, dragul meu Gasib, dar nu înţeleg legătura cu noi doi. Doar nu te căsătoreşti cu mine, după o noapte de amor. Beneficiem şi noi unul de altul câteva ore, şi gata. Ce mare lucru?!

— Tu îţi dai seama ce vorbeşti?

— Poate că nu mă placi... zise Karla în loc de răspuns, prefăcându-se ofensată.

Iar în secunda următoare făcu astfel încât prosopul să-i cadă la picioare, dezvăluindu-şi toate secretele intime.

Tânărul o privi câteva clipe, tulburat de frumuseţea ei. Era superbă, într-adevăr, dar nu aşa ca Rebecca. În altă conjunctură, poate... Dar, oare, ce-i trecea lui prin minte? Cum să se culce cu prietena iubitei lui? Cum să se culce cu orice altă femeie din întregul Univers?

În ciuda faptului că sânii Karlei erau gata pregătiţi pentru asaltul masculului pe care-l avea în faţă, acesta se răsuci indignat pe călcâie, îndreptându-se spre uşă.

— N-aş fi visat nici o clipă că Rebecca are o prietenă atât de parşivă ca tine, o jigni el, înverşunat.

— Eu, parşivă? se zburli poloneza. Doar pentru faptul că vreau să profit de tine, şi îţi dau voie ca şi tu să procedezi la fel, mă cataloghezi astfel? Bănuieşti tu, măcar, câte plăceri nebănuite îţi pot eu oferi? Pe ce lume trăieşti, palestinianule Gasib?

În loc de răspuns, tânărul ieşi furios din apartament, trăgând uşa în urma lui. Altfel, nebuna ar fi fost în stare să-l urmărească şi pe coridor, numai să nu-l piardă.

Când coborî din lift, dădu nas în nas cu Rebecca.

Văzându-l negru de supărare la chip, după episodul cu Karla, şi bănuind că poloneza îi povestise despre povestea cu peţitorul, fata îi spuse dintr-o suflare:

— N-am să mă mărit cu nimeni altcineva în afară de tine. Doar pe tine te vreau, prostuţule. Te-ai speriat că mă pierzi?

— Nu e numai asta, abia reuşi el să articuleze.

— Hai sus, ca să mă schimb, şi mergem în oraş, vrei?

— Da, însă am să te aştept la bar, dacă nu te superi.

CAPITOLUL XXVII

Theodore Moses îi prezentase fiicei sale tocmai pe omul din umbra lui, binefăcătorul său, fără de care nu făcea nici o mişcare. Şi pe care îl cunoscuse imediat după ce emigrase în Statele Unite.

— I-am spus tatei că dacă îmi mai prezintă pe viitor bărbaţi cu care el ar vrea să mă căsătorească, nu am să mai trec Oceanul Atlantic vreodată, i se destăinui Rebecca iubitului ei, pe terasa unui restaurant vietnamez cochet şi stilat. Am să rămân în Europa pentru tot restul zilelor mele, iar legătura fiică-tată o vom păstra doar prin corespondenţă.

— I-ai spus tu, asta?

— Te îndoieşti de mine, Gasib?

— Nu, scuză-mă, doar că sunt surprins. Şi a înţeles vorbele tale?

— Într-o bună măsură, da. Însă, aşa cum probabil că ai perceput până acum, nu este genul de om căruia să i se poată împotrivi cineva. Cu o singură excepţie.

— Poate că, chiar cu două excepţii...

— Într-adevăr, râse fata, amuzată. Cu două excepţii: noi doi.

— Karla nu s-a supărat că ai lăsat-o singură acasă? încercă Gasib să afle dacă poloneza îi povestise despre episodul dintre ei.

— Dimpotrivă. Aproape că nu m-a băgat în seamă. Telefona de zor unor cunoştinţe pe care şi le-a făcut noaptea trecută. Săraca, este atât de dornică de distracţii. Dar mai am să-ţi dau o veste delicată.

— Te ascult.

— În timpul cât am fost acasă, la un moment dat, moneda aceea pe care mi-ai dăruit-o la agenţia de bilete - şi de care nu m-am mai despărţit de atunci -, mi-a căzut din poşetă. Tata a ridicat-o şi s-a uitat foarte atent la ea. Probabil că e scris ca bănuţul acela de argint să tot cadă pe jos din când în când, se amuză Rebeca.

— A zis ceva? întrebă Gasib, îngrijorat, în vreme ce pipăia ultimul dintre bănuţii de argint pe care îl mai avea în buzunar.

— M-a întrebat de unde îl am. I-am mărturisit adevărul, că l-am cumpărat la Cairo, de la cineva care n-avea suficienţi bani pentru un bilet de avion. Crezi că am greşit?

— Nu, nu cred. Dar mai ai moneda?

— Cum crezi că aş renunţa la ea?!

— Nu cred, am vrut doar să mă asigur.

După masă, cei doi îndrăgostiţi făcură o plimbare ceva mai lungă, ajungând pe jos în faţa hotelului. Tânărul se opri, încercând să-şi ia la revedere de la iubita lui.

— Cum, nu urci? îl întrebă Rebecca, amuzată, crezând că el se ţinea de glume.

— Nu în seara asta, răspunse Gasib cu o jumătate de gură. Dacă tatăl tău ar da peste mine în apartament, nu ştiu cum am mai putea scoate cămaşa.

— Bine, dar n-are idee unde locuiesc, fiindcă nu m-a întrebat nimic despre asta, şi nici eu nu i-am spus.

— Draga mea, crede-mă că nu constituie nici o problemă pentru el să obţină asemenea informaţii. Poate afla cu uşurinţă la ce hotel a tras singura lui fiică, indiferent dacă acesta se află la New York, la Tokyo sau în oricare alt loc de pe această planetă.

— Poate că ai dreptate, acceptă Rebecca, întristată. Tata deţine mijloace bune de informare.

Cei doi se sărutară cu pasiune la despărţire - într-un colţ mai discret din holul hotelului - minute în şir. El n-ar fi vrut ca ea să afle despre avansurile Karlei, chit că le făcuse faţă cu brio, respingându-le vehement. De asemenea, ea n-ar fi vrut ca Gasib să afle că nu-şi jignise tatăl într-atât, încât să-i respingă pretendentul la mâna sa în mod brutal şi dintr-o dată. În realitate, le spusese amândurora că va reflecta la acea propunere cu toată seriozitatea, chit că inima ei gândise cu totul altceva. Dar Theodore era singurul ei părinte rămas în viaţă, şi nu-l putea face să sufere înainte de a fi necesar acest lucru. Sau inevitabil...

A doua zi avea să plece în Germania.

***

Timpul a trecut, iar Rebecca a fost nevoită să se întoarcă în Germania, pentru terminarea studiilor. Înainte de plecare, şi-a întrebat iubitul cu toată seriozitatea:

— Gasib, dacă aş rămâne însărcinată, ce ne-am face?

Tânărul a privit-o câteva clipe ca pe Sfânta Fecioara, după care i-a răspuns:

— Ne vom căsători, iar eu voi deveni cel mai fericit bărbat din lume.

Orele, zilele şi săptămânile treceau una după cealaltă, iar palestinianul se plictisea de moarte în slujba lui Theodore Moses. Acesta aproape că nu-i dădea nimic de lucru, în zilele de vineri când trecea pe la aşa zisa bibliotecă. Doar rareori îl ruga să-i traducă unele citate din lucrări evreieşti, în engleză şi germană, dar nici acestea nu erau foarte lungi. În schimb, Rabi nu uita niciodată de mia de dolari săptămânală pe care o avea de dat angajatului său.

Gasib îşi omora timpul citind tot felul de cărţi, scriindu-şi povestea vieţii în jurnalul intim şi corespondând pe e-mail sau chat cu iubita lui de peste Atlantic.

Într-una din zile, bătrânul Issac dispăru fără urmă. Nu-şi luase la revedere de la înlocuitorul său mai tânăr, iar Moses nu deschise discuţia despre acest subiect.

“Nu ştiu de ce, însă înclin să cred că Rabi a pus pe cineva să-i facă de petrecanie lui Issac, se gândi tânărul. Şi asta, din două motive cât se poate de plauzibile şi pertinente. De ce-ar mai fi cheltuit bani pentru ca el să-şi petreacă fericit ultime zile ale vieţii, ştiut fiind faptul că evreii sunt zgârciţi din cale-afară, chiar şi atunci când este vorba despre propria lor persoană, darmite despre un străin? Şi-apoi, Issac ştia prea multe despre Theodore Moses. Varianta optimă pentru stăpânul lui era ca majordomul să-şi ia secretele cu el, în mormânt”.

Mânat de curiozitate, Gasib îl întrebă, totuşi, într-o zi, pe tatăl iubitei lui:

— Ce s-a întâmplat cu Issac de a dispărut aşa, fără măcar să-şi ia rămas bun de la mine?

— Nu-ţi face griji - îi răspunsese Rabi, pe un ton puţin cam răstit -, s-a retras în locurile sale natale, pentru a fi lângă copii, nepoţi şi strănepoţi în ultimele zile ale vieţii. A fost alegerea lui. Sper ca şi tu să mă slujeşti cu aceeaşi credinţă ca el.

Tânărul n-a insistat asupra subiectului, având confimarea că bătrânul nu murise de moarte bună, după cum şi acesta îşi intuise destinul, încă de la apariţia lui Gasib în apartamentul-bliblioteca. Pentru Issac, azilul de la poalele munţilor elveţieni însemnase moartea şi excursia în loc cu verdeaţă.

Moses continuă să vină vinerea, regulat, în apartamentul întreţinut de Gasib, până când, într-o zi de marţi, îşi făcu apariţia pe neaşteptate.

— Gabriel, am venit ca să te iau cu mine, aşa că te rog să te îmbraci decent, îi spuse acesta, pe un ton ce nu admitea replică ori împotrivire.

O maşină lungă, de culoare neagră, îi aştepta în faţa clădirii, şoferul deschizându-le umil portiera ca să urce. Automobilul a colindat mai multe şosele şi străzi, până a oprit în faţa unui imobil cu două etaje, colorat cam ţipător, după gusturile tânărului. La intrare îi întâmpină o doamnă elegant îmbrăcată, care îi invită într-un salon şi îi servi pe amândoi cu şampanie Dom Perignon de 200 USD sticla. Apoi, îi aşeză tânărului în braţe un fel de album, zâmbindu-i cu subînţeles:

— Sunt convinsă că veţi face alegerea potrivită.

Neînţelegând încă despre ce era vorba, Gasib începu să răsfoiască voluminosul catalog, sub privirile atente ale lui Rabi. Acolo se aflau fotografii cu femei tinere ori mature, albe, galbene şi negrese, care-şi etalaseră frumoasele trupuri în faţa obiectivului foto, mai mult dezbrăcate decât îmbrăcate.

Gasib rămase interzis, neştiind cum ar trebui să reacţioneze în atare situaţie. Să fie, oare, un test la care îl supunea tatăl Rebeccăi, luându-l prin surprindere? Sau era vorba despre cu totul altceva, mult mai subtil?

Văzându-l în dificultate, Rabi îi ordonă:

— Curaj, Gabriel! Oricare dintre fetele din fotografii, pe care tu o vei alege, va fi a ta în această seară. Într-adevăr, este un test la care te supun, pentru a fi ferm convins că tu eşti omul vrednic de a-mi fi slujitor, până când va veni vremea să-mi iei locul. Nu te sfii. Cere şi ţi se va da!

Înţelegând gravitatea situaţiei, precum şi implicaţiile pe care le presupunea vizita la acel bordel de lux, unde îl adusese cu forţa tatăl Rebeccăi, tânărul abia reuşi să articuleze în cele din urmă:

— Aş opta pentru Mikodo.

Fără o vorbă, matroana se retrase, lăsându-i pe acei clienţi importanţi să-şi savureze în continuare, liniştiţi, cupele de şampanie. Dar la nici trei minute, în faţa lor îşi făcu apariţia o tânără zveltă, mică de înălţime dar voluptoasă, cu ochii migdalaţi şi trăsături asiatice. Era îmbrăcată doar într-un fel de combinezon de culoare roz, prin care i se zăreau atât sânii, cât şi o idee de păr pubian atent îngrijit.

Fata îi prinse mâna lui Gasib într-ale sale, i-o sărută, apoi îl determină să se ridice de la locul său. Pe urmă, îl trase după ea zâmbitoare, promiţându-i din priviri plăceri nebănuite.

Din locul în care rămăsese, Rabi Moses gusta din plin episodul, amuzându-se în sinea lui de ineditul situaţiei.

Cum Gasib citi în ochii acestuia o aprobare deplină, nu avu încotro şi o urmă pe diva care era gata să i se dăruiască, spre satisfacţia tuturor.

Ajuns în camera fetei, palestinianul încercă să-şi facă o strategie pentru a ieşi din situaţia imposibilă în care se afla. Avea să-i spună că este însurat şi că fusese adus cu forţa la bordel. Iar ea urma să înţeleagă. Oare va înţelege? Peste toate acestea, mai era ceva. Moses nu-l adusese acolo, doar de amorul artei. Voia să afle un anumit lucru, dar ce? Şi-atunci, îi căzu tânărului fisa.

“Rabi vrea să ştie dacă sunt circumcis sau nu”, intui el, pe bună dreptate.

— Draga mea, poate te va surprinde ce am să-ţi spun, dar eu nu sunt interesat să am o relaţie sexuală cu tine.

— În privinţa onorariului, nu-ţi face griji, vorbi fata, surâzătoare. Totul a fost achitat deja, Gabriel-san.

— Nu despre asta este vorba. Eu iubesc o femeie minunată şi n-am de gând s-o înşel. Nici acum, nici altădată, câte zile voi trăi.

— OK, te înţeleg, dar cum rezolvăm problema noastră? Eu am o misiune importantă de dus la îndeplinire, îi mărturisi prostituata.

— Şi care ar fi aceasta? întrebă palestinianul.

— Nu pot să-ţi spun...

Gasib reflectă câteva clipe, după care îi veni în minte soluţia salvatoare. Îşi scoase portofelul din buzunar şi îi numără fetei în palmă trei sute de dolari americani.

— Acum, poţi?

— Acum da, răspunse asiatica, chicotind amuzată.

— Te ascult!

— Trebuie să constat dacă eşti sau nu circumcis, adică tăiat împrejur, după obiceiul evreiesc.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus! îţi mai dau încă două sute, ca să-i zici cui te întreabă că sunt circumcis, ca un evreu adevărat.

Asiatica îşi privi câteva clipe clientul cu atenţie, în acelaşi timp concentrându-se profund, pentru a răspunde propunerii în cel mai nimerit mod. În cele din urmă ripostă, oarecum cu regret:

— Îmi pare rău că te refuz, însă trebuie neapărat să-ţi văd scula. Nu o voi folosi, ci doar am să mă uit la ea, îţi promit. Hai, că nu e chiar atât de dificil, Gabriel-san!

Oripilat de situaţia prin care trecea, Gasib realiză că nu avea alternativă. Dacă voia să rămână în viaţă, cu şanse reale de a trăi până la adânci bătrâneţi împreună cu Rebecca, trebuia să se supună testului aranjat de Moses.

Jenat din cale-afară, se ridică în picioare, gata să înfrunte realitatea situaţiei în care ajunsese fără voia sa. Imediat după aceea, migdalata îngenunche în faţa lui şi începu să-i descheie prohabul, cu gesturi profesioniste. Nu se grăbea defel, stârnindu-i clientului o plăcere pe care

acesta nu o putu controla, intrând în erecţie. În cele din urmă, când organul palestianului apăru la vedere, Mikodo nu se putu abţine să exclame în limba engleză:

— Scuză-mă că am greşit, însă nu m-am putut abţine! Nu se va mai repeta, partenere.

— Ar fi bine, zise palestinianul, rămânând, totuşi, în poziţie de drepţi în faţa prostituatei. Şi-acum, fă-ţi treaba pentru care ai fost plătită!

Nici în coşmarurile cele mai urâte, Gasib nu visase o întâmplare atât de îngrozitoare. În interiorul său se ruga lui Dumnezeu ca totul să se termine odată, şi ca Rebecca să nu afle prin ce fusese nevoit să treacă, pentru a-şi consolida falsa naţionalitate israeliană.

Mikodo îi luă organul în mână şi îl învârti pe toate părţile - sub atenta lui observare -, iar în cele din urmă decretă:

— Băiete, tu chiar eşti tăiat împrejur.

— Mă bucur că ai constatat asta - răspunse el -, şi te rog să nu uiţi pentru ce te-am plătit suplimentar.

— Ca să declar că eşti circumcis, lucru pe care, de altfel, l-am constatat. Nu voi minţi pe nimeni, poţi să fii sigur de asta.

— Şi mai e ceva, ai uitat?

— Ce?

— Să mai spui că am făcut sex cu tine.

— În privinţa asta, nici o problemă. Ai făcut sex cu mine şi chiar ai fost încântător. Voi spune şefului tău că eşti un tăuraş care promite mulţi urmaşi de calibru. E plăcerea mea.

CAPITOLUL XXVIII

În săptămâna următoare, Rabi veni din nou grăbit, poruncindu-i lui Gasib să se îmbrace şi să-l urmeze. Prima părere a tânărului fu aceea că Moses îl va duce din nou la bordel, aşa că nu uită să-şi ia economiile cu sine, pentru orice eventualitate. Îi displăcea profund rolul pe care era obligat să-l joace, însă n-avea încotro.

În faţa clădirii unde locuia, îi aştepta acelaşi automobil luxos, de protocol.

— Părinţii tăi ar fi mândri de calea pe care o vei urma, Gabriel Meir, îi vorbi tatăl Rebeccăi, după ce maşina demară lin, aproape fără nici un zgomot. Vei merge cu mine la o întâlnire cu nişte oameni foarte importanţi în întreaga lume. Nu trebuie să-ţi fie teamă de nimic, pentru că suntem cu toţii evrei. Orice vei auzi şi vei vedea la această întâlnire vei păstra numai pentru tine. Nu vei povesti niciodată cuiva despre lucrările organizaţiei la care vei participa, chiar dacă va trebui să îţi dai şi viaţa pentru păstrarea secretului. Ai înţeles?

— Prea bine, domnule. Nu vă voi dezamăgi.

“Aşadar, a sosit momentul mult aşteptat, se gândi tânărul, în mica încăpere unde-l lăsase tatăl Rebeccăi să aştepte. Mă voi amesteca printre aceşti ticăloşi, având toate şansele să-i deconspir din interior.”

Nu dură mult şi cineva îl invită în sala unde avea loc şedinţa.

Văzându-i pe cei 48 de sionişti aşezaţi pe cele şapte fotolii a şapte rânduri, precum şi pe Moses, în umbra căruia se afla un personaj misterios, tânărul rămase impresionat de morga adunării.

— *Şalom!* rosti el în ebraică, mai timid decât şi-ar fi dorit.

— *Şalom!* răspunseră cei prezenţi, abia mormăind.

— Gabriel, ocupă te rog scaunul liber, îi ceru mentorul său, pe un ton binevoitor.

Palestinianul se supuse, simţind că privirile celorlalţi îl ardeau.

Lucrările Organizaţiei *Moses* fură deschise de tatăl Rebeccăi, care prezentă o serie de evenimente fără importanţă pentru Gasib. Acesta era

concentrat asupra misteriosului personaj din umbra preşedintelui, făcând tot felul de presupuneri.

“Oare el o fi pretendentul la mâna iubitei mele? se întrebă tânărul, cu mânie. Ce mi-ar mai plăcea să-i ard vreo două...”

Sionişţii vorbiră despre fostul premier Ariel Sharon, despre sănătatea lui şubrezită, despre partidul Likud şi şansele pe care le avea la următoarele alegeri. Apoi, discutară despre partidul Hamas care guverna Palestina şi metodele necesare pentru a le reduce fondurile ONU destinate sănătăţii şi alimentaţiei, până la recunoaşterea Statului Israel.

— Dragii mei, noua noastră strategie are în vedere hărţuirea permanentă a Iranului, luă Theodore Moses cuvântul. America, sprijinită de NATO, trebuie să-l invadeze cât mai curând posibil. Motive există suficiente, iar noi avem datoria de a le amplifica, organizând atentate cu bombe şi întreţinând panica occidentalilor faţă de arsenalul chimic şi atomic al iranienilor. N-ar fi rău ca Osama bin Laden să-şi mute cartierul general din Pakistan în Iran. O altă misiune a noastră constă în zdruncinarea credinţei goyimilor pe orice cale şi cu orice mijloace, oricât de costisitoare ar fi acestea. Departamentul nostru, care se ocupă de mass-media internaţională, va depune eforturi pentru a turna noi filme cu privire la Holocaust. Să nu uităm că “Lista lui Shindler” a fost un mare succes în materie, fratele nostru Steven Spielberg întrecându-se pe sine. De asemenea, producţia “E.T.” a făcut mare vâlvă pe întreaga planetă. Orice iniţiative ale oamenilor noştri de a scrie cărţi despre pogromurile împotriva evreilor trebuie încurajate şi, desigur, finanţate pe măsură. Cu generozitate. Întreaga lume trebuie să cunoască lupta evreilor de milenii şi eroismul nostru. Astfel, creştinii îşi vor da seama cât de greşită şi mincinoasă este credinţa lor. În acest mod, vom lovi Vaticanul şi catolicismul la rădăcini, aşa cum ar trebui să facem şi în ceea ce priveşte ortodoxia, deşi aici întâmpinăm unele probleme. Lucrări ca “Ultimul templier”, “Confreria Sfântul Giulgiu”, “Conjuraţia Sixtină”, “Al doilea Graal”, “Amurgul templierilor” şi mai ales “Codul lui Da Vinci” trebuie să vadă lumina tiparului în mod regulat. Apoi, să se facă filme după ele. Trebuie să facem

filme despre evrei persecutaţi de-a lungul timpului, ca omenirea să poată înţelege că suntem nişte eroi şi martiri pe care istoria nu-i poate ignora. O adevărată rasă superioară. Credinţa în Iisus trebuie zdruncinată din temelii. Aţi văzut de cât succes s-a bucurat cartea lui Dan Brown, care a fost cumpărată de goyimi în milioane de exemplare. Cei care au citit-o, acum nu mai ştiu ce să creadă despre Iisus, iar prin asta am dat o lovitură importantă Vaticanului.

Lui Gasib nu-i venea să creadă cele auzite. Oare până într-acolo să fi ajuns metodele organizaţiei, despre care aflase de la tatăl său? Atât de mult să se fi întins caracatiţa hrănită de aceşti 50 de evrei din întreaga lume, care-şi spuneau sionişti? În faţa lor, masoneria pălea, fiind doar o unealtă în mâna Organizaţiei *Moses*.

Luară cuvântul mai mulţi perciunaţi, în cele patru ore cât ţinu şedinţa, însă tânărul palestinian nu se mai putu concentra asupra expunerilor acestora. Vorbele celui care ar fi trebuit să-i fie socru într-o lume normală, îl dăduseră peste cap. Oare pe ce planetă trăia? Una populată de monştri, gata în orice moment să se arunce asupra prăzii? Una a urii şi ticăloşiei, în care nimic sfânt nu conta? Şi ce spunea Dumnezeu despre toate acestea?

Gasib se simţea cutremurat de cele aflate, înclinând să creadă că nimic din ce văzuse şi auzise nu era real. Se ciupi cu putere de pulpă, pentru a se convinge că nu visează. Şi nu visa defel; din păcate. Mai află cum se obţineau premiile Oscar şi înţelese.

“Aşadar, puterea organizaţiei e fără margini, realiză tânărul. Controlează mass-media din toate ţările mai mult sau mai puţin civilizate, editurile şi cinematografia. Funcţionează ca o caracatiţă, ca o structură de tip mafiot, cu legături în toate domeniile, de la bursă la televiziuni, întinzându-şi în toată lumea tentaculele carnivore, prin intermediul masoneriei. De asemenea, sionişti deţin controlul petrolului, al energiei, prostituţiei, finanţelor internaţionale şi al masoneriei. Oare nu acesta e secretul îmbogăţirii peste măsură a evreilor, se mai întrebă palestinianul. Am să scriu tot ce am văzut aici şi voi publica aceste însemnări.”

Culmea era că printre membrii organizaţiei se aflau şi politicieni ce îmbraţişau tot felul de doctrine, finanţarea luptei acelor sionişti fiind asigurată pe mai multe planuri. Nu mai contau ţările din care proveneau. Important era ţelul lor comun pentru care militau. Cei care luau cuvântul se refereau la SUA şi Marea Britanie ca fiind aliate de nădejde ale Israelului.

Persoana din umbra lui Moses puse problema însemnării fiecărui locuitor al globului pământesc, cu un cod format din treisprezece cifre, ce putea fi citit cu un scanner. Această operaţiune avea să elimine în viitor cărţile de identitate. Codul urma să fie amprentat pe ceafă bebeluşilor, imediat după naştere. Era vorba despre acel cod de bare existent pe majoritatea ambalajelor, în care apare seria 6 x 3. Prima bară, cea din mijloc şi de la sfârşit ar fi trebuit inscripţionate în subsol cu cifra şase, rezultând 666. Dar acest lucru nu s-a mai făcut, ca oamenii să nu-şi dea seama că este vorba despre cifra Satanei.

— După cum şi voi sunteţi de acord, goyimul Petersen trebuie eliminat cât mai curând posibil, reluă Moses. Cine ar fi amator să se ocupe de o aşa îndatorire de onoare?

Mai multe mâini se ridicară în aer. Erau membri ai organizaţiei sioniste dornici de afirmare, în scopul obţinerii unor poziţii cât mai importante. Rabi îi privi mulţumit, deoarece nu erau puţini la număr, după care decretă:

— Pentru treaba asta îl vom desemna pe noul nostru companion, Gabriel Meir. El va mai da o grea lovitură Organizaţiei *Cleopatra*, care a avut îndrăzneala să se pună cu noi.

Cum toate privirile se întoarseră spre tânărul palestinian, acesta nu găsi altceva mai bun de făcut decât să se ridice de la locul său şi să zâmbească târnp. Cu siguranţă, era vorba despre vreo glumă. Sionistilor le plăcea să se joace din când în când, altă explicaţie nu-i venea în minte.

— Apropie-te, Gabriel! îi ceru Rabi, pe un ton părintesc, înmânându-i un plic. Citeşte şi memorează aceste instrucţiuni, apoi arde-le în vasul acela de piatră. Curaj, sunt absolut sigur că n-ai să mă dezamăgeşti.

Gasib luă plicul din mâna acestuia, de parcă ar fi fost în transă, hipnotizat de un piton de dimensiuni gigantice. Apoi citi:

“Petersen locuieşte la Lyon, în Franţa, şi predă istoria religiilor la universitatea din acest oraş. La Paris vei primi, de la membrii organizaţiei noastre, tot spijinul necesar eliminării lui. După execuţie, vei percheziţiona locuinţa şi vei distruge toate documentele prin care Israelul şi Organizaţia *Moses* sunt atacate. Un incediu ar fi de preferat.”

Copleşit în continuare de neverosimilul situaţiei în care se afla, tânărul făcu ghemotoc plicul şi bileţelul pe care îl citise, aruncându-le în foc. Apoi, se auzi vorbind, fără a fi capabil să declare, cu mâna pe inimă, dacă era glasul lui sau al altcuiva:

— Porunca dumneavoastră va fi îndeplinită, domnule. Organizaţia va fi mândră de noul ei membru.

Zicând acestea, Gasib dădu să se retragă, fiind convins că, dacă va mai zăbovi mult în acea încăpere, va avea loc un dezastru pentru el. Pe când se retrăgea tiptil, un perciunat se apropie de Moses şi îi zise:

— Frate Rabi, zilele trecute, un om de-al meu a cumpărat un medalion de la Montreal. Iată-l!

Auzind vorbele evreului, palestinianul îşi duse instinctiv mâna la gât, după care ciuli urechile, trăgând cu urechea la discuţia privată a celor doi.

— Bijutierul l-a cumpărat de la un tâlhar, care îşi procură în acest mod bani pentru droguri.

Fără o vorbă, Moses luă medalionul din mâna celui care i se adresase, studiindu-l cu mare atenţie. Apoi i-l arătă şi personajului aflat în umbra sa, care aproape instantaneu confirmă ceva printr-o scurtă mişcare a capului.

— Fraţilor! strigă liderul organizaţiei. Astăzi am repurtat un mare succes. Vă mai reţin atenţia numai un minut.

Cum cei prezenţi începuseră să se foiască prin încăpere, unii pentru a primi ordine în legătură cu activitatea lor viitoare, alţii pregătindu-se să plece, Rabi insistă.

— Numai un minut, vă rog!

După ce şi ultimul membru se reaşeză la locul său, Moses vorbi:

— Dragii mei, aşa cum am mai spus, astăzi am repurtat un succes colosal. Fratele nostru Avraam din Canada ne-a adus un trofeu de o valoare inestimabilă, zise el, ridicând medalionul spre a fi văzut de întreaga adunare. A reuşit să intre în posesia stindardului de luptă al duşmanilor noştri, medalionul dăruit de împărăteasa Elena împăratului Constantin. Este un semn de la Dumnezeu că ne aflăm pe calea cea bună. Pe de altă parte, prezenţa acestui medalion arată că nu toţi inamicii noştri din cadrul Organizaţiei Cleopatra au fost anihilaţi. Deci, eforturile noastre pentru eliminarea lor totală trebuie să continue.

Toţi evreii îşi ascultau liderul cu mare atenţie, aproape fără a mai respira. Fiecare îl invidia pe cel ce avusese bafta de a găsi acea bijuterie, în cel mai întâmplător mod cu putinţă.

— După cum ştiţi, acest medalion s-a aflat în posesia lui Assad, palestianul acela convertit la ortodoxie. Când a fost eliminat, nu-l mai avea asupra lui. Am presupus cu toţii că l-a încredinţat fiului său, acesta reuşind să se ascundă de noi. Iată că acum am intrat în posesia medalionului, datorită lui Avraam, care va fi recompensat pentru fapta sa cu o importantă sumă de bani. Chiar foarte importantă, preciză Rabi, după ce umbra sa îi şopti o cifră la ureche.

Auzind despre faptul că tatăl său nu mai era în viaţă, lui Gasib i se făcu rău. Dacă ar fi avut un pumnal, s-ar fi repezit la tatăl Rebeccăi şi i-ar fi tăiat beregata, indiferent ce ar fi urmat după aceea. Părintele său fusese ucis ca un câine de mercenarii organizaţiei, singura lui vină constând în încercarea de a dezvălui lumii adevărul despre sionişti.

— N-ar fi exclus ca medalionul să fi ajuns de la Assad, înainte de a fi eliminat, la profesorul Emre Zeid, se auzi o părere. Iar apoi, poate că soţia lui l-a vândut, necunoscându-i valoarea.

— Cui să-l fi vândut, vorbi altul? Unui tâlhar?

— Poate că bijutierul din Montreal a minţit în legătură cu provenienţa medalionului.

— Eu cred că astfel de speculaţii sunt inutile în momentul de faţă, îi împăcă Moses pe cei doi. Important este că suntem în posesia a ceea ce ne-

am dorit zeci de ani de-a rândul. Cât priveşte faptul că fiul lui Assad ar mai fi în viaţă - fiindcă eu cred că în această direcţie gândesc unii dintre noi -, asta e de o mai mică importanţă pentru moment. Îl vom lichida şi pe el, însă la ora actuală nu mai constituie o ameninţare pentru noi. Înclin totusi să cred că l-au mâncat vulturii deşertului, de vreme ce nimeni n-a mai auzit ceva despre el.

CAPITOLUL XXIX

Gasib căută un taxi, care să-l ducă la locuinţa pe care i-o oferise ucigaşul tatălui său. O ură fără margini îi măcina sufletul. Cum fuseseră posibile toate acele grozăvii? Oare de ce el, un tânăr cu frica lui Dumnezeu, care nu greşise în viaţa lui nimănui cu nimic, trebuia să facă faţă unor asemenea situaţii ieşite din comun? În cele din urmă, tristeţea îl copleşi pe tânăr, mintea acestuia refuzând să se mai gândească la ceva.

— Domnule, vă simţiţi bine, sau aveţi nevoie de ajutor? îl întrebă taximetristul după ce opri la adresa indicată de client.

— Sunt OK, cât face cursa? răspunse Gasib, realizând că trebuia să coboare. Păstrează restul.

Înainte de culcare, tânărul îi trimise iubitei lui o scrisoare pesimistă, dar în care nu menţionă nici un amănunt în legătură cu păţania din acea seară. Apoi mai scrise câteva pagini de jurnal şi încercă să adoarmă. Nu înainte, însă, de a spune Tatăl Nostru.

***

Dimineaţa, după o noapte plină de coşmaruri, Gasib fu trezit devreme de un musafir nepoftit. O tânără îi adusese biletul pentru cursa spre Franţa, care avea să decoleze puţin înainte de prânz.

Îşi verifică poşta electronică. Rebecca nu-i răspunsese la ultimul său mesaj. Făcu un duş şi îşi pregăti bagajul. O jumătate de oră mai târziu, pe când se pregătea să caute un taxi pentru a ajunge la aeroport, un tânăr îmbrăcat în uniformă de şofer îl interpelă:

— Domnul Gabriel Meir?

— Eu sunt.

— Vă invit în maşina organizaţiei, pentru a vă conduce la aeroport. Avionul va avea escală la Paris, iar la Lyon vă vor aştepta fraţi de-ai noştri.

Câteva ore bune mai târziu, Gasib ajunsese într-o casă conspirativă, în compania a doi ultraortodocşi.

— Frate Gabriel, suntem fericiţi că ai ajuns la Lyon în siguranţă, începu unul dintre ei.

— Cunoaştem o parte din misiunea sfântă pe care o ai de îndeplinit, vorbi şi cel de-al doilea.

— Despre profesorul Petersen ştim destule, dacă te-ar interesa...

Şi cum tânărul nu schiţă vreun gest pentru a-l întrerupe, ultimul vorbitor continuă:

— A publicat o mulţime de articole împotriva noastră în cotidianele locale şi centrale. În general, blasfemii la adresa statului Israel şi a comunităţilor evreieşti de pretutindeni. De asemenea, le predă studenţilor săi numai minciuni despre noi. L-am ameninţat în câteva rânduri să se potolească, însă ne-a sfidat, râzându-ne în nas.

— Motive cât se poate de întemeiate ca să moară, vorbi celălalt. Problema este că acest Petersen ne-a ameninţat pe faţă că, în cazul în care i se va întâmpla ceva, în presă vor apărea nişte dezvăluiri incendiare. Va fi vizată în special activitatea organizaţiei noastre, după toate probabilităţile.

— Şi ce se aşteaptă de la mine, în afara eliminării lui fizice? vru să ştie Gasib, care încă credea că trăieşte un vis urât.

— Căutaţi-l la universitate şi încercaţi să intraţi pe sub pielea lui. Sunteţi tânăr, iar acoperirea de student vi se potriveşte ca o mânuşă. Poate aflaţi ce fel de dovezi deţine împotriva noastră.

— Voi reflecta la cele ce mi-aţi spus, se trezi Gasib făcând pe şeful.

Şi, spre surprinderea lui, constată că cei doi îi acordau fără rezerve respectul lor.

— Unde voi locui?

— V-am rezervat un apartament la un hotel de doar patru stele, se justifică unul dintre fraţi, uşor jenat. Patronul este unul de-al nostru, aşa că ne-am gândit că discreţia e mai importantă decât o stea de clasificare în plus. Ne cerem scuze!

— Aţi procedat corect, răspunse Gasib, dându-şi importanţă. Cum ajung acolo?

— Vă vom însoţi noi.

***

Draga mea, iubirea mea,

Îmi fac semnul crucii înainte de a aşterne câteva noi rânduri în acest jurnal intim, pe care ţi l-am dedicat. Trăiesc cu ochii deschişi un coşmar pe cât de îngrozitor, pe atât de real. Aş vrea să fii în braţele mele, iar între noi să nu existe nimic altceva. Aş vrea să-ţi mângâi trupul gingaş, sărutând fiecare părticică din fiinţa ta. Aş vrea să-ţi aud glasul spunându-mi că mă iubeşti ca luna de pe cer. Aş vrea să-ţi simt gustul buzelor, care m-ar îmbăta cu aroma lor curată. Aş vrea...

***

Gasib părăsi devreme hotelul, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni şi o cămaşă, deşi afară era destul de răcoare. Intră în primul magazin de confecţii pe care-l întâlni în cale, pentru a-şi cumpăra o geacă de blugi. Aşa putea arăta mai degrabă a student, decât într-un costum anost dintre cele pe care le purta el, la indicaţia lui Theodore Moses.

— *Bonjour, monsieur!*[20] îl întâmpină o vânzătoare simpatică, zâmbindu-i cu gura până la urechi.

— *Anglaise, s'il vous plait!*[21] răspunse tânărul, care cu franceza o ducea cam prost.

În scurt timp, cei doi ajunseră să vorbească limba internaţională a semnelor, iar Gasib părăsi mulţumit magazinul, la scurt timp, îmbrăcat în geaca de blugi pe care şi-o dorise.

Până la universitatea unde preda profesorul luă un taxi, ajungând acolo un sfert de oră mai târziu. Fără prea mari probleme, află de la un student că Petersen avea să-şi predea cursul la amfiteatrul al doilea, fix peste zece minute. Gasib se amestecă printre studenţi, luând loc undeva mai în spate, pentru a nu atrage atenţia supra sa.

Profesorul apăru punctual, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de culoare kaki şi o scurtă neagră din piele, semănând mai degrabă - cu tenul său închis la culoare - cu un traficant de droguri, decât cu un profesor universitar.

— Dragi studenţi, bine aţi venit la cursul despre istoria religiilor, îşi începu el expunerea. Mă bucur că vă interesează această materie. Astăzi vom vorbi despre religiile Orientului îndepărtat, în speţă despre hinduism, budism, taoism şi islamismul indonezian.

După terminarea cursului, când aproape toţi studenţii părăsiseră amfiteatrul, Gasib se apropie de profesorul Petersen, adresându-i-se respectuos în cea mai pură arabă:

— Domnule profesor, vă rog să-mi permiteţi să vă răpesc puţin din timpul dumneavoastră preţios!

— Ce limbă frumoasă vorbeşti, tinere! reacţionă Petersen, sub influenţa impresiei de moment. N-am mai auzit-o de mult, ce-i drept. Eşti unul dintre studenţii mei?

— Nu, profesore, mă aflu aici din... curiozitate.

— Serios?!

— De fapt, v-am căutat cu un alt scop. Am auzit că aţi publicat în presă şi în câteva cărţi importante referiri la o anumită organizaţie sionistă. Aş fi vrut să aflu de la dumneavoastră dacă ceea ce aţi afirmat se bazează pe documente incontestabile.

Profesorul se întunecă brusc la vorbele tânărului.

— Am impresia că cei care te-au trimis la mine nu au gânduri tocmai curate, reacţionă el nervos, strângându-şi hârtiile de pe pupitru şi pregătindu-se să părăsească sala.

— Domnule profesor - îl interpelă Gasib din nou -, mă aflu aici doar pentru a vă salva viaţa.

— Tinere, ai impresia că viaţa mea sau a ta îl interesează pe bunul Dumnezeu? reacţionă dascălul, oarecum amuzat. Rămâi cu bine!

Cum Petersen se îndrepta hotărât spre ieşirea din amfiteatru, fără a nutri intenţia de a reveni, palestinianul îşi jucă ultima carte, strigând în urma lui:

— *Cleopatra*!

Dar profesorul ieşise deja, şi poate că nu auzise ultimul cuvânt al ciudatului vizitator.

La scurt timp după aceea, în vreme ce Gasib se întreba, deznădăjduit, ce-ar mai avea de făcut, capul profesorului se ivi în uşă.

— Vrei să repeţi ce-ai spus mai devreme!

— *Cleopatra*. Organizaţia *Cleopatra*, preciză palestinianul, pentru a nu lăsa loc de echivoc.

— Şi de unde ştii tu această denumire, pentru că toţi membrii "Cleopatrei" sunt morţi.

— Nu chiar toţi, zise tânărul cu subînţeles, arogându-şi o apartenenţă care nu i se cuvenea. Eu încă mai trăiesc. Şi, în afară de mine, mai e cineva.

Profesorul îl studie cu suspiciune, încercând să citească în mintea tânărului adevărul. Oare de ce venise la el? Ce gânduri ascunse avea? Era un sionist, ori un creştin aflat în căutarea adevărului?

— Cine? întrebă profesorul, apropiindu-se.

— Dacă vă spun, veţi începe să nu vă mai ascundeţi de mine? îl întrebă Gasib.

— De ce aş face-o? Poate că eşti un spion al sioniştilor.

— Nu sunt, domnule profesor. Numele Assad vă spune ceva?

— Vag.

— A fost tatăl meu. Membrii Organizaţiei *Moses* l-au ucis acum câteva luni. Am aflat asta de curând. Eu sunt Gasib Assad şi, repet, am venit ca să vă salvez viaţa. Iar ca o dovadă în plus că tot ce spun este adevărat, mai am o informaţie pentru dumneavoastră. Există încă un supravieţuitor al Organizaţiei *Cleopatra*, şi anume Omar Mervan, care este profesor la Universitatea Kingstone din Londra.

În acel moment, profesorul cedă. Îşi lăsă capul în piept, umerii îi căzură pe lângă trup, iar bărbatul recunoscu:

— Fiu al lui Assad, eu sunt profesorul Omar Mervan.

20 *Bună ziua, domnule!* - franceză în original (n.a.)
21 *Engleză, vă rog!* - franceză în original (n.a)

CAPITOLUL XXX

Ultimul supravieţuitor al Organizaţiei *Cleopatra* îşi schimbase identitatea şi părăsise Londra, din cauza sioniştilor care se aflau pe urmele lui. Cu toate acestea, fusese din nou dibuit sub noua sa identitate.

— Ce te face să crezi că m-aş afla în pericol, reluă profesorul discuţia cu fiul lui Assad.

— Înainte de moarte, tatăl meu mi-a încredinţat misiunea de a duce până la capăt lupta organizaţiei, dezvăluind lumii întregi manevrele sioniştilor. Am fost în Canada, ca să iau legătura cu profesorul Emre Zeid şi să aflu unde sunt ascunse documentele ce atestă vinovăţia sioniştilor. Din nefericire, am ajuns prea târziu, după ce acestuia i-a fost “aranjat” un infarct miocardic, în timp ce dormea. Profesorul m-a îndrumat către dumneavoastră, printr-un mesaj pe care mi l-a lăsat prin soţia lui. Drept urmare, aţi rămas singurul om care ştie unde se află dovezile împotriva manevrelor sioniştilor de-a lungul timpului. Trebuie să-mi spuneţi unde le pot găsi, domnule profesor, pentru a le face cunoscute opiniei publice internaţioale.

Profesorul se plimbă o vreme prin faţa tânărului, masându-şi tâmplele pentru a se putea concentra mai bine. Apoi întrebă:

— De ce nu mi-ai spus, tinere, cum ai dat la mine?

— Pentru că nu m-aţi întreabat, domnule profesor. Dar asta mă face să constat că, oricum, n-aveţi de gând să mă credeţi, orice v-aş spune.

— Pune-mă la încercare!

— De mic, tata m-a sfătuit să învăţ limba ebraică la perfecţie.

— Asta ştiu de la el. Altceva?

— Iată acest bănuţ de argint, pe care tot de la el îl am.

Petersen studie cu atenţie moneda şi o recunoscu.

— Încă din copilărie, şi-apoi în adolescenţă, am fost îndrăgostit de Rebecca Moses, fiica lui Theodore, liderul organizaţiei care acum îi poartă numele. Cu mult noroc am ajuns să fiu aghiotantul rabinului, fără ca acesta

să afle că, de fapt, sunt un arab îndrăgostit de fiica lui. Acum fac parte din organizaţie, încercând s-o demasc din interior.

— Dar ce îmi spui tu e fascinant...

— Şi încă n-am terminat. Cu ocazia primei întruniri în care am fost acceptat în grupul celor 49, am primit misiunea de a vă ucide. Dar nu înainte de a afla unde sunt dovezile împotriva Organizaţiei *Moses* şi a le distruge. Iată adevăratul motiv pentru care mă aflu astăzi aici.

Pentru a forţa puţin nota, şi a nu continua discuţia cu profesorul până dimineaţa, Gasib riscă:

— Domnule Omar Mervan sau Petersen, cum doriţi, trebuie să hotărâm degrabă ce avem de făcut. Chiar dacă am o funcţie importantă în organizaţia duşmanilor noştri, asta nu înseamnă că nu sunt, la rândul meu, urmărit. În plus de asta, dacă mă voi întoarce la New York, va trebui să am ce spune în legătură cu misiunea încredinţată. Eu sunt convins că în această direcţie ar trebui să ne canalizăm eforturile împreună.

***

Profesorul deveni îngândurat, realizând că orele pe care le mai avea de trăit erau numărate. După câteva clipe, zise:

— Deci, acesta este motivul pentru care mai trăiesc. Au înghiţit cacealmaua precum că aş fi în posesia anumitor dovezi despre ei, care ar putea fi publicate după moartea mea.

— Domnule profesor, eu nu pot comite o crimă, dar nici n-am cum să mă întorc la New York fără o poveste credibilă, care să mă disculpe în faţa acuzaţiilor ce-mi vor fi aduse.

— Te înţeleg, dragul meu. Acele dovezi există, însă nu sunt la mine, ci ascunse undeva în Germania. Din păcate, nu cunosc locaţia lor cu exactitate.

— Dar, despre ce este vorba?

— Între sionişti şi Adolf Hitler a existat o înţelegere dinaintea celui de-Al Doilea Război Mondial. Dictatorul dorea să scape Europa de evrei, iar sioniştii încercau să-i determine pe aceştia să emigreze în vechiul lor spaţiu istoric, adică în Palestina. De aceea a şi fost creat războiul. Mai întâi ca un

concept pe hârtie, apoi pus în aplicare. Sioniştii l-au ajutat cu fonduri imense pe Hitler, ca acesta să invadeze Marea Britanie, pe care o urau fiindcă nu-i lăsa să-şi facă legile în Palestina. Pe de altă parte, dictatorul le promisese că le va da întreaga Palestină, urmând să se descurce cu localnicii cum or şti. Sioniştii doreau să-i sperie pe evrei, astfel încât aceştia să emigreze în Palestina. În jurul acestora s-a făcut şi se mai face mare publicitate, amplificându-se intenţionat atât ororile la care au fost supuşi evreii, cât şi numărul vitimelor. Ba mai mult, s-a tot vorbit despre gazarea evreilor, s-a scris în cărţi, s-au făcut filme artistice şi documentare cu nemiluita. Cu toate acestea, nici până în ziua de azi n-a fost găsit vreun cadavru care să fi fost gazat în lagărele naziste. În schimb, este ştiut că au existat decese survenite în urma împuşcării, spânzurării sau datorită unor molime. Iar povestea despre săpunul făcut din trupurile evreilor omorâţi este tot o minciună, din moment ce n-a putut fi probată în vreun fel. Văzând că demersurile lor nu dau rezultatele scontate, sioniştii au schimbat tactica, trădându-l pe Hitler. Uitând de înţelegerea iniţială, au şantajat Statele Unite, care deveniseră o mare forţă, pentru a le atrage de partea lor. Mitul Holocaustului şi al gazării milioanelor de evrei a impresionat, iar prin şantajarea tuturor ţărilor ONU s-a reuşit împărţirea Palestinei în două. Ca apoi, după nenumărate crime şi alte fapte abominabile, Palestina să nu mai existe. O crimă împotriva umanităţii, la comiterea căreia au participat marile puteri şi preşedinţii acestora, de multe ori şantajaţi cu retragerea sprijinului politic sau a fondurilor pentru campaniile electorale. Cum îţi spuneam, dovezile semnate de sionişti şi Adolf Hitler există, precum şi tabele cu sumele de bani cu care evreii i-au finanţat campania militară. Acestea se află într-unul dintre buncărele dictatorului sau prin apropiere, situate nu foarte departe de Berlin. Din păcate, nu cunosc locul cu exactitate. Au trecut peste şaizeci de ani de la sfârşitul războiului şi urmele s-au şters. Dacă vei da de acel loc, vei găsi cu siguranţă şi dovezile crimelor sioniştilor împotriva propriului popor, la un loc cu tezaurul naziştilor.

Profesorul îşi continuă expunerea pe acea temă circa o oră. Vorbi despre sfârşitul lumii şi despre venirea diavolului pe Pământ, acesta făcând

parte din neamul evreilor, considerând că ei au făcut numai rău în ultimul secol, dorind în principal distrugerea creştinismului.

— Aşadar, toţi membrii Organizaţiei *Cleopatra* au crezut că dovezile privind implicarea sioniştilor în holocaustul împotriva propriului popor se află la mine, gândi profesorul Omar Mervan cu voce tare.

— Au crezut că se află la unul dintre voi, fără a şti cu precizie la care, precizează Gasib.

— Dragul meu, repet, crede-mă că nu te mint. Habar n-am unde sunt ascunse acele documente. Ceea ce ştiu este că se află în acelaşi loc cu tezaurul lui Hitler. Este firesc ca locul respectiv să fi fost cunoscut de unul dintre noi, cel care le-a ascuns acolo, descoperind comoara fostului dictator. Însă presupun că acesta a fost asasinat înainte de a dezvălui secretul altcuiva. Asta e cruda realitate. Tot ce pot eu să-ţi spun cu siguranţă este că documentele pe care le cauţi se află pe teritoriul Germaniei. Repet, la un loc cu tezaurul lui Hitler, constituit în cea mai mare parte din valori evreieşti. Mai mult de-atât nu ştiu, deşi mi-aş fi dorit. Dacă ştiam, de mult aş fi dat publicităţii adevărul, crede-mă!

— Profesore, tot ce-mi spuneţi dumneavoastră este fascinant...

— ... şi greu de crezut, nu-i aşa? i-o luă Petersen înainte.

— Trebuie să recunosc. Dar o dată documentele scoase la lumină, situaţia s-ar putea schimba. Voi avea nevoie de foarte mult noroc pentru a găsi ascunzătoarea aceea. Cred că numai Dumnezeu mă poate ajuta, profesore.

— Cam aşa e, dar eu îmi pun mari speranţe în tine şi în credinţa ta. Poţi observa că peste tot în lume ţările majoritar creştine sunt permanent ocrotite de Divinitate, pe când în cele musulmane ca Indonezia, India, Pakistan, Thailanda şi altele păgâne au loc numai războaie, atentate, lovituri de stat, cutremure groaznice, incendii devastatoare sau tsunami. Nu ţi se pare ciudat ca, exact de ziua de Crăciun, musulmanii să se confrunte cu astfel de dezastre? Cum din America au dispărut demult creştinii adevăraţi, în curând ţara va fi supusă unor dezastre de proporţii, pentru că acolo unde nu este Dumnezeu îşi face cuib Satana.

— Recunosc, nu m-am gândit niciodată la aşa ceva.

— Câţi dintre americani mai sărbătoresc astăzi Crăciunul, ca pe Naşterea Domnului nostru, Iisus Hristos? Majoritatea îl serbează pe Moş Crăciun şi venirea lui din Laponia, cu săniuţa aceea stupidă trasă de reni. În loc de rugăciuni şi colinde, îşi împodobesc casele cu tot felul de luminiţe, ba chiar şi străzile le ornează, de parcă ar participa la vreun concurs de iluminat public. Vezi bine că ţările ortodoxe sunt încă păzite de Iisus. După apariţia cărţii şi a ecranizării "Codul lui Da Vinci", 80% dintre americani au ajuns să creadă cu toată convingerea că Iisus a fost căsătorit şi a avut urmaşi. Sioniştii au luptat mereu împotriva creştinilor cu orice mijloace, iar acum au apelat la metoda denigrării concentrate a lui Iisus, în special prin mass-media internaţionale. Pe toate marile posturi de televiziune apar idei împotriva creştinismului. Se afirmă că Iisus nu ar fi mers pe apă, ci pe gheaţă, Iordanul îngheţând subit. Sau că Iuda Iscarioteanul ar fi fost omul său de încredere, pe care l-a obligat să-l vândă, ca să se îndeplinească profeţia. În această competiţie mârşavă se întrec *Discovery, Naţional Geografic*, la concurenţă cu cărţile *Codul lui Da Vinci* sau *Codul Bibliei*. Cine se află în spatele acestei conspiraţii internaţionale? Evreii, de bună seamă. Nu cei de rând, ci extremiştii lor sau sioniştii, cum îi mai cunoaştem. De ce Discovery nu arată omenirii cum apare Sfânta Lumină la înviere, în Biserica Ortodoxă de la Ierusalim? Sau cum se aprind singure candelele în fiecare an? Chiar şi atunci când musulmanii au înlocuit fitilele cu unele din oţel, acestea tot s-au aprins. Oare de ce nu se arată pe micile şi marile ecrane cum, la Slujba de Bobotează după calendarul iulian, pe 19 ianuarie, Iordanul îşi schimbă cursul? Sau cum coboară norul peste Muntele Tabor de Schimbarea la Faţă, pe 19 august, în fiecare an? Toate aceste minuni sunt pe stil vechi, dar despre asta nu se vorbeşte. Pe stil nou nu mai apar minuni, pentru că preoţia a devenit o afacere, nu mai este o vocaţie. Popii nu se gândesc decât la bani şi la cum să strângă averi.

Oprindu-se pentru a-şi trage sufletul, profesorul îşi aminti deodată, întrebându-l pe Gasib:

— Dar tu n-ar trebui să ai un medalion de la tatăl tău?

— L-am avut, însă am fost atacat într-o noapte pe stradă, pe când mă aflam în Canada, şi mi-a fost furat. De curând am aflat că a ajuns printr-o întâmplare în posesia lui Theodore Moses. Voi face tot posibilul să-l recuperez.

— Tinere, atâta timp cât acel medalion miraculos se află în posesia Organizaţiei *Cleopatra*, diavolul nu va avea mare putere pe pământ. Sfârşitul este aproape, evreii au cucerit lumea financiară, fiind în poziţia de a şantaja importante guverne şi partide, însă fără el nu vor putea face mai mult, aşa cum îşi doresc. În curând îşi vor reclădi Templul, crezând că acolo îl vor regăsi pe Dumnezeu. O prostie cât se poate de mare, deoarece Templul adevărului este însuşi Iisus Hristos, iar credinţa adevărată este în Dumnezeu, Iisus şi Sfântul Duh.

Vorbele profesorului erau deosebit de interesante, tânărul fiind convins că nu s-ar fi plictisit dacă ar fi stat de vorbă cu el zile şi săptămâni întregi. Din păcate, timpul îi presa pe amândoi. Trebuiau să ia o decizie, să pună la punct o strategie.

— Profesore...

— Nu mă întrerupe, te rog! Nu ştiu dacă ai urmărit ultimele evenimente din Europa. Ultimele ţări neacaparate de sionişti erau cele din est. De curând, revoluţia portocalie sprijinită de masonerie a obţinut puterea. S-a întâmplat după acelaşi şablon prin care sioniştii i-au sprijinit pe comunişti. Oamenii Satanei, însă, sunt însemnaţi de Dumnezeu şi o putem vedea pe conducătorii portocalii. El i-a însemnat, astfel încât popoarele să-i recunoască. Cu toate acestea, masoneria i-a ajutat să obţină puterea şi a reuşit, necredincioşii devenind preşedinţi. Credinţa adevărată se află în mare pericol, dragul meu. Ea mai există doar în unele părţi ale Europei. Ortodoxia de calendar vechi a rămas singura credinţă fără modificările masonice introduse la primul Sinod Ecumenic al împăratului Constantin şi lăsat de Sfinţii Părinţi şi Sfinţii Apostoli. Celelalte credinţe au adoptat modificările impuse de masoni, fiind deturnate în ecumenism. Aşa a apărut şi Marea Schismă, masonii forţând mâna mai-marilor conducători ai bisericii. Acum, credincioşii nu mai ştiu ce să creadă, începând să se

îndoiască de Iisus, datorită mediatizării excesive a unor minciuni. Din acest motiv mai sunt foarte puţin credincioşi adevăraţi pe pământ, care s-ar sacrifica în numele Lui, dându-şi chiar şi viaţa pentru adevăr. În rest, pentru preoţi, clerici sau patriarhi, preoţia nu mai este o vocaţie, ci doar o meserie care asigură un trai îmbelşugat. Catolicii au căzut de sute de ani în păcat, devenind eretici, îngăduind prostituţia, căsătoriile între persoane de acelaşi sex. Ce este mai grav, şi în ţările rămase preponderent ortodoxe, sub influenţa masoneriei mânuită de sionişti, biserica va accepta în viitor multe modificări împotriva credinţei. Sioniştii sunt foarte bine organizaţi, după cum probabil ai constatat şi tu. Îi conduc atât pe ultraortodocşi cât şi pe iudaici. Au nevoie de ambele tabere, deopotrivă. Pe primii, pentru reproducere şi împânzirea lumii cu evrei. Pe ceilalţi, pentru funcţiile importante. Chiar dacă primii sunt văzuţi de ceilalţi doar ca exponenţii unei secte sau ca nişte ţigani ce umblă jegoşi, sunt foarte importanţi pentru că asigură un spor crescut al natalităţii, iar soldaţii ce ies din copiii lor devin buni mercenari. Din nefericire, Biserica Ortodoxă nu poate contracara aceste fenomene, fiind condusă din umbră de interese meschine. Biserica Ortodoxă Ecumenică a făcut pactul cu catolicii şi se vor uni. Biserica ortodoxă din Grecia şi România ţin calendarul gregorian din 1924 iar Biserica ortodoxă din Bulgaria ţine calendarul Gregorian din 1968 dar calendarul lor e aberant, fiind jumătate iulian şi jumătate gregorian. De aceea călugării bătrâni cred că prin ecumenism ne vom uni cu catolicii, deşi aceştia sunt consideraţi eretici de toată ortodoxia. Am văzut cum Satana încearcă să unească statele şi m-am gândit la ecumenism. Sioniştii finanţează tot ce pot finanţa, însă pun şi condiţii. După ultimele informaţii pe care le deţin, se pare că însuşi Patriarhul Ierusalimului este mason, Papa Benedict fiind un evreu sadea. Dragul meu, diavolul este deja pe Pământ. Crede-mă, ştiu ce vorbesc. Am avut viziuni cu el şi am dibuit caracatiţa formată de Organizaţia *Moses*. Până la urmă, însă, binele tot va învinge. Iisus va reveni pe pământ, aşa cum stă scris, iar momentul nu este departe, deoarece bestia a devenit prea puternică. Satana îi urăşte atât pe Dumnezeu cât şi pe oameni. Aceştia din urmă sunt slabi, iar sufletul lor e dependent de

lumea materială. Forţa Satanei e generată de credinţa oamenilor, în permanenţă existând o luptă acerbă între bine şi rău, între sufletele pure şi cele bântuite de diavol. Dacă am putea măsura credinţa omului, nu-i aşa că am vedea mai bine cât suntem de păcătoşi? Dumnezeu este în sufletele noastre, ale credincioşilor, şi are nevoie de noi în lupta sa cu răul, aşa cum şi noi avem nevoie de El pentru izbăvirea păcatelor. Dacă balanţa se va înclina în favoarea necredincioşilor, pe pământ se va instaura haosul, iar omenirea va fi pierdută. El este singura noastră speranţă. În urmă cu două mii de ani L-a sacrificat pe Iisus, pentru ca noi să ne schimbăm. L-a sacrificat în speranţa că numărul credincioşilor va creşte, odată cu dovada puterii Lui şi a învierii. În ciuda acestor minuni, oamenii tot n-au crezut în puterea Sa nemărginită. Chiar dacă după înviere, oamenii au renunţat să mai creadă în zeiţa Afrodita şi în alţi idoli falşi, renunţând să mai sacrifice animale pentru alungarea spiritelor rele, tot n-au înţeles mare lucru, cerând în permanenţă minuni din partea lui Dumnezeu. Dar primim zilnic minuni însă nu le dăm importanţă. Să-ţi dau un exemplu edificator. Zilele trecute, un coleg musulman m-a jignit rău de tot în faţa studenţilor mei. Negru de supărare, mă tot gândeam cum să mă răzbun pe el. La un moment dat am spus în gând Tatăl Nostru, cerând ajutor lui Dumnezeu. Imediat după aceea, ideea răzbunării mi-a dispărut. Necuratul ieşise din sufletul meu, iar eu am avut o seară minunată în continuare, uitând acel incident. Această revelaţie a fost o minune dumnezeiască pentru mine.

Cum îmi poate argumenta un patriarh sau papa că bisericile lor sunt cele adevărate când nu respectă nici legea ce a adus-o Mântuitorul Iisus, nici ziua de Lui de naştere şi nici măcar restul sărbătorilor?.

Statul dă sute de legi dar dacă încalci una singură te judecă imediat!. Crezi că dacă Dumnezeu a dat o singură lege pentru 2000 de ani şi tu o încalci pe toată durata vieţii, crezi că te va mântui? Catolicii au încercat să facă legea Lui după placul lor, anglicanii au ajuns să numească preoţi femei şi chiar preoţi homosexuali. Cum îşi pot spune Biserica Lui Hristos? Nu le e frică de Judecată? Oare nu cred patriarhii ortodocşi ce au semnat unirea cu catolicii, cu păgânii sau cu sataniştii pentru intrarea în Biserica Ecumenistă,

nu cred că vor fi judecaţi? Cum pot sta la aceeaşi masă cu Satana!? Cred oare că Hristos ar fi negociat cu ea? În viziunile mele am văzut unirea lor în ecumenism, apoi am văzut schizma ce va apărea căci vor fi călugări bătrâni ce vor înţelege că au greşit şi vor vrea să revină la credinţa adevărată.

Îţi spun astea pentru că nu cred că este atât de important să descoperi dovezile pactului dintre sionişti şi Hitler ci mai degrabă ar trebui să cauţi credinţa adevărată. Oricum este scris că evreii vor conduce lumea şi nu vei reuşi să schimbi finalul. Poate doar să avertizezi oamenii cât suntem de aproape. Poate că scopul tău pe acest pământ este să vorbeşti credincioşilor de credinţă adevărată. Căci la Judecată mulţi vor spune că n-au ştiut despre încălcarea Legii şi că au fost înşelaţi de preoţi. Poate că tu trebuie să le arăţi calea spre mântuire şi atunci nu vor avea curajul să reproşeze că n-au ştiut adevărul. În curând bisericile se vor uni aşa cum era prevestit. Prorocii vorbeau de o unire a statelor dar se refereau la o unire a credinţelor. Şi iată că se unesc!. Mai spuneau că vor numi în frunte pe Satana şi acesta va fi un evreu. Dar cine ar putea ocupa conducerea Bisericii Ecumeniste decât Papa. Şi coincidenţă, papa actual este chiar evreu!. Profeţii au mai scris că Satana va conduce lumea doi ani şi jumătate. Deci, dacă în 2010 bisericile se vor uni şi vor intra în ecumenism, iar Papa va fi numit conducătorul suprem, Judecata de Apoi ar fi în anul 2012. Ciudat este că şi în calendarul maiaşilor sfârşitul este tot în anul 2012. Oare este tot o coincidenţă?

Ceea ce vreau să-ţi spun este că trebuie să vorbeşti oamenilor şi să le deschizi ochii. Cuvintele ce le vei spune, deşi mulţi vor asculta, poate doar 1% va înţelege că spui adevărul. Nu te vor crede chiar dacă sunt credincioşi pentru că Dumnezeu nu are nevoie de toţi ci doar de cei aleşi. Mi-e milă de părinţii mei, de bunicii mei pentru că s-au spetit mergând la biserică şi-au ţinut posturile însă nu vor fi mântuiţi pentru că au schimbat legea. Însă preoţii ce-au schimbat legea şi-au minţit oamenii vor fi chinuiţi în focul iadului. Căci ei în loc să-i înveţe adevărul au smintit lumea schimbând sensul legii. Ei au spus chiar “crede şi nu cerceta” astfel încâtcredincioşii să nu studieze scripturile şi a le da îndoieli. Deci când îţi spun caută biserica adevărată, caută biserica ce nu a schimbat legea, caută biserica ce a fost

permanent prigonită, căci “fericiţi cei prigoniţi că a lor este Împărăţia Cerurilor”. Caută biserica ce a fost distrusă din temelii la îndemnul celorlalţi preoţi, caută biserica acelor călugări ce au fost ucişi şi au umplut puşcăriile, caută biserica acelor credincioşi prigoniţi şi fugăriţi în munţi, caută biserica celor numiţi schizmatici chiar de către schizmatici.

Însă nu-L căuta pe Dumnezeu în bisericile catolice, protestante, anglicane sau ortodocxe ecumeniste pentru că nu-L vei găsi acolo. Aceste biserici sunt conduse de Satana şi de aceea îşi doresc atât de mult expansiunea. Nu-L căuta pe Dumnezeu în bisericile luxoase, nu-L căuta la clerici miliardari sau la preoţi fără vocaţie. Caută-L acolo unde Mântuitorul a promis că va veni, în sânul celor prigoniţi, a celor ascunşi şi nerecunoscuţi.

Totuşi eu unul nu înţeleg cum explică adepţii catolicismului şi o parte dintre ortodocşi serbarea Crăciunului pe 25 decembrie când la Ierusalim se serbează pe 7 Ianuarie!. Nu înţeleg cum credincioşii nu-şi pun şi ei întrebări, nu înţeleg cum pot fi atât de uşor de păcălit!. Oare nu Satana are aşa o putere de a înşela oamenii?

Poate totuşi copii noştri sunt prea uşor de manevrat căci sunt cu toţii dependenţi de lucrurile lumeşti, de droguri, ţigări, cafea, sucuri, televiziune, prostituţie, muzică, băutură, servici, credite. Mai importante sunt acum carnavalele, paradele gay, horoscopul, vrăjitoriile, astrologia, haloweenul.

Mereu m-am întrebat cum s-a ajuns aici însă doar de puţin timp am gasit răspunsul.

Catolicii au vrut de o mie de ani să pună mâna pe ortodocşi şi au încercat multe tactici. Au inventat uniatismul, apoi au sprijinit ţări să se unească pentru ai acapara cu totul; România şi Iugoslavia. Apoi a numit patriarhi catolici în ţări ortodoxe, iar apoi au forţat schimbarea calendarului!

Aşa au cucerit trei ţări ortodoxe!.

Altă idee inovatoare a fost ecumenismul. Prin el au mai cucerit spaţii imense: Rusia, Grecia, Ierusalimul, Serbia.

Însă au mai rămas câteva biserici ce s-au împotrivit ecumenismului şi care nu au fost recunoscute de ţările lor. Poate doar de Dumnezeu. Însă nu

toate aceste biserici vor rămâne până la sfârşit ci vor cădea una câte una.

— Domnule profesor, este foarte interesant ce-mi spuneţi, însă timpul ne presează pe amândoi, din păcate.

— Ştiu asta, tinere. Şi, după cum văd eu lucrurile, nu tu eşti în măsură să mă salvezi pe mine, ci eu trebuie să te salvez pe tine. Lumea ar trebui să înţeleagă lucrurile dincolo de aparenţe. Să distingă răul şi să intuiască adevărul. Evreii au fost mereu pentru războaie şi comunism. Ambele molime i-au îmbogăţit peste măsură, prin cămătărie şi alte afaceri murdare şubrezind adevărata credinţă. Evreii se sprijină reciproc, la fel ca şi masonii pe care îi controlează, şantajând pe oricine pentru un profit oarecare. În urmă cu câţiva ani a existat o altă campanie a sionişştilor, menită să lovească în creştinism. A fost adusă în prim planul atenţiei publice problema extratereştrilor şi a OZN-urilor. Nimic altceva decât nişte aberaţii, fabricate pentru a determina omenirea să creadă în existenţa unor fiinţe superioare şi a-L ignora pe Dumnezeu. Aşa au fost puse la cale desenele din lanurile de cereale, aşa au fost finanţate producţii cinematografice gen E.T., ca oamenii să creadă că nu sunt singuri în Univers şi să-şi piardă credinţa.

— Din tot ce mi-aţi spus până acum, înţeleg că sunteţi creştin, în ciuda faptului că v-aţi născut într-o ţară arabă.

— Într-adevăr, fiu al lui Assad, sunt creştin la fel ca şi tine. Fiind istoric de profesie şi specializat în Istoria Religiilor, am cercetat întreaga viaţă, cu multă pasiune, tot ceea ce ţine de acest vast domeniu. Când am plecat din Palestina ca să studiez în Statele Unite, credeam în Allah şi în profetul lui, Mahomed. Apoi, împreună cu fraţii mei din Organizaţie *Cleopatra,* am descoperit adevărata credinţă. E foarte greu să renunţi la nişte deprinderi din copilărie, însă am avut unele viziuni care m-au îndemnat să merg pe calea Mântuitorului. Iar după ce am fost botezat, am simţit cu adevărat bunătatea Lui. Într-o noapte am avut un vis extrem de ciudat, despre sfârşitul omenirii. Satana coborâse pe Pământ intrând în trupul unui copil evreu născut dintr-o mamă desfrânată. Am mai văzut cum Satana încerca unirea tuturor statelor, pentru a le controla mai uşor. Am văzut cum Vaticanul subjuga credinţa ortodoxă a mai multor popoare, credincioşi din

Ucraina, Rusia, Bulgaria şi România fiind copleşiţi de eretici. Am văzut cum spaţiul Marii Rusii, căzut total sub ecumenism, este împărţit între europeni şi chinezi. Am văzut ultimele biserici ortodoxe ce vor rămâne până la sfârşit: Biserica ortodoxă de stil vechi din Cehia, Kosovo, Etna, Slovenia, Italia, Biserica Ortodoxă din Serbia, Bisericile Ortodoxe de stil vechi din România, Bulgaria şi, Grecia, Bisericile din Ierusalim, Meteora, Athos, Georgia. Asta dacă nu cumva vor cădea şi ele în capcana ecumenismului.

În prezent sunt mai multe rămase cu aceeaşi credinţă de la venirea Mântuitorului Iisus. Care dintre ele o să mai cadă sub eretici: Ierusalimul sau Serbia, Athosul sau Kosovo? Am văzut cum credinţa s-a pierdut prin modernizare, cum călugării au fost alungaţi din mănăstiri, cum antichristul însemna populaţia, lichidându-i pe credincioşii ce nu i se închină. Am văzut cum necuratul va fi înscăunat ca împărat al planetei la Ierusalim şi crimele pe care le va comite în cei trei ani şi jumătate cât va conduce lumea. Am văzut moarte, sânge şi mânia lui Dumnezeu. Satana a început deja să-şi ridice armata de necredincioşi. Sfârşitul este aproape, cei 7500 de ani fiind pe terminate. După ultima bătălie, cea de pe Muntele Meghiodo, Iisus va intra triumfător în Valea lui Ipsofat, în vechea grădină Ghetsimani, plantată cu măslini, după care va pătrunde în Ierusalim, prin Poarta de Aur zidită de păgâni. Dragul meu, credincioşii adevăraţi s-au împuţinat substanţial la nivelul întregii planete. Unii dau vina pe efectul de seră şi pe poluarea excesivă, alţii vorbesc despre înclinarea axei planetei cu 28 de grade, care a provocat schimbarea periodicităţii anotimpurilor. Poate că şi acestea sunt motive pentru schimbarea rapidă a climei, însă motivul principal constă în schimbarea credinţei oamenilor.

— Profesore, e târziu..., mai îndrăzni o dată Gasib, văzând că expunerea acestuia nu se mai termina.

— Înţeleg, ripostă acesta, deranjat că fusese întrerupt din expunere, lucru cu care nu prea era obişnuit ca dascăl. Vino mâine dimineaţă la mine şi îţi voi da o hartă cu buncărele lui Hitler, unde s-ar putea afla documentele privind înţelegerea dintre acesta şi sionişti, la un loc cu tezaurul nemţilor. În acelaşi loc cred că vei găsi şi Lancea lui Longinus, cu care Iisus a fost

împuns pe cruce. Poftim adresa mea! mai zise, întinzându-i lui Gasib o carte de vizită. Am încredere-n tine, că vei duce până la capăt lupta noastră sfântă.

În secunda următoare, profesorul se răsuci pe călcâie şi părăsi amfiteatrul, fără a-şi lua la revedere sau a se uita în urmă. Graba lui subită era inexplicabilă, dar ce mai conta... Tânărul avea la ce să se gândească, fiind de-a dreptul îngrijorat că nu va găsi o soluţie salvatoare, pentru ieşirea din impasul în care se afla.

***

Dimineaţa devreme, Gasib părăsi hotelul cu multe precauţii, încercând să constate dacă era sau nu urmărit. Luă două autobuze fără o ţintă anume, după care se urcă într-un taxi şi îi dădu şoferului cartea de vizită a profesorului. Ajungând la adresa acestuia, ciocăni insistent, însă nu-i răspunse nimeni. În cele din urmă apăsă clanţa, uşa deschizându-se fără nici un zgomot.

— Domnule profesor! strigă tânărul, în timp ce-l căuta pe Omar Mervan, alias Petersen, prin toate încăperile.

Pe biroul acestuia, harta Berlinului şi a împrejurimilor era larg deschisă. Mai multe puncte erau încercuite cu pastă de culoarea roşie.

— Domnule profesor!

Mai rămăsese doar baia de controlat, după câteva minute de cercetări.

“Poate că a fost nevoit să plece în grabă, şi de aceea a lăsat uşa descuiată şi harta întinsă pe birou”, se gândi Gasib, fără a-şi pune multe speranţe în acest raţionament mult prea optimist.

După ce ciocăni, intră şi în baie. În clipa următoare, făcu eforturi disperate pentru a nu-şi pierde cunoştinţa. Profesorul zăcea fără viaţă în cada plină cu apă. Înăuntru se afla şi un uscător de păr, firul acestuia aflându-se în priză. Profesorul murise electrocutat.

Se întoarse în birou şi împături harta cu greutate, pentru că întregul corp îi tremura, cuprins de frisoane. Şi atunci văzu un bileţel, care avea să-i explice ceea ce se întâmplase.

Dragul meu,

Iartă-mă pentru acest gest, însă mi s-a părut singura variantă pentru care puteam opta. Oricum, sioniştii nu m-ar mai fi lăsat multă vreme în viaţă, sunt conştient de asta. Aşa, am murit cu un scop precis şi cu speranţa că tu vei reuşi să duci la îndeplinire ce n-am reuşit noi. Sper ca moartea mea să-ţi folosească la consolidarea poziţiei tale printre ei. Nu-ţi face mustrări de conştiinţă inutile. Eu am ales drumul acesta, iar Dumnezeu mă va ierta că mi-am pus capăt zilelor. Distruge scrisoarea mea de adio. Mergi înainte şi succes!

Gasib strânse mai multe hârtii de-ale profesorului şi le dădu foc pe gresia din bucătărie. Păstră doar o coala de hârtie, scrisă de mână, în care era schiţată sumar problema actuală a religiilor. Mai puse în flăcări vreo două cărţi, precum şi biletul citit mai devreme. Deschise geamul, sperând ca nu cumva vreun vecin să cheme pompierii. Când totul deveni scrum, părăsi apartamentul, nu înainte, însă, de a şterge amprentele lăsate pe clanţele uşilor şi a se asigura că nu va izbucni vreun incendiu. Trebuia să câştige timp.

CAPITOLUL XXXI

Ajuns la hotel, Gasib îşi schimbă hainele îmbâcsite de fum şi aruncă într-o geantă de umăr câteva schimburi. Trebuia să se ducă neapărat la München, pentru a-şi vedea iubita. Vorbi cu ea la telefon, apoi sună la Air France, spunând că este interesat de o călătorie urgentă, în cazul în care cineva renunţase să mai zboare în ultimul moment. Într-o jumătate de oră, avea să ajungă la aeroport.

Rebecca îl aştepta cu nerăbdare.

Trecuse bine de orele prânzului.

Îl zări de departe. Se ridică pe vârfurile picioarelor şi îi făcu semn cu mâna.

Cât de mult se iubeau...

Ceva mai târziu ajunseră în apartamentul închiriat, ţinându-se de mână şi înţelegându-se din priviri. Karla nu era acasă. Se sărutară pătimaş încă de la intrare, iar ea îi ceru, fără alte preparative:

— Iubeşte-mă, Gasib! Iubeşte-mă acum!

Cum acea dorinţă nu admitea replică, tânărul azvârli hainele de pe el, deosebit de încântat. Apoi, o dezbrăcă şi pe Rebecca, acoperindu-i trupul cu sărutări fierbinţi.

— Dumnezeu mi-a făcut cel mai frumos dar din lume când mi te-a trimis, îi declară el, din ce în ce mai înflăcărat. Te vreau, aşa cum nu mi-am dorit nimic altceva în viaţa mea.

Se iubiră ca doi adolescenţi, de parcă ar fi fost pentru prima oară când se dăruiau unul altuia, fără reţineri şi complexe. Peste un timp, ea se întinse extenuată pe spate, luându-i mâna şi aşezându-i-o pe pântec.

— Simţi ceva? vru fata să ştie, aşa, într-o doară.

— Te-ai mai îngrăşat? întrebă el cu toată seriozitatea, neînţelegând încotro bătea Rebecca.

— Nu, este vorba despre altceva.

Cum observă cu stupoare că Gasib nu intuia ce voia să-i comunice, tânăra continuă, de data asta în cel mai direct mod cu putinţă:

— Iubitule, am rămas însărcinată!

El se ridică imediat în capul oaselor, încruntând sprâncenele. Poate că nu înţelesese bine, ori iubita lui se ţinea de glumiţe.

— Ce s-a întâmplat? Cum adică?

— Am rămas însărcinată, repetă ea, zâmbindu-i cu dragoste. Nu înţelegi, Gasib? Vom avea un copil al nostru. Vei fi tătic, dragule, iar eu - mămică.

El tăcu, făcându-şi repede socoteala în gând:

“Oare Rebecca vrea să-mi spună că noi doi vom avea un copil? Dar cum ar fi posibil una ca asta? Cum, prostule?! îşi răspunse tot el. Doar ai făcut dragoste cu inima vieţii tale, şi e normal să rămână însărcinată. Aşa e, îşi spunea Gasib în sinea lui, încercând să înţeleagă situaţia cu care se confrunta. Nu e nimic rău în asta. Dimpotrivă. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu un urmaş, care este rodul dragostei noastre. Iisus să-i aibă pe toţi credincioşii săi în pază!”

— Bine, dar asta este extraordinar! exclamă tânărul, după ce înţelese pe deplin vorbele ei. Mă faci cel mai fericit om din lume, dragostea mea.

Spunând acestea, o îmbrăţişă cu putere, după care iarăşi se sărutară şi se iubiră cu înflăcărare.

Ceva mai încolo, după minute bune de gândire, îi vorbi din nou, de astă dată ceva mai responsabil:

— Rebecca, dar noi nu suntem căsătoriţi, iar tatăl tău...

— Lasă-l pe tata! îl întrerupse ea - pe cât de contrariată că Gasib adusese vorba despre părintele ei, pe atât de fericită de ceea ce li se întâmpla. Vom locui aici, la München. Puţin îmi pasă dacă acceptă sau nu situaţia.

— În acest caz, te implor să fii soţia mea, Rebecca!

După o vreme - în care Gasib o iubi cu întreaga lui fiinţă, iar ea i se dărui pe de-a-ntregul -, când află că viitorul tată al copilului ei trebuia să se întoarcă destul de curând la New York, tânăra începu să plângă încetişor, zdruncinată de clipa despărţirii ce avea să vină.

***

A doua zi dimineaţă, Gasib şi Rebecca se aflau în faţa mănăstirii Sf. Iov de Poeaev, undeva departe de centrul Münchenului. Tânărul întrebase un taximetrist unde putea găsi o biserică ortodoxă şi cu mai puţini credincioşi la acea oră, iar acesta se oferi să-i ducă până acolo. Chiar dacă părea părăsit, aşezământul era de o frumuseţe rară. La capătul unui parc, aparent ascunsă de ochii lumii, mănăstirea părea desprinsă dintr-un basm.

Uşa mare din lemn masiv era scorojită, semn că enoriaşii nu finanţau prea mult acel lăcaş sfânt. Gasib intră primul. Înăuntru părea pustiu, iar din pricina întunericului nu se prea vedea mare lucru. În cele din urmă zări, lângă o icoană, un preot îngenuncheat.

— Părinte! şopti tânărul către el.

Bătrânul se întoarse, privindu-l pe Gasib cu o figură extrem de tristă. Se ridică de la locul său şi se îndreptă cu paşi obosiţi spre cel care-l chemase.

— Ce vânt te-aduce la mănăstirea noastră, străine? vru părintele să ştie.

— Am venit aici după un sfat şi un ajutor.

— Depinde despre ce este vorba. Mă mir că ai ajuns tocmai aici, pentru că pe la noi nu vine prea multă lume. Sunt alte mănăstiri mult mai renumite.

— Părinte, vreau să mă cununi cu aleasa inimii mele în faţa lui Dumnezeu. Nu mai pot aştepta, pentru că mâine trebuie să plec în Statele Unite ale Americii. Problema este că eu sunt creştin ortodox, dar viitoarea mea soţie este iudaică.

— Serios?! Şi ce caută o evreică în biserica lui Iisus? Aici nu a intrat vreodată un evreu, adăugă părintele, uşor contrariat de situaţie.

— Are de gând să se creştinească. Viitoarea mea soţie vrea s-o botezi în numele Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Părintele îl măsură din cap până-n picioare, scărpinându-şi barba:

— Tinere, nu crezi că vreţi să faceţi cam multe într-o singură zi?

— Ba da, însă timpul nu-mi dă posibilitatea de a proceda altfel.

— Şi, presupun că părinţii ei habar n-au ce vreţi voi să faceţi, nu-i aşa? Sau ai tăi.

— Eu sunt orfan, cu mine nu e nici o problemă.

— Mă surprinde hotărârea voastră, dar am să vă ajut, tinere. Nu de multe ori în viaţă ai ocazia de a aduce un evreu pe calea cea bună.

— Mai întâi trebuie să săvârşim slujba botezului, după care am să vă spovedesc şi împărtăşesc. Ar fi trebuit să postiţi un timp pentru a primi iertarea păcatelor, însă cred că bunul Dumnezeu înţelege pocăinţa voastră şi vă va ierta.

Botezul a durat ceva timp. Preotul a sfinţit apă într-o cristelniţă şi a ţinut Slujba Botezului. Pe urmă, a rugat-o pe Rebecca să se aplece cât mai aproape de vas şi i-a introdus capul în apă de trei ori, rostind de fiecare dată: Te botez în Numele Tatălui, apoi Te botez în Numele Fiului şi Te botez în Numele Sfântului Duh, Amin!

Bătrânul o invită apoi pe fată într-o cămăruţă de lângă altar, pentru spovedanie. În acest timp, Gasib admiră picturile şi fiecare colţişor al bisericii, obişnuindu-se cu lumina slabă din aşezământul de cult. Era pentru prima dată când intra într-o biserică creştină din lumea civilizată şi se simţea vrăjit de ce vedea.

După ce Rebecca primi binecuvântare, fu rândul lui la mărturisire. Nu-l întrebă prea multe, fiind bucuros că adusese o evreică pe calea mântuirii.

După toate acestea, preotul le vorbi celor doi tineri despre Iisus şi viaţa Lui pe pământ, despre Sfânta împărtăşanie şi rolul acestei taine în creştinism. Urmă slujba Sfintei Cununii, preotul povestindu-le despre nunta la care a participat Mântuitorul în Cana Galileii, când a transformat apa în vin.

Părintele avea un har dat de Divinitate, căci prin vorbele lui reuşi să-i impresioneze plăcut pe cei doi, umplându-le sufletele de bucurie şi dându-le poveţe de viitor.

— Iubiţii mei, slujba Sfintei Cununii este una cu totul specială, în urma ei soţii rămânând pe veci împreună. Aţi adus verighete?

Nici unul nu se gândise la asta, dar tot preotul îi scoase din impas. Intră în altar, iar când se întoarse le puse pe degete câte o verighetă superbă.

— Iată că Domnul aprobă această cununie, zise el, zâmbindu-le prieteneşte.

Ceremonia umplu inimile celor doi cu o linişte sufletească fără margini. O linişte dată de misterul în care se îndeplinea Sfânta Cununie. Biserica, întunericul, preotul şi icoanele sfinte din jur - toate emanau dorinţa Domnului. La sfârşitul slujbei, tinerii căsătoriţi în faţa lui Dumnezeu i-au mulţumit preotului pentru bunătatea lui, iar Gasib s-a oferit să plătească.

— Îţi mulţumesc, tinere, însă nu trebuie să-mi dai nici un ban. Cele două verighete le-am găsit în urmă cu două zile în faţa Icoanei Maicii Domnului, care a mai făcut şi altădată minuni.

Ieşiră din mănăstire mult după orele prânzului, bucuroşi că bunul Dumnezeu îi ajutase, iar acum erau căsătoriţi. Ceva mai încolo, ajunseră la un restaurant pentru a sărbători evenimentul. Sub imperiul emoţiilor trăite în acea zi, îşi admirau fericiţi verighetele, care aveau un model foarte frumos şi li se potriveau perfect ca mărime.

Fiindcă se întunecase, se îndreptară spre apartamentul în care locuia Rebecca. Karla anunţase că va lipsi în acea noapte. Stelele străluceau pe cer ca în zilele de vară. Steaua lui Gasib parcă îşi schimbase locul, indicându-i acestuia o altă cale pe care trebuia să o urmeze.

— Iubito, îmi pare rău, însă mâine dimineaţă sunt nevoit să plec.

— Aşa de repede, se alintă ea, deşi ştia foarte bine că el nu mai putea rămâne la München.

— Ţi-am promis, doar, că ne vom revedea curând. Ai încredere-n mine.

Gasib nu-i putea spune de ce era nevoit să plece, de ce venise de la Lyon şi că lucra pentru tatăl ei.

Noaptea o petrecură mai mult iubindu-se ca doi nebuni decât dormind. Din când în când, Rebecca îşi punea capul pe pieptul lui, spunându-i că are impresia că simte cum mişcă copilul.

Dimineaţă plecă fără să o mai trezească, la fel cum procedase şi la New York, când părăsise hotelul după o noapte de amor. Câte o lacrimă îi umezi colţul ochilor, ca apoi să cadă nepăsătoare pe covor.

Drumul spre Lyon fu unul liniştit, dar trist.

“Acum, că suntem cununaţi, nimeni nu mai poate face nimic împotriva noastră, îşi spunea tânărul spre a se încuraja pentru zilele ce aveau să vină.

Tatăl ei ar fi în stare de orice ca să ne despartă, dar îl vom dovedi noi până la urmă.”

Ajuns la destinaţie, îi contactă pe cei doi ultraortodocşi, fără a le da vreo explicaţie în legătură cu dispariţia lui.

— Vă felicităm pentru succesul repurtat! îi spusese unul dintre acei bărbaţi. Totul a fost făcut ca la carte. Se vede că sunteţi un profesionist. Amicii noştri din America sunt foarte încântaţi de realizarea dumneavoastră şi aşteaptă să vă întoarceţi cât mai curând. Succes în continuare!

***

Gasib ajunse la New York într-o zi de vineri, după orele prânzului. Era convins că Rabi îl va vizita, poate chiar însoţit de personajul acela misterios care îl seconda în timpul lucrărilor organizaţiei. Apăru fix la ora 8.00 pm, şi de astă dată însoţit de şoferul care-i căra servieta.

— Mă bucur să te revăd, Gabriel! îi declară tatăl Rebeccăi, îmbrăţişându-l şi sărutându-l de trei ori pe obraji, după obiceiul masonic.

Tânărului îi trecu prin cap să-i spună: “Şi eu mă bucur, tată-socrule! În curând vei fi bunic.” În schimb, se rezumă la o formulă politicoasă, fără implicaţii, după ce şoferul părăsi apartamentul:

— Plăcerea este de partea mea, domnule.

— Ai întârziat două zile şi fraţii noştri au fost îngrijoraţi din pricina ta. Nu i-am lăsat să te caute şi nici eu n-am făcut-o, ca să n-ai impresia că te spionăm. Ţi-am spus doar că am deplină încredere-n tine, şi se pare că nu m-am înşelat.

— Mă simt onorat să aud asta, domnule. După ce mi-am făcut treaba, am mai stat două zile pentru a monitoriza, de la faţa locului, reacţiile poliţiei în legătură cu problema noastră. Chiar dacă nu mă descurc în limba franceză, Internetul mi-a fost de mare folos. Pentru mai multă siguranţă m-am cazat la un alt hotel, locaţia fiind cunoscută doar de mine. Mi s-a părut cea mai bună variantă.

— Ai procedat corect, Gabriel. Chiar foarte corect. Autorităţile franceze au ajuns la concluzia la care trebuiau să ajungă: profesorul s-a sinucis. Chiar dacă investigaţiile continuă, acestea se desfăşoară mai mult

de ochii lumii, înţelegi? Dar, spune-mi, oare ai distrus toate probele pe care Petersen ne ameninţa că le deţine?

Gasib se văzu nevoit să mintă din nou, deşi îi displăcea profund să nu spună adevărul. Totuşi, îi minţea pe duşmanii săi şi ai lui Iisus, iar asta îl făcea să se simtă, într-o oarecare măsură, absolvit de păcat.

— Profesorul n-avea mare lucru. Juca la cacealma pentru a rămâne în viaţă. A fost un om fricos din fire.

— Cum adică?! nu înţelese Rabi.

— Nişte documente compromiţătoare ar exista, însă nimeni nu ştie unde se află acestea ascunse. Un singur membru al Organizaţiei *Cleopatra* cunoştea locaţia exactă, dar acesta a luat cu el secretul în mormânt, fiind eliminat mai demult de oamenii noştri.

— Ha, ha, ha! se amuză Moses. Înseamnă că ambele organizaţii caută ...

— ... cu o mică rectificare, îşi permise tânărul să-l întrerupă pe socrul său. Nu mai există decât o organizaţie. Cealaltă a sucombat.

— Aşa e, Gabriel, uitasem! se amuză bărbatul. *Cleopatra* a ajuns istorie. Continuă să-mi asculţi poruncile şi vei ajunge departe.

CAPITOLUL XXXII

Timpul trecea îngrozitor de greu pentru Gasib. Singura alinare consta în rarele convorbirile telefonice cu iubita lui soţie, dar mai ales în mesajele trimise pe e-mail. În rest, tânărul citea, scria în jurnalul său intim, vizita metropola şi executa dispoziţiile lui Moses, aşteptând data la care trebuia să participe, săptămânal, la lucrările organizaţiei în care se infiltrase. Acolo se puneau la cale toate relele lumii, afaceri dubioase cu petrol şi armament, trafic de droguri şi carne vie, jocuri de noroc şi altele. Gasib asista stupefiat şi neputincios cum ajutoarele Statelor Unite pentru Palestina erau stopate ca urmare a şantajului exercitat de sionişti asupra guvernului şi a celorlalte state membre ONU.

La data de 7 aprilie 2006, tânărul citi în presă despre o nouă rezoluţie a Organizaţiei Naţiunilor Unite, care decidea stoparea ajutoarelor pentru Palestina, pretextul constând în temerea ca acestea să nu ajungă la gruparea Hamas.

Într-o altă şedinţă, Theodor Moses lansase ideea invadării de urgenţă a Libanului, sub un pretext oarecare. Câteva luni după aceea, Gasib urmări la ştiri cum israelienii se străduiesc în fel şi chip să-i determine pe arabi să elibereze doi soldaţi luaţi ostatici.

“Oare câţi evrei şi arabi au murit în acele zile pentru eliberarea celor doi? se întrebă Gasib. Şi câte mii de civili ori militari arabi se află în închisorile evreieşti, fără ca opinia publică internaţională să le mai plângă de milă? Oare cum a ajuns America supusă intereselor sioniştilor, fără ca măcar să-şi fi dat seama de asta? Nu ar fi exclus să nu vrea să-şi dea seama, de vreme ce Organizaţia *Moses* sponsorizează atât partidul republican, cât şi pe cel democrat. De la secretari de stat, ca Madeleine Albright, la directori ai apărării şi CIA, secretari ai tezaurului, consilieri prezidenţiali, preşedinţi ai comisiei rezervei federale, membri ai congresului sau ambasadori, prea mulţi evrei ocupă poziţii-cheie în *staff*-ul american. Aceştia sunt cei care iau deciziile aşa-zis importante pentru ţară, fără ca oamenii de rând să înţeleagă ceva. Dacă se vrea declanşarea unui război în Afgansitan, Irak sau Iran,

soldaţii americani trebuie să moară, fără a pricepe ce caută la mii de kilometri depărtare de ţara şi familiile lor.”

Gasib mai află cu stupoare că îngrozitoarea organizaţie a sionişţilor finanţa Al Qaida, prin intermediul conturilor lui Osama Bin Laden şi ale altor companii arabe, fără să ştie cineva de unde proveneau banii.

Gasib scotocise prin mai multe biblioteci după informaţii despre Germania nazistă şi făcuse rost de copii după unele hărţi ale vremii. Harta lăsată de profesorul Omar Mervan era de dată recentă şi indica doar posibilele locaţii în care s-ar fi putut afla documentele atât de căutate.

Într-o zi, cam după cinci luni de la căsătoria lor, Rebecca îl anunţă că tatăl ei o cheamă din nou la New York, pentru a aranja căsătoria cu bărbatul agreat de el.

— Ce vom face? vru el să ştie.

— Încă nu m-am gândit, dar sigur ne va veni o idee bună. Nu fi necăjit, Dumnezeu ne va ajuta şi de astă dată, ai să vezi! Mai ales acum, că ne-am legat în biserica Lui.

— Nimeni şi nimic nu te va putea lua de lângă mine, iubito! îi declară el, înfierbântat. Credinţa în Cel de Sus şi dragostea noastră vor învinge, ai să vezi!

— Şi ar mai fi ceva. În ultima vreme mă simt urmărită. Am în permanenţă senzaţia că în spatele meu se află cineva, care-mi spionează toate mişcările.

— În acest caz, ascultă următorul meu sfat: ţine-te cât mai departe poţi de Karla. Nu-mi spune că este cea mai bună prietenă a ta, fiindcă ştiu ce crezi despre ea. Totuşi, te rog să ai încredere în mine, aşa cum ai avut mereu! Să zicem că este vorba despre un al şaselea simţ pe care îl posed. Poloneza nu-ţi este prietena pe care ai considerat-o până în prezent.

O săptămână mai târziu, Rebecca îi transmise că tatăl ei o amenințase că va trimite pe cineva s-o aducă cu forţa de la München, în cazul în care nu se va supune dorinţei părinteşti. Soţul ei încercă s-o liniştească şi s-o încurajeze, neputând-o proteja în vreun fel. Atât pentru Gasib, cât şi pentru

soţia de care se legase pe viaţă în faţa lui Dumnezeu era cât se poate de clar că legătura lor va fi deconspirată în viitorul foarte apropiat.

“Chiar - se miră tânărul în sinea lui -, oare cum se face că oamenii lui Moses n-au prins până acum de veste că este însărcinată în şase, şapte luni? Bine că nu mai locuieşte de ceva timp cu Karla, care ar fi dat totul în vileag până acum”.

***

În săptămânile care urmară, Rebecca găsi tot felul de scuze pentru a nu părăsi Münchenul, deşi tare mult şi-ar fi dorit să se întâlnească cu tatăl copilului pe care îl simţea zbenguindu-se în pântece. Nici Gasib nu avu posibilitatea să plece din New York, cu toate că ajunsese la o concluzie cât se poate de pertinentă. Doar în Germania avea şansa de a găsi ascunzătoarea atât de căutată, răscolind buncărele lui Hitler. Numai că nu le putea lua pe toate la rând, mai ales că nu se mai afla nici în posesia medalionului împăratului Constantin, care i-ar fi putut arăta calea pe care o avea de urmat.

Într-o zi de luni, după prânz, Rabi îi telefonă, anunţându-l pe un ton sec şi totodată iritat, că în acea seară avea să aibă loc o şedinţă extraordinară a organizaţiei. El era nevoit să întârzie circa o oră, iar personajul acela misterios trebuia să amâne puţin începerea şedinţei.

Era pentru prima dată când se întâmpla aşa ceva. De asemenea, tonul pe care Rabi îi vorbise, nu-i plăcu deloc palestinianului.

Când ajunse la sediu, Gasib zări umbra întunecată a lui Moses discutând aprins - şi totuşi pe un ton coborât - cu un tânăr pe care nu-l cunoştea, puţin mai în vârstă decât el. Dădu să treacă prin faţa acestora, pentru a-şi ocupa locul, când se izbi de privirea aspră a misteriosului individ.

— Domnule Gabriel Meir - i se adresă acesta - numai o clipă.

Gasib se opri locului, zâmbind forţat şi întinzând mâna, prieteneşte.

Bărbatul nu răspunse gestului său, lăsându-l pe acesta cu mâna în aer, stingherit de situaţie.

— Domnul aici de faţă pretinde că se numeşte Gabriel Meir, continuă misteriosul, pe un ton inchizitorial şi totuşi şoptit, mai bine zis şuierat. Ce părere ai?

Cum palestianul nu fu în stare să articuleze vreun cuvânt, luat prin surprindere, evreul continuă:

— Culmea, zice că este născut la aceeaşi dată cu dumneata şi în acelaşi loc. Părinţii i-au fost asasinaţi tot la Haifa, într-un atentat cu bombă pus la cale de arabi. M-am gândit că sunteţi fraţi gemeni, însă nu prea semănaţi. Aşadar, domnule Meir, avem de-a face cu un impostor pe care ar trebui să-l lichidăm imediat, sau este vorba despre altceva? Dumneata hotărăşti.

Gasib rămăsese împietrit în faţa celor doi, fiind convins că nu mai avea scăpare. Fusese deconspirat, iar viaţa lui atârna de un fir de păr.

— Nu înţeleg, zise palestianul, cu inima cât un purice, pentru a trage de timp. Cum adică îl cheamă tot Gabriel Meir? Să fie o coincidenţă?

— Tocmai asta e, că nici noi nu înţelegem, rosti misteriosul, cu vădită ironie în glas. De aceea am convocat această şedinţă extraordinară, ca să aflăm adevărul. Am chemat şi doi oameni de-ai noştri din Mossad şi CIA, pentru a ne da o mână de ajutor. În curând va apărea şi Theodore, aşa că vom fi cu toţii.

Cum câţiva indivizi se adunaseră în jurul adevăratului Gabriel Meir, care le povestea cum îşi pierduse paşaportul, Gasib se furişă discret spre toaletă. Faptul că îşi atribuise o identitate falsă nu constituia singura lui problemă. În plus, mai era şi fiul lui Assad, unul dintre liderii de bază ai Organizaţiei Cleopatra. Pentru aşa ceva risca să fie ucis chiar acolo, pe loc şi fără menajamente.

Ajuns la toaletă, tânărul se ferecă într-o cabină şi îşi făcu socoteala cam ce şanse ar avea să scape din încurcătura în care intrase. Deasupra capului observă o mică fereastră de aerisire. Totuşi, se afla la etajul întâi al clădirii şi nu avea curajul să-şi dea drumul în gol de la o aşa înălţime.

Gasib deschise fereastra, se urcă cu picioarele pe closet, apoi se căţără pe zid şi privi în jos. La nici jumătate de metru de fereastră, un burlanul de fontă era bine prins de zid, asigurând scurgerea apelor pluviale de pe

acoperiş. Cum altă şansă de scăpare nu avea, palestinianul îşi aruncă pentru început haina pe aleea din spatele clădirii. Apoi descuie uşa cabinei şi urcă pervazul cu dificultate. Atârnându-se de burlanul de fontă, nu uită să tragă fereastra după el, astfel încât să nu se poate constata că a fugit pe acolo. Sprijinindu-se cu mâinile şi picioarele de şuruburile care fixau burlanul în perete, reuşi să se apropie încet-încet de sol, mult mai lent decât şi-ar fi dorit. Când mai era doar un metru şi jumătate până la alee, îşi făcu curaj şi sări. Adună în grabă haina aruncată mai devreme şi, fără a mai pierde timpul s-o îmbrace, o luă la fugă spre primul colţ al clădirii. Ce-i drept, îşi cam murdărise hainele, dar asta nu mai conta. Important era să scape cu viaţă din mâna urmăritorilor.

Alergă ca un nebun pe străzi, până când avu norocul să găsească un taxi. Îi ceru şoferului să-l ducă cât mai repede cu putinţă la apartamentul lui Rabi şi să îl aştepte.

— Pentru treaba asta, ai de la mine un ciubuc gras, îi promise tânărul celui de la volan.

Luă liftul până la etajul al treilea, rugându-se lui Dumnezeu ca evreul să nu fie acasă. De când fugise ca un impostor de la sediul organizaţiei, nu trecuse mai mult de un sfert de oră.

În apartament era întuneric beznă. Intră în camera lui, îşi luă geanta de voiaj şi economiile, jurnalul şi îndesă alte câteva lucruri, la nimereală. Trecând prin dreptul biroului lui Rabi, încercă clanţa. Bârlogul evreului era ferecat, ca de obicei. Fără să se gândească prea mult la ceea ce făcea, se dădu doi metri în spate ca să-şi ia avânt şi se izbi cu umărul în uşa din lemn masiv. Broasca nu cedă de prima dată, dar la a doua izbitură, palestinianul reuşi să pătrundă. Cum draperiile groase erau trase ca de obicei, Gasib nu-şi puse problema că cineva din stradă ar putea vedea lumină, şi apăsă întrerupătorul. Apoi, îndesă în geanta de voiaj tot ce-i căzu în mână, făcând curăţenie pe biroul lui Theodore Moses.

Când se pregătea să plece, zări într-un colţ al încăperi seiful al cărui cifru doar Rabi îl cunoştea. Nu banii îl interesau, ci unele documente care i-

ar fi putut fi de folos. Dar, cum să deschidă seiful, de vreme ce nu cunoştea cifrul.

“Stai puţin, îşi zise tânărul, încercând să fie cât se putea de calm, dată fiind situaţia contra cronometru în care se afla. În general, oamenii optează pentru cifruri care au legătură cu ei sau familiile lor.”

Din păcate, Gasib nu cunoştea data de naştere a lui Moses, a soţiei acestuia sau a căsătoriei lor. Ştia în schimb când venise iubita lui soţie pe lume. Formă în grabă cifrele 15061985, însă uşa blindată din fier masiv refuză să se deschidă. Din afara clădirii auzi scrâşnet de roţi pe asfalt. Câteva jeep-uri opriseră în faţă, mai mulţi oameni ieşind precipitaţi din ele. În urma lor, se îndreptau spre clădire Theodor Moses şi omul său din umbră.

Crispat de frică, Gasib se întoarse în dreptul seifului şi formă cifrele zilei de naştere a Rebeccăi de la coadă la cap: 19850615. Cum nu auzi nici o broască descuindu-se, dezamăgit, se pregăti să părăsească apartamentul în grabă. Totuşi, ca o ultimă speranţă, trase cu putere de mânerul seifului. Spre marea lui surprindere, uşa se deschise fără zgomot. Înăuntru se aflau înscrisuri, dosare şi tot felul de hârtii ce păreau a fi documente vechi. În cea mai mare grabă, propti geanta de voiaj la baza cutiei metalice şi îndesă înăuntru tot ce se afla acolo. Spre bucuria lui, bagajul se dovedi suficient de încăpător, chiar dacă îi luă ceva timp să tragă fermoarul. Apoi, se precipită spre bucătărie, unde ştia că se află o scară de incendiu.

Fără a mai aştepta liftul, oamenii lui Moses se năpustiseră pe scări, pentru a ajunge cât mai repede la apartamentul acestuia. Impostorul care se infiltrase în organizaţia lor nu trebuia lăsat cu nici un chip să scape.

Din nefericire pentru fugar, scara de incendiu nu ducea decât până la primul etaj al clădirii, astfel că palestinianul se trezi pe un alt palier decât urmăritorii săi, însă îi era cât se poate de clar că nu putea ieşi în stradă. Încercă toate uşile, doar-doar va găsi una deschisă. Dacă ar fi sunat sau ar fi ciocănit, iar vreun proprietar ar fi ieşit să-l întrebe ce vrea, cu siguranţă că ar fi dat alarma. Spre norocul lui, una dintre uşi se dovedi descuiată.

Intră.

Apartamentul era gol. Încuie uşa în urmă, observând în jur tot felul de materiale de construcţii. Singura concluzie care-i trecu fugarului prin cap fu aceea că proprietarii renovau apartamentul, iar muncitorii uitaseră uşa descuiată la plecare, când terminaseră ziua de lucru. Un amănunt nesemnificativ la prima vedere, dar care lui Gasib îi salvase viaţa.

De undeva de sus se auzeau zgomote puternice. Oamenii organizaţiei se chinuiau să spargă uşa, deoarece Gasib o ferecase pe dinăuntru, ca să nu fie surprins în timp ce sustrăgea documente de la Rabi.

La un moment dat, o negresă de la etajul al doilea ieşi pe scări ca să vadă ce se petrecea. Pe urmă începu să ţipe, ca din gură de şarpe, că va chema Poliţia dacă nu se face linişte. Cum palestinianul dispăruse fără urmă, Rabi îşi puse un om de pază, iar pe ceilalţi îi trimise acasă, rămânând în apartament doar în compania mentorului său, încercând să evalueze situaţia cu care se confruntau.

Cam tot atunci, frânt de oboseală, Gasib se aşeză pe o găleată întoarsă, gândindu-se la şansele pe care le avea de a ieşi nevătămat din acea încurcătură. Aţipi cu capul pe genunchi, trezindu-se de mai multe ori, ca în cele din urmă să-şi facă un culcuş ceva mai confortabil printre nişte saci cu moloz, care aveau să fie aruncaţi a doua zi.

***

La prima oră a dimineţii, somnul fugarului fu deranjat de zgomotele muncitorilor care se întoseseră la lucru. Gasib se ascunse în spatele sacilor pe care dormise, în vreme ce şapte zidari mexicani ascultau dispoziţiile unui american obez, care le era şef. Imediat după aceea, fiecare muncitor luă câte un sac în spate, pentru a-l duce la parter, în vreme ce şeful echipei se instală pe palier, supraveghind operaţiunea, împreună cu omul lăsat de Rabi de pază. Când toţi lucrătorii părăsiră apartamentul, tânărul se deplasă la fereastră şi zări camionul care venise să încarce molozul. Tot atunci văzu o salopetă murdară, aruncată într-un colţ. Fără să stea prea mult pe gânduri, Gasib o trase pe el, acoperindu-şi capul cu o şapcă plină de ipsos. Deşertă apoi un sac cu moloz şi îndesă în el geanta de voiaj în care se aflau documentele sustrase din biroul lui Theodore Moses. Deasupra aruncă câtea

resturi de material de construcţie şi aruncă sacul în spinare, tocmai pe când mexicanii se întorceau pentru un nou transport.

Prefăcându-se preocupat, tânărul rămase în urma lor, ţinând în permanenţă privirea în pământ, ca să nu fie remarcat. Americanul care supraveghea debarasarea molozului din apartament nu-l băgă în seamă, că doar nu stătea pe palier ca să-şi numere oamenii din echipă. Nici gorila lui Moses nu remarcă faptul că n-ar face parte din echipa de muncitori. Sprijinit de zid, fuma liniştit un trabuc gros şi lung cât toate zilele, visând probabil că este Onasis, sau dacă nu, măcar patronul unei mari firme de construcţii.

Ajungând la parter, Gasib se ascunse după scări, în spatele liftului, aşteptând ca mexicanii să-şi arunce sacii în camion şi să se întoarcă la etajul întâi, pentru următorul transport. Când şi cel din urmă ieşi din câmpul său viziual, părăsi clădirea. În loc să se îndrepte spre mijlocul de transport, o luă imediat la stânga, după ce ieşi din clădire, şi dispăru în câteva secunde, dând colţul acesteia. N-avea nici un chef să fie întrebat de şeful muncitorilor mexicani ce era cu el acolo, deghizat şi pe deasupra cu un sac plin cu documente după el.

Tânărul străbătu aşa, cu sacul acela ce părea plin cu moloz, mai multe artere, din când în când punându-l jos pentru a-şi trage răsuflarea. Din nefericire pentru el, nu avea unde să se ducă. La orice hotel s-ar fi expus inutil, iar la vreun aeroport ar fi fost nevoit să-şi prezinte actele de identitate. Cum n-avea prieteni care să-i întindă o mână de ajutor, era cât se putea de clar pentru el: trebuia să-şi găsească un adăpost pentru câteva zile, poate chiar săptămâni, vreme în care lucrurile aveau să se mai liniştească.

Cu înfăţişarea şi bagajul pe care îl purta pe umăr, Gasib avu convingerea că nu va stârni suspiciunea trecătorilor sau, şi mai rău, a vreunui agent de poliţie. Aşa că alese primul parc întâlnit în cale, pentru a-şi trage sufletul hăituit de sionişti. Găsi o bancă ceva mai retrasă şi, cum era încă dimineaţă, se bucură că în jur nu era nimeni. Începu să scoată cărţile şi documentele din geanta de voiaj, cu intenţia de a le aranja mai bine, astfel încât să fie mai puţin voluminoase. Când ajunse la fund, la ultimele hârtii,

un zgomot metalic îl făcu să tresară. Nepreţuitul medalion al împăratului Constantin apăru la vedere, făcându-l instantaneu fericit pe tânărul palestinian.

— Dumnezeule, ai mai făcut o minune!

Sărută bijuteria de câteva ori, o privi cu dragoste, după care îşi legă şnurul în jurul gâtului.

“De organizaţie nu mă pot ascunde, decât dacă am un plan bine pus la punct, îşi făcu el socoteala în gând, mai apoi. Dacă încerc să părăsesc ţara cu actele pe care le am, voi fi depistat. Ei se aşteaptă să mă refugiez în alt oraş, cât mai departe de New York, şi mă vor căuta pretutindeni. Cred că n-au mai primit o aşa grea lovitură până acum. Şi, mai ales, tata-socrul. Unde ar fi cel mai puţin probabil să mă ascund? Ştiu, exact sub nasul lor, la New York. Chiar azi îmi voi căuta o gazdă, într-un cartier mai sărac. Acolo le va fi mai greu să dea de mine, dacă nu chiar imposibil. Pe urmă încerc să-mi procur alte acte, ca să părăsesc Statele Unite.”

***

Abandonă salopeta murdară în care se deghizase, constatând cu neplăcere că nici hainele lui nu arătau cu mult mai bine. Cu geanta de voiaj pe umăr, găsi o staţie de metrou şi se îndreptă cu multă speranţă în suflet spre cartierul Bronx. Aici, printre negri se amestecau mulatri, asiatici, hispanici şi arabi, albii făcând notă discordantă. Intră într-un fast-food. Luă o cafea cu gust de spălătură de vase murdare şi cel mai ieftin sandviş, cu toate că în buzunare avea suficienţi bani pentru un mic dejun mai bogat. Când termină consumaţia, se apropie de casieră, întrebând-o politicos:

— Nu ştiţi pe cineva care m-ar putea primi în gazdă pe bani puţini?

Femeia îl studie câteva secunde, răspunzându-i mai mult într-o doară:

— Ba ştiu, dar eu ce câştig la afacerea asta?

Gasib rămase perplex de îndrăzneala femeii, însă îşi reveni repede, scoţând o hârtie de un dolar din buzunar:

— Vă fac cinste.

Văzând infima sumă ce-i fusese oferită, casiera se amuză, râzând cu gura până la urechi:

— Dar ştiu că eşti zgârcit, frate, nu glumă! Totuşi, am să te ajut, pentru că mi-eşti simpatic. Ştiu o bătrână văduvă, care ţi-ar închiria o cameră.

— Excelent.

— Numai că e de culoare, înţelegi?

— N-are nici o importanţă, poate fi şi extraterestră, glumi tânărul.

— Extra... cum?

— Nu contează. Cum pot lua legătura cu ea?

— Am să-i telefonez eu, şi va veni să te vadă.

***

— Da, mătuşă, am de gând să stau o vreme mai îndelungată la tine, până mă pun pe picioare, răspunse Gasib la întrebarea negresei grase, care îşi făcu apariţia după circa o jumătate de oră.

— Bă, eu nu sunt mătuşa ta, e clar? Asta în primul rând. În al doilea, să nu aud la mine în casă de femei, armament, droguri ori alte d-astea, OK? Ba mai bine să nu inviţi pe nimeni cât vei sta la mine. Nu-mi plac teroriştii.

— Te asigur că nu sunt un terorist, îndrăzni tânărul s-o întrerupă. Eu nici măcar nu sunt musulman.

— Nu?! Da’ ce eşti?

— Ortodox, un fel de catolic, explică el, văzând că femeia nu ştia nimic despre această religie.

— Apropo, iar eu sunt Naomi Campbel. Chiar aşa să-mi spui, Naomi, că-mi place! Şi-acum, să trecem la afaceri. Îmi poţi plăti 30 de dolari pe săptămână, pentru o cameră destul de spaţioasă, dar cu grupul sanitar la comun cu mine?

Gasib se abţinu să nu-l bufnească râsul, auzind acel tarif insignifiant pentru el. Totuşi, se gândi că ar fi mai bine să negocieze, ca să nu dea de bănuit că ar putea plăti mai mult pentru instalare.

— 25 de dolari ar fi mai aproape de posibilităţile mele, Naomi.

— Fie, îl bătu negresa pe spate, din ce în ce mai bine dispusă. De fapt, şi eu tot la 25 mă gândisem, dar am spus 30 ca să am de unde să scad, dacă înţelegi ce vreau să spun. Apropo, hai să vezi magherniţa!

CAPITOLUL XXXIII

— Naomi, am o rugăminte mare la tine, zise el, când văzu că broasca de la camera lui abia dacă se închidea, iar uşa era gata-gata să cadă din balamale. Lasă-mă să o repar, fără ca tu să scoţi vreun ban din buzunar!

— Să te las, haiosule? Ba chiar mă bucur că faci treaba asta. Apropo, ce meserie ai?

— Sunt zidar, minţi Gasib.

— Şi ai de lucru?

— Nu, dar de mâine am să-mi caut.

— Aşa să faci, că eu n-am de gând să te ţin aici pe gratis.

Cum în camera pe care o închiriase era o harababură generală, iar praful se aşternuse de un deget pe mobilierul vechi şi sărăcăcios, palestinianul se apucă imediat de curăţenie, ducând în pod ceea ce nu îi era de trebuinţă. De asemenea, repară uşa şi montă pe aceasta două broaşte, pentru care plătise în total 35 de dolari.

— De unde ai găsit încuietorile astea, vru să ştie cea căreia îi plăcea să i se spună Naomi, când chiriaşul termină treaba şi o chemă, ca să vadă dacă îi place.

— Am găsit un beţiv care mi le-a vândut cu 10 dolari, minţi tânărul din nou. M-am gândit că merită investiţia.

— Merită, cu siguranţă. Apropo, drept recompensă am să te invit în seara asta la cină, dacă mănânci cu o negresă ca mine.

— De ce n-aş mânca, Naomi? nu înţelese chiriaşul la ce făcuse ea aluzie.

— Las-o baltă şi hai să băgăm la ghiozdan!

Femeia gătea excelent după gusturile arabului, iar la finalul cinei, acesta se declară încântat.

— A fost o masă pe cinste!

— Ştii la ce m-am gândit, băiete? Apropo, nici nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Gasib e numele meu, Naomi. La ce te-ai gândit?

— Dacă accepţi să iei masa cu mine, îţi pot găti pentru, să zicem, încă 25 de dolari pe săptămână. Ce zici?

— Că sunt încântat de ofertă şi accept, Naomi.

— Apropo, voi nu mâncaţi carne de porc?

— Musulmanii nu mănâncă.

— Iar tu eşti ortodox.

— Exact.

— Şi mănânci carne de porc.

— Mănânc tot ce mănânci şi tu, OK?

— *Yes, right*[22].

Când chiriaşul dădu semne că ar vrea să se retragă în camera lui, Naomi îi aduse o lenjerie de pat curată ca lacrima, ceea ce îl impresionă în mod plăcut pe Gasib. Se temea că va trebui să cumpere măcar una, cu toate că se declarase un tânăr sărac, aproape lipit pământului.

Rămas singur, îşi despachetă bagajele, pentru a evalua prada sustrasă de la Theodore Moses. Înainte de a se apuca de treabă, privi cerul înstelat şi se gândi la soţia lui, care se afla la mii de kilometri depărtare. Prinse medalionul în palmă, îl strânse cu putere la piept, apoi îl sărută ca pe o comoară sfântă. La fel procedă şi cu ultima monedă de argint, dintre cele trei dăruite de tatăl său, care probabil că nu avusese şansa de a se odihni după moarte în pământ, ca orice creştin.

Gasib luă la întâmplare un dosar, pe coperta căruia scria Irak. Înăuntru erau câteva hărţi şi rapoarte de spionaj, care relevau amplasamentul unor cazărmi şi depozite de armament, rafinării şi mari exploatări petroliere. Mai găsi înscrisuri cu sigla CIA, datate înaintea Războiului din Golf, din care află că Irakul nu deţinuse arme chimice, biologice şi cu atât mai puţin atomice. Pe o altă hârtie, care părea o ciornă, recunoscu scrisul lui Theodore Moses, motiv pentru care o citi cu atenţie:

Domnule preşedinte,

Cu respect ne adresăm dumneavoastră, pentru a vă cere sprijinul, aşa cum am procedat ani de-a rândul şi cu tatăl dumneavoastră. Vă rugăm insistent să urgentaţi operaţiunea de ocupare a Irakului, întrucât deţinem dovezi incontestabile că Saddam Husein continuă să-şi înarmeze trupele. De această situaţie ne declarăm profund îngrijoraţi. Dacă irakienii nu vor fi nevoiţi să înfrunte trupele NATO, atunci îşi vor îndrepta atenţia spre Israel sau alte ţări din zonă, ceea ce nu este deloc de dorit. Mai mulţi membrii ai Congresului vă vor sprijini necondiţionat în demersurile dumneavoastră, aşa că nu aveţi de ce să vă temeţi. Totodată, celelalte state membre NATO vă vor da tot concursul de care aveţi nevoie. În plus, toată lumea va avea de câştigat de pe urma îngenunchierii Irakului. În încheiere, vrem să vă asigurăm de tot sprijinul nostru logistic, politic şi financiar, inclusiv în ceea ce priveşte viitoarele alegeri.

Al dumneavoastră mereu prieten,
Theodore Moses

Gasib rămase ca trăsnit în urma celor citite. De pe urma războiului din Irak, americanii căpătaseră petrolul acestei ţări, iar evreii slăbiseră influenţa arabă în zonă. Continuă investigaţiile. În dosar mai descoperi documente expediate de Rabi altor guverne, precum şi rapoarte de spionaj falsificate, care conţineau informaţii precum că Irakul ar fi deţinut arme biologice şi chimice de distrugere în masă.

Prada pe care pusese mâna mai conţinea documente expediate de organizaţie guvernului Marii Britanii şi a celorlalte mari puteri din NATO.

Trecuse mult de miezul nopţii, când Gasib se hotărî să se culce.

În zori îl treziră nişte lovituri puternice în uşă. Era Naomi, care se îngrijorase că chiriaşul ei nu se trezise, pentru a pleca în căutarea unei slujbe.

***

Începând de a doua zi, Gasib pleca de-acasă dimineaţa şi se întorcea spre seară, lăsând impresia că îşi găsise de lucru. Naomi era mulţumită şi îi pregătea de fiecare dată câte o cină savuroasă. De asemenea, se îngrijea de micul dejun şi de pachetul pentru serviciu.

Într-o după-amiază, trecând prin faţa unui magazin care comercializa televizoare, tânărul rămase împietrit. Pe mai multe ecrane apărea figura lui, dedesubt scriind următoarele:

> *Urmărit general pentru uciderea unui poliţist - posibil arab, circa 23 de ani, 1,78 m înălţime, brunet cu ochi căprui, cunoscător a mai multe limbi străine, printre care ebraica, engleza şi germana.*

Gasib se îngrozi de faptul că Rabi îi pusese în cârcă uciderea unui poliţist, făcând din el inamicul public nr 1.

Gasib se îndreptă precaut spre casa lui Naomi, privind cu teamă în toate părţile, ca să vadă dacă-l urmăreşte cineva. Trebuia să ia legătura cu Rebecca în vreun fel, pentru a-i dezvălui situaţia în care se afla. Altfel, cine ştie ce ar fi putut crede. De asemenea, dacă era să-şi piardă viaţa, ea avea tot dreptul să ştie ce se petrecuse.

“Ce-am să fac dacă şi Naomi a vizionat ştirile?” se mai întrebă tânărul, înainte de a intra în casă.

— Ai venit? îl întrebă negresa, surprinsă că se întorsese mai devreme ca de obicei.

— Am fost concediat, minţi Gasib, cu gândul că femeia nu-l va mai scula a doua zi dis-de-dimineaţă, pentru a pleca la slujbă.

— Nu-i nimic, poţi munci şi acasă dacă vrei, şi îţi reduc din chirie. Mai am şi nişte vecine care ar avea nevoie de unele mici reparaţii prin casă, în caz că te interesează. Ce zici?

***

Gasib se simţea complet deznădăjduit, neştiind încotro s-o apuce. Poliţia se afla pe urmele lui, iar şanse de a ieşi din această situaţie critică nu se întrezăreau. Trebuia să facă ceva, dar ce? La ajutorul soţiei lui nu putea apela, pentru că ar fi pus-o în primejdie. Totuşi, îl durea sufletul pentru că, spre a o proteja, nu-i transmisese nimic despre el.

“De-acum, pântecele a devenit vizibil şi nu mai poate ţine ascuns faptul că este însărcinată, se gândea Gasib. Bine măcar că s-a separat de poloneza aceea nenorocită şi perversă, aşa cum am rugat-o. Cum să fac s-o anunţ că sunt în regulă, şi că în scurt timp vom fi din nou împreună? S-o încurajez cumva, pentru că sunt convins că are nevoie de asta.”

În cele din urmă se hotărî să-i trimită un e-mail scurt, de pe o altă adresă electronică decât a lui, pentru a-i pune în dificultate pe eventualii interceptori:

Domnişoară,

Totul e bine în ceea ce mă priveşte. Nu mai e mult şi voi pleca spre un alt continent. Sper că tu şi ai tăi sunteţi bine. Credinţa în Dumnezeu ne va da putere să depăşim obstacolele pe care viaţa ni le tot scoate în cale.

G.

După ce părăsi localul de unde trimisese mesajul iubitei lui, Gasib se gândi, în drum spre casă:

“Păcat de Irak, o ţară cu o istorie atât de bogată. Păcat de un om ca Saddam Hussein care, deşi este blamat de o lume întreagă, a reuşit să ţină în frâu grupările religioase şiite şi sunite, precum şi pe kurzi. Fără el la cârma ţării, probabil că războiul religios din această ţară nu va înceta nici după o sută de ani. Care război este mult mai vechi decât întreaga istorie a Americii. Nu l-am stimat niciodată pe dictatorul irakian, însă am încercat să înţeleg binele şi adevărul pe care le-a instituit în ţara lui. Cât despre Kuweit, lucrurile sunt cât se poate de clare. Această ţară a făcut parte din Irak, fiind separată de englezi din fosta provincie Barsa, pentru a se bloca accesul irakienilor în Golful Persic. Ca atare, Saddam Hussein n-a dus un război de ocupare a Kuweitului, ci n-a dorit altceva decât reîntregirea Irakului. De toate acestea nu pot fi acuzaţi americanii de rând, pentru interesele promovate de politicienii lor. Cetăţenii Statelor Unite habar n-au de ceea ce se întâmplă în realitate. Ei merg în fiecare dimineaţă la slujbă, lăsându-se la

discreţia celor pe care i-au votat ca să-i conducă. Pe de altă parte, poate că nici măcar nu-i interesează ce se întâmplă dincolo de graniţele lor. De unde să ştie ei că interese mult mai mari dictează soarta planetei? Oare ce au avut americanii de rând de câştigat de pe urma invadării Irakului? Un frate s-a întors din război cu un picior mai puţin. Altul a murit în deşert. Iar cel de acasă a primit vreun dolar în plus la salariu, în urma acestor sacrificii? Cu siguranţă că nu”.

***

În următoare seară, Naomi nu mai fu atât de guralivă ca de obicei, lăsându-şi chiriaşul să mănânce în linişte. Dar când termină, îl întrebă direct, fără menajamente:

— Gasib, spune-mi sincer, ai omorât un poliţist?

Luat prin surprindere, tânărul se fâstâci, neştiind ce să răspundă.

— Eu, cum să...

— Apropo, nu că asta ar fi un lucru rău, dar măcar era alb?

— Naomi, n-am omorât pe nimeni în viaţa mea, o asigură el, recăpătându-şi stăpânirea de sine. Nu este altceva decât un complot împotriva mea.

— Nici eu n-am crezut ce-au difuzat la televizor despre tine, de-aia nu te-am denunţat până acum. Şi, probabil că, oricum, nu te-aş fi denunţat. N-ai mutră de criminal.

— Îţi mulţumesc, Naomi!

— Cei din Bronx nu prea se împacă cu poliţia, ştii şi tu. Problemele pe care le avem, le rezolvăm singuri, între noi, după legi nescrise. Aici, nimeni nu te judecă pentru ce ai făcut în altă parte. Şi mai e ceva, am dezbătut asta inclusiv cu vecinele mele. Pentru un simplu ucigaş de poliţist s-a făcut prea mare tevatură, aşa că treaba asta miroase a conspiraţie de la o poştă. Totuşi, ceva ai comis, de se dau ăştia de ceasul morţii să te găsească!

— Varianta scurtă ar fi că m-am pus rău cu o organizaţie evreiască de tip mafiotic. Adică, am aflat despre nişte fapte abominabile, pe care ar fi mai bine să nu le cunoşti, Naomi... Pentru siguranţa ta...

— Bine, bine, n-am să insist. M-am prins... Apropo, poţi rămâne la mine atâta timp cât vei avea cu ce să-mi plăteşti chiria. Pe urmă... Înţelegi tu... Nici eu n-o duc prea strălucit, după cum ai constatat şi singur.

— Am să-mi las barbă şi mă voi vopsi şaten, astfel încât să fiu mai greu de recunoscut după portretul-robot pe care mi l-au întocmit poliţiştii.

— Aşa să faci, Gasib. Îţi cumpăr chiar eu vopseaua de păr, că după-amiază merg la supermaket. Apropo, ar mai fi ceva, da’ nu ştiu cum să-ţi spun...

— Direct, Naomi, nu te jena.

— Am un nepot proaspăt ieşit din închisoare, care e falsificator de meserie, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Bineînţeles că pricep. Şi, m-ar putea ajuta? Ar fi extraordinar...

— Sigur că da, numai că va trebui să-l plăteşti pentru asta. Ai avea cu ce?

— Nu-ţi face griji, Naomi! Mă voi descurca eu cu el, numai pune-ne în legătură.

22 *Da, în regulă*. - engleză în original (n.a.)

CAPITOLUL XXXIV

Întors în camera lui, Gasib începu să mai răsfoiască din documentele sustrase de la Theodore Moses. Dădu peste un plic destul de voluminos, pe care era scris mare: “J. F. Kennedy”. Spre stupoarea lui, înăuntru găsi documente legate de complotul căruia îi căzuse victimă fostul preşedinte american. Erau acte care dovedeau plata banilor către asasin, achitaţi cu câteva zile înainte de atentat. Din ele, Gasib înţelese că premierul Ben Gurion ar fi dorit ocuparea Sinaiului şi Suezului, însă Kennedy avertizase Israelul să se potolească, chit că mulţi evrei îi finanţaseră campania electorală. Mai mult decât atât, preşedintele informase CIA că Israelul construia un reactor nuclear în Deşertul Negev, în apropierea oraşului Dimona. A urmat o inspecţie formală la faţa locului, în care americanii au fost traşi pe sfoară, neconstatând nimic ieşit din comun. În ciuda acestei inspecţii, Kennedy a continuat să ameninţe Israelul, devenind o piedică în calea scopurilor sionişştilor. Motiv pentru care a fost eliminat de un membru kidon, cum era acesta numit în documente. Într-un alt înscris, preşedintele american era ameninţat cu moartea dacă mai milita împotriva Statului Israel şi a intereselor sale. Primul pas fusese deja făcut, când amanta lui Kennedy, o actriţă foarte renumită, fusese asasinată în august 1962.

În alt dosar, Gasib găsi documente privitoare la lovitura de stat din România, din 1989, şi împuşcarea preşedintelui comunist Nicolae Ceauşescu. Şi acesta devenise inamicul intereselor israelienilor, prin faptul că finanţase ţările arabe cu importante fonduri şi armament. Ba mai mult, contribuise substanţial la instituirea un fond special pentru ajutorarea ţărilor arabe aflate în nevoie, dând astfel o grea lovitură celor mai mari cămătari ai lumii, Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială.

Tot acolo se aflau acte compromiţătoare cu privire la nume grele de pe eşicherul politic internaţional: Dick Cheney, George W. Bush, Donald Rumsfeld, Tony Blair, Vladimir Putin, Saddam Husein, Boris Elţîn, Monika Lewinsky, Silvio Berlusconi, Mihail Gorbaciov, Simon Perez, Yitzhak

Rabin şi alţii. De asemenea, organizaţii ca Al Qaida, OEP şi numele unor ţări.

Printre documente se mai afla un dosar pe care scria *Lady Diana*. Curios, tânărul îl deschise imediat, astfel aflând că în moartea prinţesei şi a lui Dodi-Al Fayed erau implicate Organizaţia *Moses* şi Mossadul. Dovada plăţii şoferului sinucigaş, un membru mabuach al Mossadului, pe nume Henri Paul, se afla în acelaşi dosar. La început Gasib crezu ca Lady Dy fusese evreică şi acesta era un motiv pentru care fusese lichidată. Însă nu era aşa .După ce mai răsfoi puţin documentele din dosar înţelesese ca fostul soţ ceruse organizaţiei asasinarea ei în schimbul ajutorului ce-l acordase până în acel moment, deoarece nu dorea implicarea serviciilor secrete britanice. Înţelegând adevăratul motiv al atentatului Gasib lăsă scârbit hârtiile şi luă la rând un alt dosar. Acolo dădu peste dovezi ale luptei sioniştilor pentru forţarea evreilor de a emigra, începând cu anul 1942. Strategia fusese stabilită de Ben-Gurion şi Yitzhak Rabin la Haifa, constând în forţarea evreilor din Europa şi de aiurea să emigreze în *Eretz Israel*[23]. Astfel, evreii nevinovaţi fuseseră permanent intimidaţi şi obligaţi să plece spre Palestina, din diverse ţări ale lumii cum ar fi: Rusia, Etiopia, Yemen, Polonia, România, Irak şi chiar Mexic, Peru, Brazilia, Uruguay sau Argentina. Chiar şi în ţările de adopţie, aceştia erau obligaţi să plătească 2% din profiturile pe care le realizau organizaţiei sioniste. În cazul în care nu înţelegeau să-şi achite această obligaţie, sioniştii făceau publice numele lor, interzicându-le intrarea în sinagogi şi astfel nu se puteau căsători.

Gasib mai află, îngrozindu-se, că atentatele din 11 septembrie asupra World Trade Center şi Pentagonului, tot de sionişti fuseseră puse la cale. Preşedintele american avusese cunoştinţă despre acestea, fiind informat chiar de Bin Laden. De asemenea, Organizaţia *Moses* îşi prevenise conaţionalii, astfel încât pe listele celor care şi-au pierdut viaţa nu se află evrei.

În final, tânărul luă cel mai voluminos dosar dintre toate, ce conţinea peste o sută de documente, pe coperta căruia era scris cu litere de tipar: HITLER. Erau dovezi despre legăturile naziştilor cu sioniştii şi înţelegerea

lor privind organizarea unor pogromuri, împotriva celor ce nu voiau să emigreze în Israel. Acestea urmau a fi realizate în Germania, Rusia, Polonia şi România. În urma unei importante finanţări, fostul lider al sioniştilor îi ceruse vehement dictatorului nazist invadarea de urgenţă a Poloniei. În aceeaşi scrisoare se mai solicita sprijin pentru înfiinţarea Statului Israel pe teritoriul Palestinei. Declaraţiile naziştilor acuzaţi de crime de război, date în timpul procesului de la Nürenberg, atestau fără doar şi poate că nici un evreu nu fusese gazat în lagărele de exterminare. Unii aflaţi în detenţie muriseră în urma epidemiilor şi tifosului, nicidecum a gazării.

O scrisoare a lui Hitler îl surprinse în mod deosebit pe Gasib. Acesta cerea organizaţiei sioniste urgentarea trimiterii unui important transport de armament din America şi sprijinul financiar promis. Documentul mai vorbea despre expedierea unui vagon de lingouri de aur către Berlin, ce urma să ajungă ulterior în bănci elveţiene. Hitler le reamintea sioniştilor că nu va ataca niciodată Elveţia, aşa cum se angajaseră şi conducătorii evreilor, de vreme ce banii lor se aflau la păstrare în această ţară. Aşadar, istoria cu neutralitatea Elveţiei nu era decât o poveste de adormit copiii.

“Se pare că organizaţia a simţit sfârşitul războiului, astfel încât, la finele anului 1944, a schimbat destinaţia aurului şi armamentului american” înţelese tânărul din alte documente.

De asemenea, mai găsi scrisoarea unui evreu ultraortodox din Austria, care ameninţa organizaţia că va da în vileag implicarea sioniştilor în provocarea Holocaustului. Ceea ce demonstra că nu toată evreimea fusese implicată în masacre. Abia atunci înţelese tânărul palestinian adevăratele motive ale declanşării celui de Al Doilea Război Mondial, precum şi ale implicării Statelor Unite în conflagraţia mondială.

Un alt document al căilor ferate germane, datat 20 iulie 1944, stătea martor al unui transport de 20 de tone de aur, sub formă de lingouri şi bunuri de tezaur, către Berlin.

“Aşadar, aceste fonduri erau acordate naziştilor pentru concentrarea evreilor în lagăre, spre a-i determina să emigreze în Palestina, înţelese Gasib. Iar bijuteriile şi banii confiscaţi de la arestaţi fuseseră folosiţi în

aceleaşi scopuri. Sioniştii sunt cei care au pus acest plan diabolic la cale, înţelegând că numai aşa îi vor determina pe evrei să emigreze în Palestina.”

Se mai vorbea acolo despre o lance anume, care îi fusese dăruită lui Adolf Hitler de liderii sionişti. Tocmai Lancea lui Longinus, soldatul roman care-l împunsese pe Iisus sub coaste, pe când se afla răstignit pe cruce. După unele mituri, această lance ar avea puteri miraculoase, conferind o putere nebănuită celui care o deţine.

Gasib mai descoperi declaraţiile unor foşti soldaţi ruşi, care declaraseră sub jurământ că Adolf Hitler nu s-a sinucis, aşa cum se crede. Când intraseră în buncăr, acesta era în viaţă. Soldaţii au primit ordin să-l împuşte, după care să-l stropească cu benzină şi să-l incendieze.

“Se pare că dictatorul a fost ucis pentru a nu divulga înţelegerea cu sioniştii, privind declanşarea războiului şi concentrarea evreilor, se gândi tânărul. Dar iată că declaraţiile au date în 1950, nefiind acceptate de tribunalele internaţionale. Ca de obicei, învinşii au fost lichidaţi, pentru ca adevărul să nu iasă la lumină.”

Într-un alt dosar, Gasib găsi o hartă a Germaniei naziste, care îl lăsă fără grai. Pe aceasta erau însemnate toate buncărele lui Hitler, depozitele de muniţie, fabricile de armament, inclusiv a rachetelor V2, grupările de forţe şi direcţiile de asalt ale trupelor.

— Este exact harta de care am nevoie, vorbi tânărul de unul singur.

Dar, extrem de ciudat era faptul că unele amplasamente purtau date recente, ultima dintre acestea fiind “iulie 2006”.

“N-ar fi exclus ca sioniştii lui Moses să caute tezaurul ascuns în 1944, presupunând că acesta s-ar afla într-unul dintre buncărele lui Hitler, din împrejurimile Berlinului, se gândi Gasib. Probabil că iarna lui 2006 i-a oprit, urmând ca operaţiunea să continue când timpul va deveni favorabil. În concluzie, ceea ce caut atât eu cât şi Organizaţia *Moses* se află pe raza a circa două sute de kilometri de jur-împrejurul Berlinului. Trebuie să ajung acolo în cel mai scurt timp cu putinţă.”

În acel moment, palestinianului îi veni o idee năstruşnică într-o oarecare măsură, care se baza, totuşi, pe sfaturile tatălui său. Îşi desfăcu şnurul de la gât, scoase medalionul şi îl aşeză pe harta întinsă. Apoi, îl răsuci ca pe un titirez. Fiindcă îl învârtise prea tare, medalionul depăşi marginea hărţii şi căzu de pe masă. Gasib reluă experienţa, dar se întâmplă acelaşi lucru. Şi după cea de-a treia încercare, care avu acelaşi rezultat, era clar. Sub nici o formă, medalionul nu voia să indice un punct anume ori o direcţie de pe acea hartă, indiferent cât de uşor l-ar fi învârtit tânărul. Ceea ce demonstra că harta nu era bună. Reluă experimentul de câteva ori, dar în mod inutil. În cele din urmă renunţă, punând medalionul pe şnur şi atârnându-l de gât.

Înainte de culcare, Gasib mai făcu unele însemnări în jurnalul său intim, cu gândul că documentele sustrase de la Moses trebuiau neapărat ascunse undeva. Era mult prea periculos să le poarte în permanenţă asupra sa şi, totodată, dificil, din cauza volumului destul de mare. Se afla într-o situaţie fără ieşire şi avea neapărată nevoie de ajutor. Bine, dar din partea cui ar fi putut veni acel ajutor?

Înainte să se culce, frânt de oboseală fiind, tânărului îi mai veni totuşi o idee:

“Dacă aş învârti medalionul pe o hartă a întregului glob pământesc?”

Găsi printre hârtii ceea ce căută şi repetă operaţiunea. Spre surprinderea lui, medalionul indică din prima încercare Egiptul.

“N-am nimic împotrivă, dar de-acolo am plecat în urmă cu câteva luni, îşi zise. De ce m-aş întoarce? Oare ce-aş putea găsi în Egipt? Poate că ar trebui să mai încerc o dată.”

Rezultatul fu acelaşi. Fără îndoială, medalionul indica Egiptul. Ba mai mult, acum se oprise foarte aproape de Cairo. Aşadar, destinul îl îndrepta într-acolo. Deschise fereastra şi privi cerul înstelat. Cerul era noros, aşa că nu putu verifica şi direcţia pe care o indica steaua lui, Safir.

Frământat de propria-i neputinţă, Gasib se zvârcoli întreaga noapte, având un somn agitat. Cine l-ar fi putut ajuta?

***

Lovituri puternice în uşă îl făcură să coboare din pat pentru a deschide.

— Apropo, tu când aveai de gând să te ridici din pat? îl interpelă Naomi, zâmbitoare. Hai, că a venit nepotul meu, cu care cred că ai unele lucruri de vorbit.

Gasib îşi puse ceva pe el şi se repezi în camera de zi, unde îl aştepta Freddy, în faţa unei sticle abia începute de bere.

— Fratele meu, se pare că eşti cam căutat pe continentul ăsta, îl întâmpină nepotul lui Naomi, zâmbitor.

— Asta cam aşa e, recunoscu chiriaşul. Ai putea să mă ajuţi cu un paşaport?

— Desigur, că doar de-aia mă aflu aici. Numai că te va costa ceva gologani, prietene.

— Cât? întrebă Gasib, îngrijorat.

— Două bătrâne, prietene. Este singura ofertă pe care ţi-o pot face, crede-mă.

— Presupunând că aş avea banii ăştia, când mi-ai putea procura documentul? întrebă palestinianul, preocupat de suma pretinsă.

— Peste un an, să zicem, glumi Freddy. Sau peste o lună, dacă te grăbeşti, adăugă el, zâmbind cu gura până la urechi. Bineînţeles că mâine seară paşaportul va fi gata. Doar lucrezi cu un profesionist. Să fie american sau preferi o altă cetăţenie?

— Un paşaport american ar fi perfect, dacă se poate.

— Se poate. Pe urmă să te sui în primul avion şi să părăseşti ţara. E mai bine pentru amândoi. Aici ne vindem între noi pentru o bucată de pâine, iar pe capul tău s-au pus ceva parale.

— Aşa am să fac. Cum procedăm în continuare?

— Treci diseară pe la mine ca să te fotografiez. Iar acum îmi dai în avans jumătate din bani.

Gasib îi aduse din camera lui suma cerută. Fără să-i numere, Freddy îi introduse în buzunar.

— Te aştept după ce se întunecă. Mătuşa mea îţi va da adresa. Ai grijă să nu se ţină cineva după tine.

Ceva mai încolo, Naomi îl vopsi şaten şi se arătă mulţumită de barba chiriaşului ei, care începuse să crească. Spre seară, palestinianul îşi îndesă o şapcă pe cap şi o porni spre casa nepotului Freddy. Acesta locuia în cea mai dărăpănată zonă a Bronxului. Bătu într-o chestie ce semăna oarecum a uşă, în prag apărând imediat falsificatorul eliberat de curând din penitenciar.

— Intră şi trage uşa!

În cea de-a doua cameră, nepotul avea un adevărat laborator. Drept urmare, Gasib nu era nici primul, nici ultimul lui client. După şedinţa foto, musafirul plecă, urmând să se întoarcă a doua zi după paşaport, cu restul de bani.

23 *Marele Israel* - ebraică în original (n.a.)

CAPITOLUL XXXV

Cu paşaportul în mână, Gasib îşi admira fotografia şi noua sa identitate. Îl chema James Winter. După toate aparenţele, Freddy realizase o treabă bună, meritându-şi banii cu prisosinţă.

Ajuns acasă, începu să strângă documentele sustrase de la Rabi. Era scârbit de ce conţineau acestea. Dovezi ce puteau distruge atât Organizaţia *Moses* cât şi oameni politici, guvernatori, congresmani, preşedinţi, ce puteau fi şantajaţi permanent. Dosare cu crime, şantaje, operaţiuni de spălare de bani ce deconspirau asasinatele sioniştilor şi rolul lor în conducerea planetei în ultima sută de ani. Mulţi judecători fuseseră mituiţi în procesul de la Nürenberg şi cel al liderului sârb Miloşevici. De asemenea, recoltele de canabis făcuseră din Afganistan o ţară de interes pentru sionişti.

La un moment dat, tânărul începu să râdă de unul singur. Din întâmplare, descoperi un dosar privind importante finanţări pentru premiile Oscar, Cannes, Eurovision, Miss World, Globul de Aur şi chiar UEFA. Era preţul plătit ca echipele de fotbal ale Israelului să poată participa la campionat, alături de ţările europene.

“Iată motivul pentru care filme în favoarea evreilor ies mereu premiante, înţelese Gasib cu stupoare. În aceste condiţii, cum să nu fi fost super-mediatizate cartea şi filmul “Codul lui Da Vinci?” Sau cum să nu câştige marele premiu al Eurovision melodia unei trupe fără valoare, care a produs pe scenă un spectacol satanic? Principalul scop al organizaţiei este acela de a aplica lovitură după lovitură creştinismului, inclusiv prin promovarea căsătoriei între persoanele de acelaşi sex şi prostituţia.”

Gasib simţea că nu-i mai ajunge aerul de respirat, atât de indignat era. Nu reuşi să depăşească această stare, decât gândindu-se la iubita lui soţie şi la pruncul pe care-l purta în pântece. În curând, toate necazurile aveau să se sfârşească, rămânând doar amintirile. Iar ei se vor iubi până la sfârşitul timpului.

Cu toate că atât medalionul pe care îl purta la gât, cât şi steaua lui îi indicaseră că trebuie să meargă la Cairo, palestianul hotărî ca tot spre Berlin

să se îndrepte.

***

— Alo, domnul Moses?

— Chiar el, cine este la aparat?

— Sunt Karla, colega de facultate a Rebeccăi, cu care am locuit până nu demult. Mă aflu la New York şi aş vrea să vă întâlnesc.

— Ai să-mi transmiţi ceva important din partea fiicei mele? Ea ar fi trebuit să se afle demult aici.

— Nu tocmai, domnule. Aş avea unele informaţii care consider că v-ar interesa. Ba cred că v-ar interesa foarte mult. Înţelegeţi, nu vreau să vă dau mai multe amănunte prin telefon...

— În acest caz, să nu mai discutăm. Voi trimite o maşină să te ia, dacă-mi dai adresa la care poţi fi găsită.

O oră mai târziu, cei doi se vedeau pentru prima dată faţă-n faţă, poloneza începând cu complimentele:

— Rebecca nu mi-a spus niciodată că are un tată atât de tânăr şi de impozant cum sunteţi dumneavoastră.

— Îţi mulţumesc pentru compliment! răspunse Moses, vizibil măgulit, mângâindu-şi barba deasă.

— Întotdeauna mi-au plăcut persoanele mai în vârstă ca mine, continuă Karla cu aplomb, apropiindu-se de bărbat. Sunt mai mature în gândire decât stupizii mei colegi şi inspiră încredere. În ceea ce priveşte amorul, şi la acest capitol bărbaţii adevăraţi ca dumneavoastră sunt de preferat. Ei ştiu mult mai bine de ce are nevoie o femeie...

— Să şedem, propuse Rabi, schimbând vorba şi luând loc pe canapea. Cu ce să te servesc?

— N-am nevoie de nimic, domnule, se eschivă Karla, aşezându-se lângă el atât de aproape, încât pulpele lor se atingeau. Mă bucur foarte mult că suntem împreună, iar prezenţa dumneavoastră - nu ştiu de ce - îmi dă fiori.

— În fine, mormăi Moses, înţelegând în cele din urmă că poloneza îi oferea nurii săi pe tavă. Parcă spuneai că ai ceva să-mi comunici, adăugă el,

ridicându-se şi ocupând loc pe un fotoliu.

— Nu vă interesez chiar deloc? întrebă Karla, făcând pe supărata. Dar eu am o atât de mare stimă pentru dumneavoastră... Am auzit atât de multe lucruri frumoase de la Rebecca...

— Draga mea, renunţă la această strategie şi, mai bine, spune-mi de ce-ai venit la New York. Am trecut de vârsta la care puteam fi sedus fără să vreau acest lucru, dacă înţelegi ce vreau să spun...

— Ştiţi, de fapt eu am o mătuşă aici. Şi dacă tot am venit, m-am gândit că v-ar interesa unele informaţii în legătură cu fiica dumneavoastră, vorbi Karla, de parcă n-ar fi auzit ultimele cuvinte ale bărbatului.

— Asta mi-ai mai spus. Acum, n-ar fi bine să treci la subiect, în mod direct şi fără ocolişuri?

— Ba da, cum să nu, însă mai întâi ar trebui să negociem nişte condiţii, dacă nu vă supăraţi.

— Ce fel de condiţii?

— Domnule, eu sunt o fată nu prea bogată...

— Despre asta era vorba? se amuză Moses, întrerupând-o. OK. Pentru început, primeşte din partea mea o mie de dolari, zise el, întinzându-i rapid suma respectivă. Dacă informaţiile pe care mi le vei da sunt într-adevăr importante pentru mine, vei mai căpăta douăzeci de mii. În caz contrar, va trebui să te mulţumeşti doar cu cinci mii, pe lângă mia pe care ţi-am dat-o deja. Eşti mulţumită?

— Cum să nu, domnule, sunteţi atât de generos...

— Deci, despre ce este vorba?

— Dacă v-aş spune că fiica dumneavoastră este însărcinată, aş merita cele douăzeci de bătrâne promise?

În acel moment, Rabi se înecă cu propria-i salivă, începând să tuşească convulsiv, preţ de câteva secunde bune. Când îşi reveni, depăşise inclusiv starea de surpindere care-l marcase la început.

— Ai merita banii cu prisosinţă, Karla. Parcă aşa ai spus că te cheamă. Poate vei primi şi un bonus pe deasupra, dacă mi-ai da mai multe amănunte.

— Burta ei este destul de mare ca să poată fi observată cu ochiul liber. Când sarcina a avansat, s-a separat de mine, ca să păstreze secretul. Dar bineînţeles că eu mi-am dat seama cum stau lucrurile, şi m-am gândit imediat la dumneavoastră. Sper că am făcut bine informându-vă, nu?

— Chiar foarte bine, continuă! Bănuieşti cine ar putea fi tatăl copilului?

— Nu sunt foarte sigură, însă vă pot spune că Rebecca mi-a povestit adesea despre un iubit secret din viaţa ei.

— Despre cine este vorba?

— Unul, Gasib. Un palestinian din Haifa, cu care a copilărit.

— Palestinian??? nu-i veni bărbatului să creadă ce-i auziseră urechile.

— Chiar aşa, domnule. Rebecca este un pic cam nonconformistă, trebuie să recunoaşteţi, chit că vă este fiică. Cum a putut să se culce cu un bărbat de altă religie decât ea, puse Karla paie pe foc. În zilele noastre, unele tinere nu mai au nici un fel de respect faţă de religie, tradiţie şi, cu atât mai puţin, de sfaturile primite din partea părinţilor.

Moses o măsură din cap până-n picioare, venindu-i s-o strângă de gât pentru afronturile aduse fiicei lui. Totuşi, se abţinu, pentru a scoate cât mai multe de la ea.

— Altceva mai ştii despre fiica mea? vru Theodore Moses să ştie, înainte de a încheia discuţia cu poloneza.

— Cam asta ar fi tot domnule, în afară de unele amănunte care sunt convinsă că n-ar prezenta mare importanţă pentru dumneavoastră.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi vizita pe care am făcut-o împreună la New York, în urmă cu câteva luni. Gasib chiar a înnoptat cu ea la hotel. Din câte am înţeles, au zburat mulţi fulgi din perne în noaptea aceea.

— Destul! sări Rabi de la locul său, înfuriat. Nu vreau să aud mai mult!

— Liniştiţi-vă, domnule! îl imploră Karla pe un ton prefăcut. Sunteţi prea tensionat. Sigur nu vreţi să vă fac un masaj ca să vă mai destindeţi?

În loc de răspuns, Moses se prefăcu că se caută după bani, pentru a plăti serviciile turnătoarei, în schimb scoţând un pistolet din buzunarul

interior al hainei. Şi, cum ajunsese deja în spatele fetei, îi trase acesteia un glonţ în ceafă, fără nici cea mai mică ezitare. Astfel, se răzbuna pentru faptul că-i vorbise fiica de rău, că se dăduse la el, încercând să-l compromită, dar mai ales fiindcă nu-l informase mai din vreme în legătură cu ceea ce se petrecea.

Gâlgâitul sângelui care ţâşnea din locul prin care ieşise glonţul, ca dintr-o fântână arteziană, o împiedică pe Karla să mai ţipe în faţa inevitabilei morţi. În încăpere nu se auzi decât un horcăit prelung, asemănător celor pe care îl scot porcii.

***

După miezul nopţii, gazda lui, Doamna “Apropo” bubui în uşa lui Gasib, tulburându-i somnul.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el pe femeie, cu îngrijorare în glas, sărind din pat.

— Dracu’, cine să fie?! Scoală-te repede că am dat de belea!

În secunda următoare, tânărul se afla deja la uşă.

— Probleme, Naomi?

— Poliţia l-a săltat pe Freddy la prima oră a dimineţii. M-a anunţat sora mea, îndată ce a putut. Apropo, trebuie să pleci cât mai repede de-aici. Este posibil ca nepotul să te divulge pentru a-şi salva pielea. Aşa procedăm noi.

— Da, trebuie să-mi iau tălpăşiţa, ai dreptate. Lasă-mi doar câteva clipe la dispoziţie, ca să-mi fac bagajul.

Era ora 2.00 a.m. Palestinianul ieşi în grabă şi o sărută pe Naomi pe amândoi obrajii.

— O să mă rog tot restul zilelor mele pentru sănătatea ta.

— Mergi cu bine.

Gasib se îndepărtase bine de casa în care locuise o vreme, când auzi sirenele poliţiei. Probabil că Freddy nu-l putuse acoperi prea mult, iar acum încerca să scape cu o pedeapsă cât mai mică.

Cu geanta de voiaj după el, tânărul ajunse în dreptul grădinii botanice. Sări gardul şi o porni pe alei, în căutarea unei ascunzători unde să pună documentele pentru un timp. Nu putea călători cu ele, ar fi fost prea

periculos. În spatele unei grupări de copaci zări o construcţie de beton ce părea dezafectată. Deşi avea dimensiuni reduse, zidurile erau mult mai groase decât ar fi fost necesar. Nu bănuia rostul acesteia, fiindcă nu mai intrase până atunci într-o grădină botanică. La prima vedere, dărăpănătura nu părea să fi fost vizitată de curând. Gasib se obişnuise cu întunericul şi nu se mai temea ca la început, deşi locul era plin de rozătoare. Până la urmă constată că în acea clădire erau depozitate tot felul de mături, lopeţi, găleţi şi alte scule pentru grădinărit. Uşă nu exista - cine să fi furat acele unelte? -, iar acolo mirosea îngrozitor, şobolanii învârtindu-se nestingheriţi printre gunoaie.

Zidurile construcţiei vechi stăteau să cadă, doar tavanul prezentându-se în bună stare. Crăpături se vedeau peste tot, una mai mare atrăgându-i atenţia. Era tocmai locul potrivit pentru a ascunde documentele. Scoase din geantă paşapoartele, jurnalul şi banii care-i mai rămăseseră, apoi se urcă pe o găleată întoarsă şi îndesă documentele în crăpătură. Apoi, cu bucăţi de zid căzute şi pietre de-afară acoperi crăpătura, astfel încât să nu poată fi zărită, şi nici şobolanii să nu ajungă la hârtii.

Părăsi locul, aşezându-se pe prima bancă luminată pe care o întâlni, şi scrise în jurnal:

“Geanta cu dosare ale existenţei Organizaţiei *Moses* l-am ascuns în grădina botanică de lângă Bronx, New York. În spatele unui grup de copaci am găsit o mică clădire părăsită, unde-şi lasă grădinarii uneltele. În fundul încăperii, la doi metri înălţime, este o crăpătură mare în zid. Am pus documentele acolo şi am mascat crăpătura cu pietre. În cazul în care voi fi lichidat, poate că cineva o să afle adevărul”.

Când ieşea din grădina botanică, începea să se lumineze. Oamenii se îndreptau spre locurile de muncă. Se amestecă în mulţime, îndreptându-se către o staţie de metrou. Zărind doi poliţişti de culoare, Gasib îşi trase şi mai mult şapca pe ochi, însă nu îndrăzni să treacă prin faţa lor, aşa că se îndepărtă. Tocmai atunci întâlni o bătrânică, ce se străduia din greu să târâie după ea două sacoşe voluminoase. Tânărul se oferi s-o ajute, dar femeia îl ameninţă că va chema poliţia dacă încearcă s-o fure.

— Staţi liniştită, doamnă, că nu sunt hoţ, o linişti Gasib. Vreau doar să vă ajut.

Mergând încovoiat din cauza greutăţii poverii, reuşi să treacă prin faţa poliţistilor, cu bătrânica alături. Urcă apoi în primul tren, fără să ştie încotro se îndrepta. Tot ce-l interesa era să plece cât mai departe de acel cartier, în care mai mult ca sigur era căutat. Coborî la capăt, ajungând într-o suburbie a metropolei. După semnele de circulaţie văzu unde începea cea mai apropiată autostradă şi se îndreptă într-acolo. Făcu autostopul. După circa o jumătate de oră, un autotractor frână la câţiva zeci de metri. Portiera din dreapta se deschise şi Gasib alergă spre ea. De la volan îl privi un tip obez, cu o coadă sură. Îl întrebă unde vrea să ajungă.

— Cât mai departe de acest oraş, răspunse tânărul.

Şoferul nu înţelese, însă puţin îi păsa. Important pentru el era că avea cu cine schimba o vorbă. Imediat începu să turuie, tot drumul vorbind numai despre femei, droguri şi petreceri cu multă băutură. Probabil, în acestea constau bucuriile vieţii lui.

— Dumneavoastră unde trebuie să ajungeţi? vru să ştie autostopistul, cu gândul de a-l mai deturna pe şofer de la povestirile lui.

— La Chicago. Descarc marfa, dorm o noapte acolo, şi mă întorc la New York.

Pe drum adormi, fiind trezit de camionagiu înainte de intrarea în oraş.

— De aici poţi lua un autobuz până la cel mai apropiat aeroport, îi zise el.

Ascultând sfatul primit, o jumătate de oră mai târziu se afla în aeroport. Căută agenţia de bilete şi încercă să fie amabil cu o duduie blondă, având o înfăţişare rigidă, tipic germană.

— Aş vrea un bilet la primul zbor spre Berlin, dacă se poate!

— Aveţi rezervare?

— Nu, nu am, însă trebuie să ajung cât mai repede acolo. V-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi găsi un loc, chiar şi pe roata de rezervă, încercă el o glumă.

Femeia nu schiţă vreun gest de amuzament, tastând câteva coduri pe computerul din faţa ei.

— Ar fi o rezervare anulată în ultimul moment. Se pare că sunteţi norocos, însă să ştiţi că aeronava va face escală la München. Aeronava decolează peste două ore. Paşaportul dumneavoastră, vă rog!

Îi dădu actul de identitate falsificat de Freddy, cu noul lui nume american, apoi banii necesari pentru bilet. Pe urmă se îndreptă spre sala de aşteptare, găsind loc pe un scaun, alături de un tânăr care moţăia. Deşi era agitaţie şi zgomot, acesta nu era câtuşi de puţin afectat. Din când îşi muta capul dintr-o parte într-alta, probabil când amorţea. La o mişcare mai bruscă, îi căzu paşaportul din buzunar. Gasib se aplecă şi-l ridică, cu gândul de a i-l pune adormitului în poală. În interiorul documentului se afla şi tichetul de zbor. Curios, deschise paşaportul şi citi printre buze:

— Omar Samir, cetăţean egiptean.

“Ce-o căuta el tocmai la Chicago?” se întrebă palestinianul, ridicându-se şi lăsând paşaportul şi biletul pe scaunul unde şezuse.

Mânat de o curiozitate pe care nu şi-o putu explica, Gasib ieşi din aeroport pentru a-şi cerceta steaua, pentru că se întunecase de-a binelea. Faţă de Steaua Polară, Safir îşi modificase poziţia în mod ciudat.

“Asta înseamnă că medalionul a avut dreptate, iar eu trebuie să mă îndrept spre Egipt, îşi făcu el socoteala. Nu mai încape nici o îndoială, aşa trebuie să procedez. Curios, eu am treabă la Berlin şi mă gândesc la Cairo.”

Ce era de făcut?

Se întoarse în sala de aşteptare. Egipteanul nu se trezise şi nici nu-şi pusese paşaportul la loc sigur. Semăna destul de bine cu el, mai puţin la păr, de când Gasib se vopsise şaten. Luă actul de identitate împreună cu tichetul de zbor şi se apropie de monitoare. Mai era o jumătate de oră până la decolare.

Prezentă paşaportul şi biletul la *chek-in* unei negrese cu fundul imens, dar care părea destul de amabilă. Când femeia află că tânărul n-avea nici un bagaj, îi zâmbi sinistru. Pentru ea era ciudat să părăseşti America fără să fi cumpărat nimic, mai ales dacă proveneai dintr-o ţară mai săracă.

Cu toate acestea, Gasib trecu fără probleme, iar din duty-free îşi cumpără un aparat electric de bărbierit pentru a scăpa de barbă. Operaţiunea îi luă câteva minute la toaletă, când auzi ultimul anunţ pentru pasagerii pentru Cairo. O luă la fugă pe culoare, până la poarta 7 unde trebuia să se îmbarce. Ajunse în ultimul moment şi îşi ocupă locul, sub privirile mustrătoare ale unei stewardese. Aproape tot drumul îşi citi însemnările din jurnal şi făcu altele, nefiind interesat să intre în vorbă cu vecina lui, o pistruiată roşcată, care probabil era englezoiacă.

Notă date, informaţii şi concluzii exacte despre sionişti, precum şi despre comploturile puse de aceştia la cale de-a lungul timpului. De asemenea, scrise pe larg despre povestea sa de dragoste şi despre faptul că iubita lui soţie aştepta un copil. Revăzu şi completă toate informaţiile obţinute în ultimii ani, cu privire la maşinaţiunile sioniştilor şi lupta acestora împotriva creştinilor, ba chiar a propriului popor, pentru promovarea unor scopuri meschine .

Tânărul era conştient că, până la urmă, Organizaţia *Moses* va pune mâna pe el şi îi va veni de hac. Important era ca altcineva să-i ia locul şi să ducă lupta până la capăt. Dacă se gândea bine, jurnalul acela al lui ar putea fi publicat, în cazul în care vreo editură ar avea acest curaj. Şi-atunci, lumea ar afla adevărul-adevărat despre sionişti. Totodată, oamenii trebuiau să ştie despre răul ce coborâse pe Pământ şi făcea casă bună cu Organizaţia *Moses*.

***

Rebecca sări din pat dis-de-dimineaţă, trezită prematur de soneria care zbârnâia insistent. Se repezi la uşă, îngrijorată şi totuşi temătoare de cine ar fi putu s-o deranjeze la o aşa oră matinală.

— Cine e? întrebă ea de dincolo de uşă.

— Tatăl tău, desfânato, se auzi glasul neînduplecător al lui Rabi. Deschide imediat!

Fata se conformă, încă buimacă de somn, neînţelegând prea bine ce se petrecea. În clipa următoare, când dădu ochii cu tatăl ei, acesta o plesni peste faţă cu toată puterea.

Rebecca se dezechilbră, fiind gata-gata să cadă, însă se redresă în ultimul moment.

— Tată, ce-i cu tine? abia reuşi ea să articuleze, când încă o palmă făcu să-i ardă obrazul.

— Mai ai şi tupeul să întrebi? Cine ţi-a făcut asta? vru el să ştie, arătând cu degetul spre sarcina fetei.

— Un... prieten. Nu-l cunoşti... noi ne iubim şi...

— Imediat să-ţi faci bagajele! ordonă Rabi, întrerupând-o. Nu vrea să mai aud vreun cuvânt în plus.

Făcând câţiva paşi în spate, Rebecca reuşi performanţa de a-şi reveni după şocul provocat de apariţia intempestivă a tatălui ei şi palmele primite. Raţionând ceva mai cu calm, reuşi să se opună:

— Nu plec nicăieri, tată. Locul meu este aici. M-am cununat deja cu soţul meu, iar tu nu te mai poţi opune, oricât ai încerca. Legile lui Dumnezeu nu le poate desface nimeni. Ai posibilitatea, cel mult, să mă renegi. Ba chiar te rog să faci asta, dacă atât te lasă inima! deveni ea din ce în ce mai înverşunată, pe măsură ce vorbea. Atitudinea ta mă face să cred că nu m-ai iubit niciodată.

Luat prin surpindere, Moses bătu pentru o clipă în retragere. Îndrăzneala ei îl dăduse gata. Totuşi, îşi reveni cu uşurinţă la starea iniţială.

— Te-am întrebat cine e ticălosul care te-a lăsat gravidă, Rebecca. Ai de gând să-mi răspunzi sau nu?

— Asta nu te interesează, îndrăzni tânăra. Fie că îţi convine, fie că nu. Vreau să am viaţa mea, familia mea, soţul pe care mi l-am ales şi împreună cu care să îmi cresc copii. Mulţi copii. Puţin îmi pasă mie de religia ta şi de lupta pe care o porţi împotriva a tot ceea ce nu este israelian. Pricepi, tată?

— Bine, dar ce nu-mi spui cum îl cheamă?

— Crezi că ne e frică de tine? Gasib Assad, aşa îl cheamă.

Rabi ar fi vrut să-i mai cârpească fetei o palmă sau mai multe, însă înţelesese deja că metoda nu dădea rezultatele scontate, după loviturile aplicate anterior. Aşa că se gândi la o strategie ceva mai diplomată, mai parşivă.

— Dacă ai ales să te îndepărtezi de mine, făcându-mi numele de ruşine, trebuie să ai în vedere că nu îţi voi mai da nici un ban şi vă voi face viaţa un calvar la amândoi. Ai să alegi asta?

— Vom lupta cu tine, tată, şi în cele din urmă ai să pierzi. Eşti destul de bătrân şi nu ne vei putea face faţă.

— De ce crezi asta?

— Pentru că-i avem alături pe bunul Dumnezeu, pe Iisus Hristos şi Duhul Sfânt.

— Ştii ceva, mai bine lasă prostiile şi vino acasă! Vom vedea noi cum rezolvăm problema. Găsim o soluţie...

— Lasă-mă-n pace! ţipă Rebecca la el, fără a-l lăsa să-şi termine oferta. Nu mai e nimic de făcut. Dacă nu poţi înţelege ce e în sufletul meu şi situaţia în care mă aflu, nici nu te mai recunosc drept tată. Pleacă din apartamentul meu, că altfel chem poliţia!

Rămas perplex, părintelui nu-i mai rămase altceva de făcut decât să se răsucească pe călcâie şi să părăsească locuinţa fiicei lui. Nici în gândurile sale cele mai întunecate nu visase una ca asta. Propria lui fiică să i se împotrivească într-atât încât să-l renege? Aşa ceva nu putea fi acceptat.

Rămasă singură, Rebecca începu să plângă încetişor, vorbind de una singură:

— Unde eşti tu, Gasib, soţul şi iubitul meu? Te-aş vrea acum lângă mine, dar tu eşti departe. Mult prea departe. Eu şi copilul nostru avem nevoie de tine. Vino negreşit, dragul meu!

Nu trecură nici cinci minute, când din nou sună cineva la uşă.

Convinsă că Moses îmbrăţişase sentimente mai paşnice faţă de tânăra ei familie, Rebecca deschise uşa cu speranţă şi bucurie în suflet. În secunda următoare, o gorilă îi aplică un tampon cu cloroform pe figură, adormind-o aproape instantaneu.

***

Rebecca îşi veni în fire cu greu, având impresia că fruntea avea să-i explodeze dintr-o clipă într-alta. Pricepu că se afla la bordul unui avion particular de capacitate redusă, care o ducea spre o direcţie necunoscută.

Era clar pentru ea: propriul tată ordonase să fie răpită, nu mai exista nici un semn de îndoială în această privinţă. Iar ce o aştepta de-acum încolo, nici măcar nu-şi putea imagina.

Fraţii lui Rabi din organizaţie o preluaseră pe Rebecca la aeroport, transportând-o într-o locaţie situată la circa 30 de kilometri de New York. Acolo era un fel de clinică privată, unde nu multă lume avea acces. Theodore Moses cumpărase proprietatea cu ani în urmă şi construise acel sanatoriu pentru membrii organizaţiei care se îmbolnăveau. Totodată, constituia o bună ascunzătoare pentru fraţii căutaţi de autorităţile vreunui stat. Tot aici erau aduşi şi aceia care o luau razna, neglijând interesele organizaţiei sau care cedau psihic din cauza remuşcărilor. În acel sanatoriu erau sedaţi în permanenţă, până îşi dădeau ultima suflare. Dacă ar fi încălcat nişte ordine, ar fi fost ucişi în scurt timp, fără nici un pic de milă. Însă nu puteau fi ucişi, pur şI simplu, cei cărora nu li se putea atribui vreo vinovăţie. De-aceea fusese creată clinica.

Câţiva oameni în halate albe o luară în primire pe fată, administrându-i sedative fără voia ei. Fuseseră prevenţi din timp despre siuaţia căreia trebuiau să-i facă faţă.

— La ultimul etaj, hotărî medicul care o avea în primire.

— Doctore - îl trase Moses deoparte -, ai mare grijă de fiica mea. Şi mai ales să nu plece de-aici. Îţi las patru oameni de încredere s-o supravegheze non-stop.

— Prea bine, domnule, dar ce facem cu sarcina? vru acesta să ştie.

— Îi provoci un avort şi mă scapi de plod.

— Mi-e teamă că e prea târziu pentru o asemenea intervenţie, Rabi. Când se va trezi, o voi supune unui control amănunţit.

— Dacă e prea târziu, fă-o să nască cât mai repede şi plodul să dispară. Mă înţelegi, să dispară definitiv.

— Nu, nu prea înţeleg, se bâlbâi medicul. Cum, adică?

— Asta nu-i treaba mea. Îi faci o injecţie cu ceva, ori îi opreşti respiraţia. Este alegerea ta. Vei primi în schimbul acestui ajutor o sumă foarte importantă de bani.

***

— *Şalom!*

— *Şalom!*

— Eu sunt.

— Ştiu, ţi-am recunoscut vocea.

— Am auzit că fiica ta este însărcinată şi că ai adus-o în America.

— Atât de repede ai aflat?!...

— Astfel de ştiri circulă cu rapiditate. În acest moment, cred că realizezi că înţelegerea noastră a picat. N-o să mă mai căsătoresc cu ea.

— Mi se pare normal... În situaţia dată, oftă Moses. Te rog să mă ierţi!

— Din câte am înţeles, tatăl copilului este tocmai Gabriel Meir, pe care tu l-ai promovat în organizaţie. Recunoşti?

— Da.

— Care Gabriel e de fapt Gasib Assad, nu?

— Da.

— Acel intrus, ce-a devenit un real pericol pentru noi toţi, Theodore, iar vina îţi aparţine în exclusivitate. Tu ni l-ai băgat pe gât.

— Aşa e. Nu ştiu ce-a fost în capul meu, stăpâne. M-am pierdut cu firea, iar acum trebuie să plătesc pentru greşeala comisă. Vrei viaţa mea?

— Nu încă, Rabi. Dar te voi anunţa când va veni vremea. În tot cazul, m-ai dezamăgit profund, după tot ce-am investit în tine. Ştii bine că proorocii au vorbit despre un copil născut dintr-o mamă evreică şi un tată arab, care va restabili pacea pe Pământ.

— Ştiu asta.

— Dar se zicea că părinţii noului Mesia vor fi creştini, iar fiica ta este iudaică, nu-i aşa Theodore?

— Era, stăpâne. A fost botezată în biserica lui Iisus şi s-a creştinat, înainte de a se cununa cu impostorul acela, care a lăsat-o şi însărcinată.

— Dacă acest copil se va naşte şi va trăi, sioniştii vor fi în pericol de moarte. Nimic şi nimeni nu ne va putea salva.

Pentru o vreme, între cei doi se aşternu tăcerea. Fiecare încerca să evalueze situaţia din punctul lui de vedere. Apoi, misteriosul personaj reluă:

— În vechime, Irod a poruncit uciderea a 14.000 de prunci de parte bărbătească, ca să scape de Iisus. Dar decizia n-a fost una înţeleaptă. Soldaţii tiranului ar fi trebuit să ucidă gravidele înainte de naştere. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

— Da, de bună seamă. Viaţa Rebeccăi este ceea ce-mi ceri.

— Mă bucur că ai priceput.

— Totuşi, este singurul meu copil. Doctorul care va asista la naştere va ucide bastardul. Nu te îndoi de asta. Poate că e suficient acest sacrificiu de sânge.

— Bine, Theodore, n-am să mă îndoiesc de tine, ca şi până acum, admise întunecatul. Las-o să trăiască, apoi mărit-o cu un om de-al nostru, care s-o ţină în frâu pentru a-şi ispăşi pedeapsa. Îmi pare rău pentru ea. Avea trăsături bune. De când era mică am fost sigur că va fi soţia mea.

— Ştiu, stăpâne. De-aia nu te-ai însurat până la vârsta de 51 de ani. Ai aşteptat-o.

— Lasă asta! Spune-mi mai bine cum rămâne cu tatăl copilului, Rabi. Ştii bine că acesta nu trebuie să mai trăiască.

— S-a ascuns o vreme în Bronx, unde şi-a procurat un paşaport american fals, pe numele James Winter. Apoi a fugit la Chicago şi s-a îmbarcat într-o cursă pentru Berlin, cu escală la München. Probabil că a plecat în Germania ca să se întâlnească cu Rebecca.

— Eşti sigur, Theodore? Nu cumva este vorba despre altceva? Bănuieşti tu la ce mă refer...

Moses tăcu, neştiind ce să răspundă. Nu-i spusese întunecatului ce documente secrete sustrăsese palestinianul din biroul lui. Luase şi harta cu buncărelele lui Hitler. Totuşi, trebuia să-l liniştească.

— Oricum, suntem pe urmele ticălosului. Nu trebuie să-ţi faci griji, viaţa lui se va sfârşi cât de curând.

— Nu pentru el îmi fac eu griji, Theodore, ci pentru viaţa ta.

***

După convorbirea telefonică cu mentorul său, Moses îl sună pe un frate din Mossad.

— A plecat?

— Da, de zece minute, iar individul se află în avion. Am verificat lista pasagerilor şi nu încape nici o îndoială.

— Bun. Acum, ascultă-mă cu atenţie. Gasib Assad, alias Gabriel Meir sau James Winter nu trebuie să ajungă în nici un caz pe teritoriul Germaniei.

— Şi, cum aţi vrea să procedăm?

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin, ridică Rabi glasul. Găsiţi o soluţie, chiar şi dacă va trebui să doborâţi aeronava.

— Şi medalionul?

— Găsirea lui va fi o problemă secundară. Oamenii noştri îl vor depista printre rămăşiţele avionului. Ai înţeles?

— Desigur, Rabi. Voi proceda întocmai cum îmi ceri.

CAPITOLUL XXXVI

Cursa de Cairo iniţiase deja procedurile de aterizare, aşa că Gasib închise jurnalul şi îl ascunse la piept, sub haina pe care o purta. Se afla în capitala Egiptului, fără ca măcar să ştie ce căuta acolo. Tot ceea ce făcuse era că îşi urmase destinul, alegând calea indicată de medalionul dăruit de împărăteasa Elena fiului său Constantin, precum şi de steaua lui, Safir. Desigur, asculta şi de sfatul tatălui său, care îl povăţuise în acelaşi sens.

“Şi-acum, unde am să mă duc? se întrebă el dezorientat, la ieşirea din aeroport. Unde altundeva, dacă nu la barul lui Ismir, de vreme ce nu cunosc pe nimeni altcineva la Cairo?”

În acea clipă, parcă i se făcu dor de barmanul şi de soţia lui, care îi întinseseră o mână de ajutor atunci când avusese nevoie. E drept că muncise pe rupte pentru ei, dar la fel de adevărat era că Ismir ar fi putut foarte bine să nu-l primească.

Când ajunse în dreptul localului, înăuntru era forfota obişnuită a zilelor aglomerate. Acelaşi fum gros de ţigară, aceeaşi clientelă care consuma cu sârg băutură ieftină, aceiaşi patroni care nu mai pridideau să-şi mulţumească clienţii. Gasib încercă sentimentul că nici nu plecase vreodată de-acolo, că doar dormise mai mult în acea zi. Nici nu intră bine, că Ismir îl observă îndată, vizibil încântat:

— Trăieşti, băiete!

La fel de bucuroasă de revedere se arătă şi soţia acestuia, prinzându-l în braţe şi sărutându-l pe amândoi obrajii.

— Am crezut că ai murit prin Canada, continuă egipteanul cu ţâfnă, mimând că îi dă o palmă. Doar ai promis că ne vei scrie din când în când despre tine. Ruşine să-ţi fie că nu ne-ai dat nici un semn de viaţă până acum. Bine-ai venit!

— Îmi pare rău, dar n-am prea avut timp, zise Gasib, în lipsa unei scuze mai acătări.

— Ţi-e foame? vru femeia să ştie, privindu-l cu afecţiune.

— Nu, am mâncat în avion.

— Dar de unde vii, dragule?

Tânărul greşise. N-ar fi trebuit să deschidă discuţia pe acest subiect, însă acum era prea târziu. Le vorbi despre un imaginar unchi bolnav, care ar fi avut mare nevoie de el, dar nici unul dintre cei doi soţi nu-l crezură. Era clar pentru ei că fostul angajat le ascundea adevărul, din motive doar de el ştiute.

Ismir îi oferi o cafea, fără ca Gasib să-i fi cerut, iar soţia acestuia îi puse în faţă un sandviş cât toate zilele. În acel moment, pe tânăr începu să-l ardă o privire aţintită pe ceafa lui.

Intră în panică instantaneu, cu gândul că oamenii lui Rabi dăduseră peste el. Să se întoarcă? Să fie nepăsător, ca şi cum nimic nu l-ar speria?

În cele din urmă îşi luă inima-n dinţi şi se răsuci brusc. Măcar aşa putea, la rândul lui, să-şi ia inamicul prin surprindere.

— Ia uite pe cine avem noi aici! auzi el un glas cald de femeie, înainte de a remarca persoana care îi vorbise.

Era ţiganca aceea care insistase să-i ghicească cu luni în urmă şi îi ceruse una dintre cele trei monede de argint cu care Iuda Iscarioteanul fusese plătit pentru vinderea lui Iisus.

Gasib rămase interzis. Nu ştia dacă să se bucure ori să se îngrijoreze. Îşi aduse aminte imediat că ţiganca îi prezisese că îşi va găsi dragostea, şi un zâmbet larg i se întipări pe chip.

— Chiar tu eşti? o întrebă el, buimăcit.

— S-a adeverit ce ţi-am ghicit?

Ţiganca pusese întrebarea în gura mare, astfel încât toţi clienţii s-o audă. Era un bun prilej pentru ea de a stârni interesul general, în ideea determinării unor muşterii să apeleze la harul ei de ghicitoare.

— Dacă atunci nu te-am crezut, în timp mi-am schimbat părerile, admise Gasib, în public. S-a adeverit, mamaie, tot ce mi-ai prezis. Eşti o mare specialistă în domeniu, trebuie să recunosc.

Tânărul o invită la o masă eliberată de doi muncitori amuzaţi de discuţie, oferindu-i sandvişul pregătit pentru el de soţia lui Ismir. Femeia începu să înfulece de zor, dovadă că era destul de flămândă.

Palestiniasnul aşteptă până ce femeia înghiţi şi ultima îmbucătură, după care o întrebă:

— Eu ca eu, dar cum se face că ai venit aici tocmai când m-am nimerit şi eu? Şi nu-mi spune că ai devenit o clientă fidelă a acestui bar, că nu te cred!

Ea îl privi oarecum amuzată, după care vorbi:

— Azi-noapte am avut încă un vis ciudat. Un înger mi-a poruncit să apar aici, că tu ai avea nevoie de ajutorul meu.

— Serios?! se îndoi tânărul, după care varianta ţigăncii i se păru cât se poate de verosimilă. Înseamnă că, din acelaşi motiv, mi-am urmat şi eu destinul, pentru a doua oară, la Cairo. Ce veşti ai să-mi dai?

Cum cei care trăgeau cu urechea la discuţia lor îşi pierduseră interesul, se îndepărtară de masa celor doi. Aşa că ţiganca avu posibilitatea de a continua, în totală discreţie.

— Am să-ţi spun ce te aşteaptă în continuare, şi încotro s-o apuci, dar va trebui să-mi satisfaci o cerere.

— Care? vru Gasib să afle, fără a mai pune la îndoială vorbele ei.

— Ştii foarte bine ce aştept de la tine.

Desigur, ce altceva i-ar fi putut cere ţiganca aceea misterioasă, decât ultimul bănuţ de argint pe care-l mai avea. Fără îndoială avea să i-l dăruiască, respectând instrucţiunile pe care i le dăduse tatăl său. Totuşi, pentru mai multă siguranţă, încercă să tragă de timp, cu gândul că, poate, o va corupe pe ţigancă.

— Am să-ţi dau bani, însă nu prea mulţi, că n-am de unde. O sută de dolari ţi-ar fi de ajuns?

— Te joci cu mine, falsule evreu, râse femeia, tachinându-l. Tot ce aştept de la tine este ultimul argint din cei trei, pe care-l porţi ca pe o sfântă comoară în buzunarul drept al pantalonilor.

Stupefiat, Gasib nu reuşi decât s-o întrebe, cu oarecare indignare în glas:

— De unde ştii tu că mai am un singur bănuţ, ba chiar şi locul în care-l port?

În loc de răspuns, ţiganca ridică degetul arătător spre tavanul speluncii, fără să articuleze vreun cuvânt.

Fără îndoială, în afară de el şi femeia din faţa lui, doar Dumnezeu mai putea şti de existenţa monedei. Se hotărî:

— Bine, am să-ţi dau şi acest bănuţ, dar spune-mi degrabă ce ai să-mi spui!

— Ştiu ceea ce cauţi, falsule evreu, începu ţiganca, privind tavanul, de parcă ar fi intrat în transă. Ce cauţi tu e foarte departe de-aici... am visat locul acela de câteva ori... acolo vei găsi mari bogăţii... precum şi dovezi despre atrocităţi de neimaginat comise pe această planetă. Vei merge în Germania... la Berlin... iar acolo vei găsi ceea ce e scris să găseşti.

— N-ai putea fi mai explicită? întrebă Gasib, puţin iritat că nu primea indicii precise în legătură cu calea ce o avea de urmat.

— Locul pe care-l cauţi se află la câţiva zeci de kilometri de Berlin, undeva în munţi. Vei lua un tren spre Leipzig, iar când vei vedea crestele munţilor, să cobori şi s-o iei pe jos. La un moment dat, după zece minute de mers, calea ferată se va bifurca. Tu s-o iei pe linia ferată secundară, necirculată de peste şaizeci de ani. După câţiva kilometri, vei da peste un pod lung ce stă să se prăbuşească. Şina duce în continuare până la intrarea într-un tunel. Acolo trebuie să ajungi. De la intrare, vei face exact 129 de paşi, iar pe stânga ai să găseşti o crăpătură în tunel. Acolo este intrarea spre locul pe care-l cauţi. Mai departe nu-ţi mai pot spune nimic. Dar, nu-ţi face probleme, medalionul pe care-l porţi la gât te va ajuta să reuşeşti.

Cum ţiganca tăcu după această expunere, revenindu-şi în simţiri de parcă n-ar fi scos un cuvânt de multă vreme, Gasib nu-i mai puse vreo întrebare. În schimb, scoase moneda de argint din buzunar şi i-o dărui.

— Poftim, mamaie! O meriţi pe deplin. Am toată încrederea-n tine.

Înainte de despărţire, tânărul comise o imprudenţă pe care ulterior avea s-o regrete.

— Îmi poţi spune când voi ajunge din nou în braţele iubitei mele?

— N-ai s-o mai vezi niciodată, răspunse ţiganca sec, fără nici un fel de menajament. Dar copilul vostru va schimba lumea, iar adevărul care va fi

scos la iveală va deschide ochii tuturor trăitorilor acestei planete. Poate dacă păstrai şi cea de a doua monedă pentru mine viitorul tău era altul şi te bucurai de bătrâneţe.

***

Când se trezi, tânăra privi îngrijorată în jur. Încăperea în care se afla semăna cu salonul unui spital, însă era mult mai spaţioasă şi mai frumos mobilată. Avea televizor, instalaţie de aer condiţionat şi chiar un laptop conectat la Internet. De la fereastră se puteau vedea vârfurile unor copaci foarte înalţi, ceea ce însemna că se afla la unul dintre etajele superioare ale clădirii. La scurt timp îşi făcură aparţia un doctor însoţit de asistentă.

— Bună dimineaţa, văd că ne-am trezit, zise acesta într-o engleză cu accent american.

Rebecca se ridică în capul oaselor şi întrebă, pe un ton tăios:

— Cine sunteţi dumneavoastră şi unde mă aflu?

— Sunt medicul Shavit, domnişoară, iar ilustrul dumneavoastră tată v-a lăsat în grija mea. Era foarte îngrijorat de starea dumneavoastră de sănătate, căci v-a găsit leşinată în cameră.

— Eu, leşinată?! se miră fata, rememorând cele prin care trecuse. Doctore, glumeşti?

— Nu, domnişoară. V-am relatat exact ce mi-a spus domnul Theodore Moses, tatăl dumneavoastră.

— Da, şi ce fel de clinică este aceasta, că pe geam nu se zăresc decât copaci? Să înţeleg că am fost adusă fără voia mea în Statele Unite?

— Este o clinică particulară, din apropiere de New York. Într-adevăr, suntem într-o pădurice. Şi-acum, vă rog să-mi daţi voie să vă consult. După toate aparenţele, în această săptămână veţi naşte.

— Doctore, pot părăsi această clinică? întrebă Rebecca pentru a vedea cum stă la capitolul libertate.

— Mi-e teamă că nu, domnişoară. Acestea au fost dispoziţiile tatălui dumneavoastră. La noi vă aflaţi doar în custodie.

— Asta înseamnă că, după ce am fost răpită, acum mai sunt şi sechestrată. Vă daţi seama că sunteţi implicat în această poveste şi va trebui

să suportaţi consecinţele, domnule Shavit?

Rămasă singură în salonul ei, Rebecca deschise televizorul, alegând un canal de ştiri. Se tot gândea să îl anunţe pe Gasib despre locul în care se afla. Cu siguranţă, ar veni s-o salveze, dacă ar afla că se afla în primejdie. Puse laptopul în funcţiune şi îşi verifică poşta electronică. Nici un mesaj de la soţul ei, aşa cum de fapt se aşteptase. Încercă uşa, dar aceasta era încuiată. Intră la toaletă pentru a se spăla pe faţă şi pe mâini, după care auzi bătăi în uşă.

“Ce stupid, se gândi ea. Mă ţin închisă, dar îmi ciocănesc la uşă înainte de a intra”.

Tocmai atunci, la televizor se difuzau ştiri despre o aeronavă care se prăbuşise pe ruta Chicago - Berlin. În urma accidentului aviatic nu supravieţuise nimeni.

Rebecca nu răspunse, urcându-se în pat şi acoperindu-se cu pilota până la gât.

În prag îşi făcu apariţia tatăl ei, care arbora un zâmbet larg pe chip.

— Mă bucur să aud că eşti bine, draga mea! zise Rabi, apropriindu-se.

Fiica îl privi cu ură, fără a-i răspunde.

— Doctorul mi-a spus că zilele astea vei naşte. Nu-ţi face griji, îţi voi fi alături.

— Ştii bine că acesta este ultimul lucru din lume pe care mi-l doresc, nu se mai putu ea abţine, înfruntându-l. Nu te mai consider tatăl meu.

— Draga mea, nu trebuie să-mi vorbeşti astfel. Eu nu-ţi vreau decât binele. Tot binele din lume.

— Îmi vrei binele, zici! Ce fel de bine? Acela pe care îl preferi tu, nu-i aşa? Adică, să mă căsătoreşti cu un babalâc, cu vreun perciunat de-al tău cu care faci afaceri murdare. Am înţeles perfect. Numai că eu n-am chef de binele pe care mi-l vrei tu, înţelegi? Trebuie să pricepi că am fost botezată în biserica lui Iisus, şi că am un soţ de care m-am legat pe viaţă.

“Aşa e, te-ai legat pe viaţă, draga mea, însă el şi-a dat obştescul sfârşit de curând, iar tu te vei putea întoarce la credinţa milenară a poporului nostru, îşi zise Moses. Nu va fi nici o problemă”.

— Rebecca, nu mai fi atât de supărată! o rugă Rabi. Până la urmă, lucrurile se vor rezolva, ai să vezi. Şi-apoi, nu uita că şi tu eşti evreică.

— Aici, mă simt datoare să te contrazic din nou, domnule. Nu mai sunt evreică. Nu mai poţi face nimic împotriva noastră. Punct.

Moses se întunecă la faţă, însă pentru scurt timp. Imediat după aceea, un zâmbet abia schiţat îi lumină faţa.

— Îmi pare atât de rău pentru tine...

— De ce?

— Pentru că ai rămas văduvă, încă înainte de a naşte. Din nefericire, Gasib al tău şi-a pierdut viaţa într-un groaznic accident aviatic.

— Bineînţeles că mă minţi, zâmbi sarcastic Rebecca.

— Nu te mint deloc. Se afla în cursa Chicago - Berlin, care s-a prăbuşit în această dimineaţă. Poate că ai văzut ştirile. Probabil că venea spre tine, ca să fiţi împreună la naştere. Aeronava trebuia sa facă escală la München. Ce păcat pentru voi!...

— Eşti un mincinos!

— Da? Urmăreşte mai atent televizorul, şi ai să te convingi singură!. Gasib Assad se afla printre pasagerii care şi-au pierdut viaţa în acea catastrofă, sub numele de James Winter. După ce s-a ascuns o vreme în Bronx, a reuşit să-şi procure un paşaport american sub o identitate falsă. Toată poliţia americană îl căuta. S-a anunţat şi pe CNN. Am primit o confirmare şi de la directorul Departamentului Aviaţiei Civile Americane. Te poţi interesa şi tu printr-un simplu telefon. Spune că eşti rudă cu James Winter şi vei primi informaţiile pe care le soliciţi. Din păcate pentru tine, nu mai e nimic de făcut, draga mea. Îmi pare rău că s-a aflat în acel avion. Crede-mă!

***

— Deci, doctore, ne-am înţeles. Vei primi 100.000 de dolari, dacă mă scapi de plodul ăsta.

— Da, ne-am înţeles. Dar aş vrea jumătate din bani în avans, dacă se poate.

— Îi vei primi chiar în această seară, îl asigură Theodore Moses. Cum ai de gând să procedezi?

— Imediat după naştere am să-i injectez o doză de morfină. Nimeni nu va bănui şi nu i se va face autopsie. Voi avea eu grijă.

Rabi dădu aprobator din cap, mulţumit de afacerea pusă la cale.

Ce nu bănuia el era că asistenta doctorului Shavit auzise întreaga discuţie dintre ei. Se ascunsese în camera alăturată, lăsând uşa deschisă, şi rămăsese acolo, fără să facă vreo mişcare. După plecarea celor doi, femeii nu-i veni să creadă ceea ce auzise. Asasinarea unui prunc nou-născut era o faptă ce depăşea puterea ei de înţelegere. Un lucru, însă, era sigur. Nu va lăsa să se întâmple una ca asta, indiferent de consecinţe.

***

Îndată după plecarea lui Moses îşi făcu apariţia doctorul Shavit cu o seringă în mână, însoţit de asistentă.

— Înainte de naştere trebuie să-ţi administrez calciu. Nu te îngrijora, aceasta este procedura obişnuită.

Cum Rebecca nu spuse nimic, vârful acului intră adânc sub pielea catifelată, făcând loc serului.

Aşadar, i-a făcut injecţia pentru a o adormi, înţelese asistenta. Apoi o va anestezia total pentru a nu simţi nimic. Iar imediat după naştere, îi va injecta morfina micuţului. Trebuie să fac ceva!. Cum să omoare o fiinţă atât de mică şi nevinovată? Ce-aş putea face? Ştiu, am să pun altceva în locul morfinei, iar copilul va trăi.”

Se duse imediat în laborator, luă o fiolă de morfină şi extrase întregul conţinut din ea. Apoi, o clăti de câteva ori cu ser fiziologic, la sfârşit lăsând-o aproape plină. Adăugă o doză mică de somnifer, ascunse fiola în buzunarul halatului şi se întoarse în camera pacientei.

Medicul o pregătea deja pentru naştere prin cezariană şi chemase anestezistul.

Rebecca, îndurerată de pierderea soţului ei, îşi punea toate speranţele în micuţul pe care avea să-l nască, gândindu-se să-i dedice întreaga ei viaţă.

Ştia că va fi băiat, în urma unei ecografii pe care o efectuase în urmă cu o lună, la München.

“Te voi iubi ca pe ochii din cap, iar Gasib ne va veghea din cer, îi spunea ea copilului, încercând să prindă curaj. Toată dragostea mea va fi numai pentru tine, câte zile voi avea.”

Medicul ieşi din salon, lăsând-o pe Jessica să se ocupe de restul pregătirilor. Tot ea trebuia s-o transporte pe Rebecca în sala de naşteri. Văzându-se singură, asistenta cotrobăi prin trusa doctorului şi dădu peste o fiolă cu morfină. Imediat o înlocui cu cea pe care o avea în buzunarul halatului.

— Aţi vrea să serviţi ceva în mod special după naştere? încercă Jesicca să facă un pic de conversaţie, pentru a-şi mai destinde pacienta.

— N-am nevoie de nimic, răspunse tânăra, îndurerată şi cu ochii înlăcrimaţi. Tatăl meu tocmai mi-a dat o veste îngrozitoare. Soţul meu, tatăl copilului meu a murit într-un accident aviatic.

— Îmi pare rău, îngăimă asistenta, profund afectată de cele auzite.

În continuare nu îi divulgă discuţia surprinsă dintre Moses şi doctorul Shavit, pentru a nu-i afecta starea psihică înaintea operaţiei.

Naşterea nu dură mult, iar Rebecca nu simţi durerea, fiind anesteziată total. Imediat ce veni pe lume, pruncul începu să ţipe puternic, umplând de bucurie sufletul mamei vlăguite de efort.

Doctorul Shavit extrase cu siringa din fiolă ceea ce credea el că era morfina pregătită dinainte şi o injectă în trupul firav al nou-născutului. În scurt, acesta nu mai ţipă, liniştindu-se complet. În tot acest timp, asistenta se întorsese cu spatele, prefăcându-se a căuta ceva, pentru a nu-i da de bănuit medicului. Văzând că tânăra îşi revenise cât de cât în urma naşterii şi că întindea mâinile spre copil, doctorul i-l aşează alături, învelindu-l cu un cearşaf.

Rebecca îl sărută pe frunte, ţinându-l la piept. Era cea mai mare bucurie a vieţii trăite până atunci. Născuse copilul iubitului ei, soţului ei, şi avea să-şi trăiască tot restul zilelor doar pentru el. În cele din urmă adormi, răpusă de oboseală.

Medicul plecă în cabinetul lui, rămânând singur doar cu remuşcările. Avusese ordinul să suprime o viaţă abia născută şi nu se putuse împotrivi. Bine că măcar se alesese cu ceva bani de pe urma abominabilei lui fapte.

CAPITOLUL XXXVII

Gasib trebuia să plece cu prima cursă spre Berlin. Când ajunse la aeroportul de la marginea capitalei egiptene, găsi o agitaţie inexplicabilă pentru el. Speriaţi, oamenii vorbeau despre un groaznic accident aviatic, petrecut cu o zi în urmă, şi puneau tot felul de întrebări reprezentanţilor aeroportului şi celor ai companiilor aeriene străine.

Datorită acelui neplăcut eveniment, avu norocul să găsească locuri libere la cursa care-l interesa, deoarece mulţi pasageri renunţaseră să se mai deplaseze pe calea aerului. Îşi plăti tichetul de călătorie, prezentă acelaşi paşaport egiptean sustras la Chicago şi se îmbarcă fără nici un fel de temere. Nu înainte de a găsi un Internet şi a-i expedia iubitei lui un mesaj electronic. Dacă destinul voia ca viaţa lui să se încheie în timpul acelui zbor, foarte bine. El nu se putea opune în vreun fel. Totuşi, îşi aduse aminte că citise undeva că zborul este mijlocul de călătorie cel mai puţin periculos, în comparaţie cu deplasările cu vaporul, trenul ori cu autovehicule.

Lângă el se aşeză un tânăr la vreo treizeci de ani, bine îmbrăcat, şaten şi cu tenul deschis la culoare.

Acesta se dovedi din prima clipă foarte comunicativ şi prietenos, întinzându-i mâna şi recomandându-se într-o engleză nu tocmai perfectă:

— Numele meu e Sir. Gabi.

Palestinianul îi întinse mâna, răspunzându-i politicos:

— Încântat, domnule, eu sunt Gasib. De fapt...

Pentru moment, uitase identitatea falsă sub care călătorea. Ar fi trebuit să se recomande ca fiind Omar Samir, cetăţean de origine egipteană.

— Gasib? Ce fel de nume este acesta? Mă referam la cetăţenia ta, zâmbi bărbatul, binevoitor.

— M-am născut la Haifa, în Israel, iar părinţii mei au fost arabi.

— De ce spui “au fost”? S-a întâmplat ceva cu ei?

— Da, din păcate. Mama a fost ucisă în timpul unui raid aerian al aviaţiei israeliene, iar tata a fost asasinat, în deşert, de duşmani.

— Duşmani?! se miră Sir. Gabi. Îmi pare rău, însă să ştii că vorbeşti tare ciudat. În ţările arabe se trăieşte extrem de periculos.

— Crezi că e doar vina noastră? E vina celor ce conduc lumea! Ei crează acest haos! Noi habar n-avem de ce se întâmplă cu adevărat în lume! Primim informaţii după bunul lor plac!. Tu nu ştii nimic despre cine conduce lumea, întreaga planetă, vreau să zic. Ai auzit vorbindu-se până acum de sionişti?

— Câte ceva am aflat, însă nu este cazul să te superi, Gasib. Abia ne-am cunoscut. Pentru mine, în secolul al XXI-lea, este de neconceput ca oamenii să moară ucişi în atentate cu bombă. Mă referam la politică, nu la arabii de rând. Ţin minte - continuă europeanul -, că acum vreo cincisprezece ani învăţam la istorie despre războaiele trecutului. Cu cel de-Al Doilea Război Mondial crezusem că acestea s-au terminat, dar m-am înşelat. Au urmat conflictele din Vietnam, dintre cele două state coreene, dintre Rusia şi Afganistan, Iran şi Irak, Războiul din Golf şi multe altele.

Palestinianul îl asculta curios, interesat să afle cum percepeau exponenţii lumii civilizate occidentale situaţia arabilor lăsaţi fără de ţară de către evrei. Zise:

— Asta gândesc şi eu. Din păcate, există oameni răi care conduc lumea din umbră, în funcţie de propriile interese. Altceva nu contează pentru ei.

Gasib îşi aduse aminte că odată, cu ani în urmă, citise despre conflictele armate dintre Iran şi Irak. Astfel aflase cum sute, dacă nu mii de oameni, muriseră nevinovaţi, loviţi de rachete. Atunci văzuse adevărata faţă a lumii. Unii se ucideau între ei, iar alţii trăiau fără nici un fel de griji, putând să-şi pună liniştiţi capul pe pernă în fiecarea seară, fără să ştie ce se petrecea în afara lumii lor. La câteva mii de kilometri depărtare, dar pe aceeaşi planetă, popoare întregi erau distruse de războaie, oamenii fiind ucişi fără milă, datorită unor interese de grup. Gasib îşi mai aminti cât de afectat fusese de ceea ce citise, precum şi de faptul că nu înţelegea cauzele care generau astfel de crize.

— Am simţit şi eu asta, tot colindând prin lume. Sunt multe vipere printre noi care ar trebui stârpite.

— Tu cu ce te ocupi, Sir. Gabi? vru să ştie palestinianul. Eşti cumva de origine engleză?

— Nu, nu sunt. Sir. e o prescurtare a numelui meu, cu care mă şi semnez, iar Gabi este o poreclă. Am o mică afacere de comerţ cu obiecte sanitare. Iată cartea mea de vizită. Trăiesc destul de bine, îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, dar adesea simt că sunt făcut pentru altceva. Mi-ar plăcea enorm să scriu romane.

— Şi de ce n-o faci?

— Nu ştiu, cred că îmi lipseşte ceva.

Cei doi tăcură pentru o vreme, fiecare cu gândul la ale lui.

Palestinianul văzu ceasul de la mâna lui Sir. Gabi şi realiză că nu mai era mult până la München, unde aeronava urma să facă escală.

— Poate că ai un destin de îndeplinit, dar încă nu ştii care este acela, reluă Gasib discuţia.

— Tot ce-i posibil.

— De vreme ce afacerea îţi merge bine şi eşti tânăr, nu văd ce te împiedică să scrii. Entuziasmul nu-ţi lipseşte defel, din câte-mi spui.

— Poate că ai dreptate, admise Sir. Gabi. Ştii, în viaţa de până acum am avut şi perioade grele, însă Dumnezeu mi-a arătat bunătatea şi sprijinul Lui. Puteam să mor de multe ori în accidente, puteam să dau faliment, dar El m-a ajutat de fiecare dată şi am supravieţuit. Poate că m-a protejat cu un scop anume, dar care să fie acela? Ce destin să-mi fi fost rezervat?

— Interesant, şi tu crezi în destin, la fel ca şi mine.

— Aşa e, prietene. M-am născut într-un orăşel de munte şi în fiecare dimineaţă priveam pe fereastră piscul unei creste. Mi-am jurat încă de mic ca, atunci când voi avea suficienţi bani, să ridic pe acel pisc o cruce imensă şi bine luminată, ca să poată fi văzută ziua şi noaptea de locuitorii împrejurimilor, ori de călătorii care survolează zona cu avioane, în nopţile senine. O cruce a Mântuitorului Iisus Hristos, care şi-a sacrificat viaţa pentru iertarea păcatelor noastre. N-am realizat încă acest plan; poate şi de aceea mă simt neîmplinit. Cred că n-am depus suficiente eforturi, altfel nu-mi explic... Ştii, o astfel de investiţie costă destul de mult, iar afacerea mea

nu este chiar atât de profitabilă pe cât mi-aş dori, se mai justifică Sir. Gabi. Cu toate acestea, dacă îmi voi îndeplini visul, banii nu mă vor mai interesa niciodată.

— Este foarte interesant ceea ce-mi spui, zise palestinianul, entuziasmat. Mă bucur să stau de vorbă cu un credincios de talia ta. Atunci când un om îşi înţelege destinul, pricepe şi motivul pentru care El i-a dat viaţă.

— Şi eu consider la fel, prietene Gasib. Sper că nu te deranjează că te-am numit aşa.

— Dimpotrivă, chiar mă bucură. Mai ştii ceva, Sir. Gabi. O faţă bisericească mi-a spus că dacă porţi un crucifix la gât sau dacă construieşti biserici nu înseamnă că eşti cu adevărat credincios!

— Nu vreau să te contrazic, însă, după părerea mea, adevărata credinţă se află în sufletul oamenilor. Chiar dacă, la ora actuală, nu cred să mai existe vreun om atât de credincios ca înaintaşi de-ai noştri precum Ioan Gură de Aur, Ioan Maximovici şi alţii. Ea nu trebuie scoasă în evidenţă, în văzul lumii, prin tot felul de lucruri. Totuşi, în ceea ce mă priveşte, sunt ferm convins că Dumnezeu vrea să ridic crucea despre care ţi-am vorbit. Simt asta cu toată fiinţa mea.

Cu mâhnire în suflet, Gasib îşi aminti de steaua lui, spre care nu mai privise de un timp. Oare mai era tot acolo, pe bolta cerească? Ce-ar fi crezut tatăl lui, dacă ar fi ştiut că Safir a fost dată uitării?

Discuţia dintre cei doi continuă tot drumul până în apropiere de Berlin, pe teme religioase şi ale lumii arabe, atât de distrusă în ultimul timp de interese occidentale. Gasib era impresionat de acel tânăr, abţinându-se cu greu să-i povestească întreaga lui viaţă. Cu toate acestea, simţea că sfârşitul îi era aproape. Iar dacă el murea, trebuia să existe altcineva care să-i cunoască întreaga poveste şi să o publice. Asta în speranţa că aceia care vor citi lucrarea, vor înţelege răul care şi-a făcut culcuş pe pământ, şi vor face ceva pentru a-l eradica.

După escala avionului la München, aparatul decolase din nou, fără probleme, pe ruta Berlin. Gasib se abţinuse cu greu să nu coboare, pentru a

se întâlni cu Rebecca, despre care nu mai ştia nimic de zile în şir. Până la urmă, rezistase tentaţiei.

Palestinianul nu mai vorbi o vreme cu partenerul său de călătorie, gândindu-se cum este mai bine să procedeze. Să-i încredinţeze acestuia jurnalul său intim, ori să rişte până la capăt pe cont propriu? În cele din urmă, când nu mai era mult până la destinaţie, se hotărî:

— Te rog să primeşti aceste însemnări din partea mea. Dacă le vei considera interesante, le poţi prelucra şi publica. Găseşti acolo inclusiv adresa mea de mail şi a iubitei mele, împreună cu parolele de accesare. Poţi folosi orice computer conectat la Internet, pentru a citi corespondenţa dintre noi doi. Cu bine, Sir. Gabi. Urmează-ţi destinul, în acest mod îndeplinindu-l şi pe al meu!

Sir Gabi primi surprins agenda care-i fusese oferită cu mare încredere, în mintea lui încolţind o sumedenie de idei.

Ceva mai târziu îşi luară rămas bun, făcându-şi tot felul de promisiuni, în care nici unul nu credea cu adevărat.

Cum aterizară pe timp de noapte, palestinianul ceru unui taximetrist relaţii pentru a ajunge la gara centrală a oraşului, după care îşi omorî timpul într-un bar, aşteptând zorii zilei.

Sir. Gabi luă un taxi până la hotelul unde îşi făcuse rezervare, gândindu-se la scopul pentru care venise la Berlin. Urma să viziteze mai multe firme, pentru a încheia unele contracte cu acestea, privind furnizarea de obiecte sanitare care-l interesau. Cum îi promise lui Gasib, avea să rămână la Berlin până duminică, aşteptând un mesaj din partea acestuia.

“Oricum, am destule probleme pe cap ca să mă mai gândesc şi la ale palestinianului, îşi zise Sir. Gabi în gând. Voi vedea duminică dacă este cazul să-i citesc povestea. Până atunci, îmi voi vedea de treburile mele.”

CAPITOLUL XXXVIII

— Cum s-a creat o astfel de confuzie? ţipă Moses la telefon, lucru care nu prea îi stătea în caracter. Aţi înnebunit cu toţii?

Celălalt nu îndrăznea să răspundă.

— Vorbeşte, neisprăvitule! reluă Rabi. Ce mai ai să-mi spui? Cum adică n-aţi găsit medalionul?

— Oamenii noştri au scotocit peste tot, dar nu au dat de el, îndrăzni omul lui Moses din Mossad, într-un târziu. Ceea ce ne-a făcut să credem că, poate, Gasib Assad, alias James Winter, nu s-a aflat în acel avion. După toate evidenţele, ar fi trebuit să fie în cursa Chicago-Berlin, via München, dar se pare că, în realitate, nu s-a aflat în acel avion.

Moses ştia prea bine că palestinianul îi furase documentele din birou, printre care se afla şi o hartă a Germaniei din timpul celui de Al Doilea Război Mondial. Ceea ce însemna că acesta căuta tezaurul după care umblau şi ei. Mai rău de-atât nici că se putea întâmpla.

***

Ceva mai târziu, dr. Shavit îi telefonă lui Theodore Moses.

— Treaba a fost rezolvată, Rabi.

— E mort?

— Da.

— Şi fiica mea cum se simte?

— Foarte bine. Însă nu ştiu cum va primi vestea decesului, când îşi va reveni din anestezie. Ar fi bine să fiţi aici când se va trezi.

— Am să ajung în douăzeci de minute.

— Nu uitaţi şi de restul... Ştiţi dumneavoastră...

— N-am să uit, doctore. Îţi mulţumesc pentru serviciul făcut!

Contrar aşteptărilor medicului, Rebecca încă nu-şi revenise când acesta se întoarse pentru a o consulta.

Asistenta mimă îngrijorarea, spunându-i:

— Doctore, nu ştiu ce este cu micuţul. Parcă nu mai respiră.

Bărbatul se apropie de copil şi îl examină sumar, ştiind prea bine că acesta trebuia să fie mort, după doza de morfină pe care credea că i-o injectase.

— Jessica, din nefericire, micuţul a murit. Nu mai e nimic de făcut. Îmi pare nespus de rău.

— Şi-acum?

În acel moment, Rebecca îşi reveni din anestezie, acuzând dureri de cap.

— Dar unde este puiuţul meu?

Asistenta i-l aduse, punându-i-l alături pe pernă, în timp ce doctorul îi administra tinerei mamei un nou sedativ.

— Doarme, dragul de el. Dar parcă are mânuţele cam reci, nu credeţi?

— Domnişoară, trebuie să fii tare, încercă doctorul s-o încurajeze. Pruncul n-a rezistat naşterii, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun.

— De aceea doarme atât de mult? nu înţelese fata despre ce era vorba. L-a obosit naşterea şi acum se odihneşte?

— Nu, draga mea, din păcate pruncul tău este mort.

— Ba nu este mort deloc, idiotule! Nu vezi că doarme? Nu mă mai minţi atât! mai zise ea, strângându-şi odorul la piept. Doctore, cât te mai urăsc!...

În momentul în care Rebecca închidea din nou ochii, din cauza ultimului sedativ, în prag îşi făcu apariţia Theodore Moses.

— S-a întâmplat o nenorocire, Rabi, zise doctorul. Copilul n-a supravieţuit.

— Cum e posibil?! făcu tatăl fetei pe exasperatul. Doar este una dintre cele mai bune clinici din întreaga Americă...

— Jessica, te rog să duci cadavrul la crematoriu. Cunoşti procedurile.

— Da, domnule, le cunosc, răspunse asistenta, abia putându-şi ascunde satisfacţia că îl salvase pe copil.

Ieşi imediat din salon, îl înfofoli în câteva scutece şi o păturică. Trecând pe lângă camera unde îşi ţineau infirmierele diverse materiale pentru curăţenie văzu un lighean de plastic, şi atunci îi veni o idee. Aşeză

copilul în lighean, apoi urcă în lift şi corborî la parter. Acoperise inclusiv faţa micuţului, ca să nu dea de bănuit oamenilor lui Rabi care fuseseră lăsaţi acolo, pentru supraveghere.

Se îndreptă spre crematoriul din spatele curţii spitalului. Nu intră, ci ocoli prin dreapta, privind temătoare în urmă, să nu fie văzută de cineva, apoi intră printre tufişuri. Ajunse la un pârâu, cu apă limpede ca de cristal, ce traversa întreaga pădurice. Se apropie de mal şi aşeză cu grijă ligheanul de plastic pe apă. Nu se gândise până în acel moment la urmările faptei ei. Descoperi faţa nou-născutului şi îl sărută pe frunte. Era un prunc cu adevărat frumos aşa, cum dormea în scutece.

“Cred că va dormi o zi întreagă”, îşi zise ea, dând drumul ligheanului pe apă.

La câteva secunde diferenţă, auzi paşi în spatele ei şi întoarse speriată capul.

— Ce faci aici? întrebă una dintre gorilele lui Rabi, apropiindu-se ameninţătoare.

Asistenta ieşi dintre tufişuri şi răspunse:

— Voiam să mă spăl puţin pe mâini.

— Păi, ce, la robinet nu mai curge? întrebă malacul, apropiindu-se de pârâu în căutarea a ceva suspect.

— E mai rece apa de-aici, zise Jessica, prinzând curaj, după ce constată că gorila nu văzuse nimic.

Asistenta se întoarse degrabă în sala de naşteri, pentru a o transporta pe Rebecca în salonul ei şi a o linişti.

Tatăl ei o întrebă dacă a rezolvat cu cadavrul, iar Jessica răspunse afirmativ.

Moses îi plăti doctorului Shavit banii promişi şi părăsi clinica.

Rebecca nu se trezise din somn în timpul transportului de la sala de naşteri până în salonul ei de la etajul al şaselea al cădiri. Asistenta avea de gând să-i povestească imediat despre fapta ei bună. O privea pe mamă cum doarme, iar frumuseţea acesteia parcă o vrăjea. Era mulţumită de ceea ce făcuse şi abia aştepta să-i povestească Rebeccăi totul. Fără îndoială, avea să

se bucure foarte mult. Îi aşează mai bine perna sub cap şi părăsi salonul. Trebuia să caute pruncul în aval, până nu ajungea prea departe. Ajunsă la ieşire, salută cu scârbă garda lăsată de Rabi acolo şi urcă la volanul micului ei automobil. Făcea zilnic naveta de la New York, drumul fiind destul de obositor, dar asta compensa cu recompensa financiară pe care o primea.

***

În următoarea dimineaţă, cu noaptea-n cap, Rebecca se trezi tulburată de un vis urât. Deschise ochii şi îşi căută pruncul. În acel moment, îşi aminti cu groază ce se întâmplase. Lacrimile o podidiră imediat, gândul că rămăsese singură pe lume înnebunind-o. Coborî din pat cu greu datorită operaţiei şi începu să umble ca o lunatică prin salon, simţindu-şi trupul gol. Verifică uşa salonului şi bătu minute în şir cu pumnii şi picioarele, însă nu-i răspunse nimeni.

Oare de ce-o chinuiau în asemenea hal? Voiau ca ea să-şi piardă minţile?

Dădu cu ochii de laptop şi se aşeză în faţa lui. Îl deschise, fără a se gândi prea mult la ceea ce făcea şi accesă Internetul. Apoi începu să-i scrie lui Gasib, deşi aflase că acesta nu mai era în viaţă, murind în acel accident de avion:

Dragul meu,

Mi-e tare dor de tine. Mi-e tare dor de tine. De ce-ai plecat de lângă mine? Avion blestemat, ai luat cu tine singura mea dragoste. Te-am iubit enorm şi te voi iubi mereu, Gasib. Ai plecat atât de brusc şi ai luat cu tine şi dragostea noastră. Nu pot trăi fără voi. Voi sunteţi viaţa mea, voi sunteţi singurul meu drum în viaţă. Voi sunteţi viaţa mea. Fără voi nu pot să trăiesc. Iartă-mă, Doamne, pentru ceea ce fac! Iartă-mă, Doamne, dar nu pot trăi fără soţul şi copilul meu! Iartă-mă,

Gasib, dar voi veni la voi! Voi sunteţi viaţa mea şi fără voi nu am nici un rost pe pământ. Te rog să mă aştepţi! Te iubesc! Vă iubesc!

Rebecca

Încheie mesajul şi îl expedie pe adresa electronică a lui Gasib, cu toate că ştia că n-avea cine să-l citească. Apoi, se ridică de pe scaun şi se apropie de fereastră. O deschise larg, ca pentru a aerisi salonul, şi privi în jos. Copacii nu-i mai păreau atât de înalţi, de acolo de sus, şi cele câteva maşini din parcare parcă era nişte furnici. Urcă pe pervaz şi inspiră adânc aerul rece al dimineţii.

— Iartă-mă, Doamne! strigă ea, când fu pregătită.

Îşi dădu drumul în gol fără nici o teamă, şi nici un ţipăt nu se auzi din gura ei. Căzu, aşteptând poate un înger care s-o prindă pe aripile lui, dar pământul se apropiase prea devreme de trupul său.

Izbitura trezi toată clădirea. Câteva persoane se apropiară în fugă de ea, însă tânăra îşi pierduse viaţa.

Medicul Shavit primi imediat vestea prin telefon şi încremeni. Coborî îndată, tremurând de frică. Când se mai linişti puţin, aduse tragedia şi la cunoştinţa lui Theodore Moses. Acesta sosi la clinică într-un timp record, aruncându-se în genunchi lângă trupul neînsufleţit al fiicei sale. Singurul lui copil, singura fiinţă iubită zăcea pe asfalt, într-o baltă de sânge. Începuse să plângă, iar lacrimile îi înecau respiraţia. Era pentru a doua oară în viaţa lui când plângea. Prima dată plânsese după soţia lui, ucisă de o boală cumplită. Atunci, distrus de durere, strigase ameninţător spre cer:

— Dumnezeule, de ce-mi faci asta? Ce ţi-am greşit? Nu am respectat eu Tora? Nu am făcut eu totul pentru Ţara Sfântă? De ce m-ai prigonit? De astăzi, îţi jur că totul se va schimba. De astăzi nu mă voi mai închina Ţie. Nu mai cred în Tine. Te urăsc, şi toată viaţa voi lupta împotriva Ta şi a celor care Ţi se vor închina.

În mintea lui, Dumnezeu şi Iisus erau vinovaţi pentru tot ce i se întâmplase. I se părea că Divinitatea complotase împotriva lui,

persecutându-l încontinuu. De astă dată, lângă trupul inert al Rebeccăi nu mai strigă nimic spre cer.

Într-un târziu, doctorul acoperi trupul tinerei cu un cearşaf, iar mai încolo, după ce brancardierii îl ridicară, se duse în fostul salon al fiicei lui. Se întinse pe pat şi închise ochii. Încerca să creadă că totul nu era nimic altceva decât un vis urât. Aţipi fără a prinde de veste. Peste câteva minute auzi un sunet ciudat şi se trezi. Ecranul laptopului se luminase, putându-se citi: “Aveţi un mesaj nou”.

Se aşeză pe scaunul pe care stătuse şi Rebecca în acea dimineaţă şi accesă mesajul.

— Nu se poate! se minună el, citind. Dar Gasib Assad este mort…

Iubirea mea,

Eu sunt bine, mulţumesc lui Dumnezeu! N-am zburat cu acel avion care s-a prăbuşit, şi despre care am aflat de curând. Acum mă aflu la Cairo. Voi efectua o călătorie până la Berlin, apoi vin la München. Ce face puiuţul nostru? Nu am înţeles nimic din ultimul tău mesaj. E bine? Când crezi că o să naşti? Te iubesc, al tău

Gasib

Rabi era îngrozit de cele citite. Atătea încercări şi tot nu reuşise să-l ucidă pe palestinian. Ordonase doborârea unui avion întreg, sacrificase atâţia oameni, şi degeaba. Gasib încă mai trăia.

“Din acest motiv nu găseau oamenii mei medalionul, îşi zise el îngândurat. Omul ăsta e prea deştept, de parcă ar fi ajutat de o forţă divină. Dar mă voi răzbuna, şi răzbunarea mea va fi cruntă. Dacă trăieşte, nu trebuie să afle că Rebecca a murit. I-o voi spune chiar eu, atunci când îl voi trimite pe lumea cealaltă. Atunci, am să-i citesc durerea în ochi şi asta mă va satisface enorm.”

Moses se gândi să îi trimită un mesaj arabului, ca din partea fiicei lui, ca acesta să nu îşi dea seama ce i se întâmplase.

Iubitul meu,

Mă bucur enorm că eşti bine. Puiuţul nostru se va naşte săptămâna viitoare. Tu când crezi că ajungi la mine?

Spre surprinderea lui, primi un răspuns aproape imediat:

Voi ajunge în scurt timp, draga mea. Plec din Cairo, unde m-am întâlnit cu ţiganca aceea care mi-a ghicit pe când eram pentru prima dată în capitala Egiptului. După ce îmi rezolv treburile, vin la tine. Te iubesc,

Gasib

— Deci, aici mi-erai, se bucură Moses cu glas tare, pentru că dăduse de urma lui atât de simplu. Am să-mi pun oamenii pe urmele tale, până ajung şi eu la Berlin. Pe urmă, eşti al meu.

Mai făcu un drum pentru a-i da doctorului instrucţiuni privind înmormântarea fiicei sale, după care telefonă să-i fie pregătit avionul particular. De asemenea, alertă reţeaua germană a organizaţiei, spre a-l căuta şi supraveghea pe Gasib Assad până la sosirea lui la Berlin. La sfârşit, îl informă şi pe întunecatul său prieten în legătură cu ultimele evenimente.

***

Gasib nu remarcă faptul că oamenii lui Rabi se aflau pe urmele lui. De asemenea, n-avea de unde să ştie că Moses însuşi, tocmai aterizase la Berlin, îndreptându-se cu viteză maximă spre gara centrală.

Arabul se interesase ce tren pleacă spre Leipzig şi îşi cumpărase bilet. Cum mai avea timp suficient, părăsi gara, intrând în cel mai apropiat market, de unde cumpără o lanternă puternică şi baterii de schimb.

Urcă în tren cu doar cinci minute înainte de plecarea acestuia. La câteva compartimente distanţă se afla şi Theodore Moses, îmbrăcat pentru prima dată în viaţa lui într-un costum sport şi având o şapcă trasă pe ochi. Chiar dacă l-ar fi văzut, ar fi existat puţine şanse ca Gasib să-l recunoască.

Garnitura ieşise de câteva minute bune din Berlin şi prinsese viteză. După calculele tânărului, parcursese deja cincizeci, şaizeci de kilometri şi încă nu se vedeau munţii. Ştia de la ţiganca ghicitoare că, imediat ce se vedeau munţii, trebuia să coboare cumva din tren. După mai mult de o oră şi jumătate de mers, garnitura intră între nişte versanţi, iar Gasib se pregăti să sară din tren. Numai că, la acea viteză, o asemenea încercare i-ar fi putut fi fatală. Privi în jur şi, lângă uşa compartimentului, zări semnalul de alarmă. Brusc, îi veni ideea salvatoare. Îşi luă precipitat punga în care se afla lanterna şi bateriile de rezervă, se duse la uşa compartimentului, iar în timp ce o deschidea, se prefăcu că se dezechilibrează. Pentru a se redresa, se prinse ca din greşeală de mânerul semnalului de alarmă şi îl trase cu putere în jos. Apoi ieşi pe coridor, îndreptându-se grăbit spre una dintre uşile vagonului. Nu ajunse bine unde voia, că un scrâşnet de roţi îngrozi călătorii, care se rostogoliră unii peste ceilalţi. Ştiind ce avea să urmeze, frânarea nu-l luă prin surprindere pe Gasib, care se ţinu bine de o bară de susţinere. Când trenul se opri complet, deschise uşa, azvârli bagajul, după care se aruncă şi el din tren, cât mai departe de acesta. Căzu şi se rostogoli de câteva ori până într-o râpă, după care se ridică, îşi recuperă lanterna şi bateriile, luând-o la fugă spre o pădurice din apropiere.

În tren, nimeni nu înţelegea ce se întâmplă. Nimeni, cu excepţia lui Rabi, care văzu un om alergând de unul singur printre copaci. Înţelese. Drept pentru care, ieşi în grabă pe culoar, tocmai când apăru însoţitorul de tren ca să verifice de unde fusese declanşată alarma.

Moses sări la rândul său din tren, rostogolindu-se câţiva metri, după care se ridică. Călătorii priveau uimiţi pe ferestre, neînţelegând cauza săriturii. Cineva, însă, îşi dădu cu părerea că ar putea fi o acţiune a poliţiei, iar pasagerii se liniştiră, ocupându-şi locurile. După verificările de rigoare, trenul fu repus în mişcare, prinzând iarăşi viteză.

***

În urma plecării lui Rabi, asistenta Jessica intră în salonul care aparţinuse Rebeccăi şi începu să plângă în hohote. Se simţea vinovată de moarte tinerei căci, dacă i-ar fi spus ce se întâmplase şi cum scosese pruncul din spital, nu s-ar mai fi sinucis. Din nefericire, fusese sedată de doctorul Shavit şi ea plecase în căutarea micuţului, sperând să-l găsească. Era numai vina ei. Din nefericire, şi căutările fuseseră zadarnice. Nu-l găsise, deşi străbătuse cu piciorul mai mulţi kilometri în avalul pârâului. Chiar şi în acea dimineaţă îl mai căutase, până când fusese anunţată pe mobil să se prezinte repede la clinică, fiindcă avusese loc o nenorocire. Îi părea atât de rău de ceea ce se întâmplase, încât nu-şi putea stăpâni lacrimile cu nici un chip. Acesta fusese destinul hărăzit tuturor.

Theodore Moses uitase laptopul din salon deschis, aşa că Jessica se dovedi indiscretă, citind mesajele aflate pe mail-ul Rebeccăi. Constată cu stupoare că tatăl micuţului era în viaţă şi nu mai voi să ştie nimic altceva.

“Când voi ajunge acasă am să-i scriu că fiul său se află în viaţă, iar cu bunătatea Celui de Sus va supravieţui, îşi spuse asistenta în gând. Merită să trăiască pentru asta. Am să-i povestesc totul, de-a fir a păr, inclusiv cum l-am salvat pe micuţ dându-i drumul pe apă într-un lighean de plastic şi cum şi-a pierdut viaţa Rebecca”.

CAPITOLUL XXXIX

Zărind trenul repus în mişcare, Gasib răsuflă uşurat şi se înapoie la şina ferată, sub privirile lui Rabi, care îi urmărea orice mişcare. Îşi scutură puţin hainele aşa cum putu, după care o luă pe lângă şine, pe direcţia în care se deplasa şi trenul din care tocmai sărise. Merse aşa preţ de o oră încheiată, răbdarea fiindu-i pusă la mare încercare. Obosit, se gândise de câteva ori la posibilitatea ca ţiganca din Cairo să-l fi tras pe sfoară, numai pentru a-l lăsa şi fără ultimul bănuţ de argint, însă alungă repede această suspiciune din minte.

La un moment dat, în depărtare, văzu bifurcaţia de şine mult căutată. Entuziasmat, o luă la fugă într-acolo. Erau două şine vechi de zeci de ani, acoperite în mare parte de iarbă şi pământ. Aşadar, ţiganca nu-l înşelase nici de data asta.

Se deplasă alţi câţiva kilometri pe acele şine dezafectate, până ajunse la un pod lung de lemn, aproape putrezit. De la terminarea acestuia, drumul continua şerpuit la baza muntelui. Trecu podul, iar după alte câteva sute de metri observă că şina ducea spre un tunel, exact cum i se spusese.

“Ghicitoarea a avut perfectă dreptate, aici trebuie să fie”, se dumiri Gasib, continuându-şi drumul.

Înăuntru era întuneric beznă. Începu să-şi numere paşii, aprinzând lanterna. Din când în când se oprea din mers ca să pipăie peretele din stânga, cu toate că nu făcuse cei 129 de paşi. În fine, se opri şi văzu o spărtură în perete, doar cât să intre o persoană mai solidă. Pătrunse cu grijă, ca să nu se lovească la cap de tavanul de mică înălţime. Trecu printr-un tunel îngust ca o peşteră şi se deplasă circa treizeci de paşi. De aici să făcea o grotă înaltă, apoi alte câteva mici peşteri săpate de apă în piatră în urmă cu milenii.

Pe care ar fi trebuit s-o aleagă?

Îşi desfăcu medalionul de la gât şi îl învârti cu putere pe o piatră aplatizată, de dimensiuni suficiente. Acesta se roti de zeci de ori, până când

mâna lui Iisus indică o direcţie anume. Gasib nu avu nici o îndoială că direcţia era cea bună şi o porni într-acolo, încrezător.

Fără lumină şi fără a produce vreun zgomot, Moses îi urmărea orice mişcare.

“Acum ştiu cum să ies din această grotă, după ce îl voi elimina, îşi spuse el, încântat de şansele care se prefiguraseră. Am să pun mâna pe medalionul acela blestemat.”

Tânărul străbătu nenumărate grote şi peşteri din acel labirint, de fiecare dată fiind ajutat de medalion pentru a găsi calea cea bună. În sfârşit, intră într-o grotă foarte înaltă, oprindu-se brusc, parcă lovit de trăznet. Ajungând în centru şi luminând cu lanterna, văzu în jurul său numai bogăţii. Peste tot se aflau stivuite lingouri de aur şi saci imenşi cu bijuterii şi alte obiecte din aur, probabil provenind din averile confiscate de la evreii ce fuseseră trimişi în lagărele de concentrare.

Lui Gasib nu-i venea să creadă că ceea ce vedea era real. Nu se aşteptase chiar la aşa ceva. Ştia că ar fi trebuit să dea peste comoara cu care sioniştii îl plătiseră pe Adolf Hitler să-i deporteze pe evrei în lagăre, dar nu se aşteptase la o asemenea avere colosală. Se apropie temător de saci şi lingouri, atingându-i cu teamă. Răceala nobilului metal îi dădu frisoane pe şira spinării. Într-un colţ al grotei zări ceva care îi atrase atenţia. Erau tot nişte saci, dar stivuiţi în alt fel decât cei ce conţineau obiectele din aur. Înăuntrul lor găsi sute, dacă nu mii de dosare cu tot felul de documente şi acte. Scoase unul şi citi.

Era exact ceea ce căuta. La lumina lanternei putea desluşi una dintre dovezile pactului dintre dictatorul nazist şi sionişti.

Ceva mai încolo, aruncată pe un sac şi învelită într-o husă veche, găsi o lance a cărei vârstă părea milenară. Cu mâinile tremurânde, rupse husa putrezită în ultimul hal, după care se aruncă imediat în genunchi. Fără doar şi poate, avea în faţă Lancea lui Longinus, cu care Mântuitorul Iisus fusese împuns pe când era răstignit pe cruce. Arma fusese dăruită de sionişti lui Hitler, în cadrul înţelegerii pe care o parafaseră.

Emoţionat, tânărul ridică lancea şi o sărută cu evlavie, adânc pătruns de momentul pe care-l trăia.

— Ha, ha, ha! se auzi în acel moment râsul sinistru al lui Theodore Moses, care-l făcu pe Gasib să încremenească de frică.

Palestinianul îndreptă fascilolul lanternei în direcţia din care venise zgomotul, remarcând chipul satisfăcut al tatălui Rebeccăi. Rămase pironit locului, înţelegând că sfârşitul îi era mult mai aproape decât şi-ar fi dorit.

— Iată că ne reîntâlnim, amice, continuă Rabi, pe un ton flegmatic. Cum să-ţi spun, Gabriel, Gasib, Winter sau altcumva?

— Cum m-ai găsit? abia reuşi tânărul să bâiguie.

— Cum? Nu mi-a fost deloc greu să te urmăresc pas cu pas. E drept că mi-a displăcut profund săritura din tren, dar am trecut peste asta cu bine, după cum vezi. Dar, ce făceai tu, acolo? Sărutai lancea? Hai, că eşti naiv. O săruţi degeaba, amice. Nu este altceva decât un fals creat de înaintaşii organizaţiei noastre. Hitler a crezut că, dacă va intra în posesia ei, va câştiga războiul. După ce i-am dat-o, n-a reuşit să înţeleagă de ce armatele lui pierdeau în continuare bătălii după bătălii. Tu crezi că înaintaşii mei ar fi fost atât de tâmpiţI, încât să i-o dăruiască pe cea originală? Hai, să fim serioşi!

— Rabi, nu înţeleg ceva.

— Te ascult, amice, se arătă bărbatul binevoitor.

— Dacă voi, sioniştii, n-aţi crezut niciodată că Iisus Nazarineanul este Mesia, fiul lui Dumnezeu pe Pământ, de ce v-aţi temut de o simplă armă, cum este Lancea lui Longinus? De ce nu i-aţi dat dictatorului, cu care aţi complotat împotriva propriului popor, originalul?

— Aici trebuie să te corectez, amice. Noi am cunoscut mai bine decât oricine puterea Lui, însă Iisus n-a fost unul de-al nostru, dacă înţelegi ce vreau să spun. Era străin de gândirea noastră şi promova cu totul altceva decât Tora. El venise pe Pământ cu o lege nouă, care nu putea fi acceptată, nefiind pe placul nostru. Noi, prin religia căreia ne închinăm şi prin îndoctrinarea întregii evreimi, am reuşit să devenim ceea ce suntem astăzi. Tu ai vrea, acum, după două mii de ani, să-L recunoaştem pe Iisus. Hai, că

eşti de-a dreptul naiv. Nici nu ştii pe ce lume trăieşti. Crezi tu, oare, că dacă ai divulga adevărul-adevărat, te va crede măcar un evreu trăitor al acestei planete? Te-nşeli amarnic. Suntem un neam prea încăpăţânat ca să ascultăm altceva decât Tora şi Talmudul.

În timp ce vorbise, Moses scosese la vedere un pistol, pe care-l îndreptase ameninţător spre Gaib.

— Dar asta nu este problema noastră în acest moment, râse Rabi, sfidător. Ideea e că tu va trebui să mori. Şi, odată cu tine, se va termina cu Organizaţia *Cleopatra*. Ucigându-te, voi răzbuna inclusiv moartea singurului meu copil.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că Rebecca s-a sinucis din cauza ta. Fiul vostru s-a născut mort, iar ea s-a aruncat de la etajul al şaselea al clinicii în care era internată. Numai tu eşti de vină, Gasib Assad. Fii blestemat în vecii vecilor!

Fără a mai aştepta vreo vorbă din partea lui Gasib, bărbatul slobozi primul glonţ în direcţia lui.

Împuşcat direct în inimă, tânărul căzu imediat la pământ, fără să simtă vreo durere. Nu mai avu timp decât să se gândească la Iisus, după care închise ochii definitiv, cu speranţa că se va alătura soţiei şi fiului său.

Criminalul se apropie de el, îi smulse medalionul de la gât, după care mai trase un foc în pieptul palestinianului, pentru mai multă siguranţă.

La un minut după aceea, cu lanterna victimei sale în mână, se căţără cu dificultate pe o stivă de lingouri şi începu să strige cât putu de tare, de parcă s-ar fi aflat în faţa unei mulţimi care-l ovaţiona:

— Sunt cel mai bogat om de pe planetă! Organizaţia mea este cea mai puternică, şi nimeni nu va afla adevărul despre sionişti! Conduc cel mai puternic imperiu din lume! Sunt regele evreilor!

Coborî în cele din urmă şi inspectă întreaga avere, încercând să estimeze cam cât ar valora aceasta. Apoi, dădu să plece, având să se întoarcă în scurt timp, pentru a o transporta într-un loc sigur.

Nu ştia încotro s-o apuce pentru a ieşi la suprafaţă, însă zâmbi ca pentru sine, amintindu-şi de medalionul pe care încă îl ţinea în mână. Îl

aşează pe o piatră dreaptă şi îl roti ca pe un titirez. Când bijuteria se opri, Rabi văzu că mâna lui Iisus indica un anumit tunel. Cu mare încredere o porni într-acolo, mulţumit de ceea ce înfăptuise. Ce nu ştia el era că medalionul Împăratului Constantin îi indicase un drum greşit: medalionul simţise mâinile reci, pline de sânge şi răspundea negativ.

Orele următoare, Moses le pierdu mergând din tunel în tunel, din grotă-n grotă, fără a ajunge la lumină. Era transpirat şi nervos, neînţelegând unde greşise. În cele din urmă, realiză că medalionul nu-i era de nici un folos pentru a scăpa din capcana pe care i-o întinsese destinul. Parcă şi oxigenul se mai rarefiase, Rabi respirând cu dificultate. Asta până când mintea i-o luă razna definitiv, făcându-l să arunce cu medalionul de un perete, furibund.

Bateriile lanternei pe care i-o luase lui Gasib erau pe ducă, iar frica începea să pună stăpânire pe el. Începu să ţipe ca un turbat, exasperat de faptul că nu găsea ieşirea, în ciuda eforturilor depuse. Intră într-o grotă în care era sigur că nu mai fusese până atunci. Se bucură, încercând să-şi facă speranţe că, în sfârşit, ajunsese pe calea cea bună. Ce nu văzu Moses, din cauză că lanterna abia mai pâlpâia, iar el nu luase şi bateriile de rezervă, era că la picioarele lui se căsca o prăpastie imensă, care parcă-l aştepta. Dintr-o dată, bătrânul se dezechilibră, căzând în gol de la o înălţime apreciabilă, trupul lui izbindu-se de stânci. După căzătură, deşi oasele îi fuseseră zdrobite şi pierdea sânge, Rabi încă mai respira. Începu să se roage lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor.

— Doamne, de ce nu-mi curmi durerea? Tot ce am făcut a fost întru slava Ta, pentru păstrarea religiei şi a obiceiurilor noastre, de la Moise încoace. De ce m-ai părăsit, Doamne?

Sângele îi şiroia din răni, însă El nu-i lua viaţa. Poate că voia să-l vadă chinuindu-se, pentru a conştientiza măcar acum, în ultima clipă a vieţii, răul pe care-l comisese ani de-a rândul. Aceasta era adevărata lui pedeapsă.

CAPITOLUL XL

Era deja luni, iar Sir. Gabi se afla de câteva ore în faţa propriului laptop. Îi promisese lui Gasib că va aştepta un mesaj de la el, înainte de a părăsi Berlinul. Afacerile fuseseră rezolvate, iar el voia să părăsească Germania, pentru că acolo nu mai avea nimic de făcut. Îi trimisese lui Gasib câteva mesaje, însă tot degeaba. Acesta nu-i răspunsese. În cele din urmă, luă în mână jurnalul palestianului şi începu să citească. Scrisul de mână, în engleză, a lui Gasib era destul de citeţ, aşa că nu erau probleme.

“Îmi amintesc aproape în fiecare zi de prima mea iubire. Aveam, poate, nici şase ani. Era prin 1988 şi locuiam la Haifa, în Israel. Pe atunci, oraşul părea permanent sub asediu şi zilnic vedeam oameni răpuşi de grenade sau ucişi în raiduri aeriene. De mult timp nu mai dădeam importanţă acestor grozăvii. De mult timp nu mă mai speriau gloanţele ce şuierau la orice oră din zi sau din noapte, iar victimele de pe străzi nu mă mai impresionau. Mă născusem în acea lume şi nu speram la ceva mai bun. Pe atunci, oraşul era locuit atât de arabi cât şi de evrei. Mai apoi, palestinienii au fost forţaţi prin diverse metode să-şi părăsească, unul câte unele, casele. Dar nu la asta vreau să mă refer acum. Am de gând să-mi amintesc clipele frumoase petrecute acolo, în ciuda tuturor pericolelor pe care le întâlneam la tot pasul.”

Lui Sir. Gabi începuse să-i placă ceea ce citea, uitând că nu luase micul dejun. Subiectul jurnalului era extrem de captivant, aşa că nu-l mai lăsă din mână. Citi toată ziua, uneori lăsând agenda deoparte şi făcând tot felul de supoziţii. Îl prinse următoarea noapte în pat, şi abia spre dimineaţă adormi, răpus de oboseală.

Când se trezi, încercă să-şi aducă aminte unde se afla şi cum îşi petrecuse ziua anterioară. Dădu cu ochii de jurnalul lui Gasib şi îşi aminti

totul. Îşi verifică pe laptop poşta electronică, însă palestinianul nu-i trimisese nici un mesaj. Mai avea de citit vreo douăzeci de pagini, aşa că nu rezistă tentaţiei de a afla sfârşitul acelui jurnal. Pe urmă, rămase îngândurat, privind tavanul de parcă ar fi fost un ecran cinematografic pe care rula un film de aventuri.

“Poate că am de-a face cu o simplă naraţiune, se gândi el în final. Oricum, este o carte deosebit de interesantă. Numai că, în cazul în care ce-a scris Gasib aici este adevărat, totul se complică. Înseamnă că acea organizaţie malefică există, iar viaţa palestinianului este în pericol. Trebuie să fac ceva. Dar ce, de vreme ce el nu-mi trimite nici un mesaj, aşa cum ne-am înţeles la despărţire?! Poate că se află în pericol sau a fost ucis.”

În acel moment, găsi notate în jurnal adresele electronice şi parolele de accesare ale celor doi, aşa cum îi spusese palestinianul când se despărţiseră, după ce coborâseră din cursa de Cairo. O accesă pe cea a lui Gasib şi se îngrozi. O anume asistentă Jessica îl informa pe Gasib că soţia lui s-a sinucis, aruncându-se de la etajul al şaselea al unei clădiri, deoarece crezuse că fiul ei murise la naştere. Era o poveste de necrezut, la prima vedere. Sir. Gabi mai află că asistenta salvase viaţa micuţului şi că doctorul Shavit încercase să-l ucidă cu o injecţie de morfină, la înţelegere cu tatăl Rebeccăi, Theodore Moses.

“Aşadar, micuţul poate că n-a murit, cu voia bunului Dumnezeu, îşi zise bărbatul. Mai există o speranţă să scape cu viaţă.”

O idee îi încolţi în minte. Se ridică din pat, făcu un duş rapid şi se îmbrăcă în grabă. Ascunse jurnalul sub salteaua patului, ca să nu dea peste ea vreo cameristă indiscretă, şi părăsi cu prudenţă hotelul unde se cazase. Nu era exclus să fie urmărit, pentru simplul motiv că ocupase locul de lângă Gasib pe cursa Cairo - Berlin, via München.

Luă un taxi şi îi ceru şoferului să îl ducă până la cea mai apropiată secţie de poliţie. Achită călătoria şi coborî, neştiind ce decizie să ia. Până la urmă intră, întrebând unde putea reclama dispariţia unei persoane. Ajunse cu uşurinţă în biroul unui comisar, care-l invită să ia loc.

— Înţeleg că doriţi să declaraţi dispariţia unei persoane, începu poliţistul. Despre cine este vorba?

— Despre un... prieten de-al meu, care locuia la New York. Nu-l cunosc demult, însă mi-e prieten. Un băiat liniştit şi la locul lui, care însă nu-mi răspunde la mesajele electronice pe care i le trimit de câteva zile.

— Ce vă face să credeţi că a păţit ceva? vru poliţistul să ştie.

— Când ne-am despărţit m-a prevenit că, în cazul în care nu-mi trimite un mesaj pe e-mail până duminică, înseamnă că s-a întâmplat ceva rău cu el. Iar astăzi este luni, domnule comisar. De-aceea sunt îngrijorat.

— Este destul de ciudat ceea ce-mi spuneţi, acceptă poliţistul. Mai căutăm o persoană dispărută, destul de influentă, care era tot newyorkeză. A dispărut la Berlin, tot în condiţii încă neelucidate. Nişte prieteni de-ai lui au intervenit pe lângă ministrul nostru de interne pentru a-i da de urmă. Am răscolit întreg oraşul şi împrejurimile, însă nu i-am dat de urmă.

— Ar putea avea legătură cu dispariţia prietenului meu?

— Tot ce e posibil. Aveţi vreun indiciu de care ne-am putea agăţa?

— Eu ştiu?!... Îmi vorbise despre o locaţie situată la circa două sute de kilometri de Berlin, zise Sir. Gabi, fără a furniza mai multe amănunte.

— În acest caz, cred că ar trebui să ne deplasăm într-acolo. N-are rost să mai pierdem timpul.

Puţin mai târziu, comisarul îl invită pe Sir. Gabi într-o maşină de teren, vorbi un minut la mobil, după care se sui la volan. Demară şi se întreptă spre cea mai apropiată ieşire din oraş, unde îi mai aştepta o persoană. Era vorba despre un bărbat de o statură impozantă, cam de vârsta a treia, îmbrăcat într-un costum negru şi având părul puţin grizonat la tâmple, ceea ce-i conferea o aură misterioasă.

Jeep-ul ieşi în fine din oraş, intră pe o şosea secundară, iar la o barieră de cale ferată o luă la dreapta, pe un drum neasfaltat. După cinci minute de rulare întâlniră o şină de tren şi se deplasară de-a lungul ei cu oarecare dificultate. Trecură de păduri şi pâraie pe care, dacă nu le putură ocoli, încetiniră viteza. Comisarul conduse în aceste condiţii mai mult de patru

ore, până când se văzu bifurcaţia despre care Sir. Gabi citise în însemnările lui Gasib.

— Era şi timpul, mormăi poliţistul, care îşi cam pierduse răbdarea. Se pare că aţi avut dreptate.

Persoana pe care o luaseră de pe drum nu scosese nici un cuvânt. După părerea lui Sir. Gabi, acesta nu era poliţist.

Automobilul de teren frână în apropierea podului, deoarece era prea riscant să se încumete pe podul acela şubred. Continuară drumul pe jos.

— Cred că ne-ar trebui o lanternă, pentru că vom ajunge la un tunel.

— Am eu una în portbagaj, în trusa de pescuit, zise comisarul. Întotdeauna port cu mine lansete, pentru cazul în care întâlnesc în drum o baltă bună.

O porniră toţi trei la drum, trecând podul de lemn cu precauţie, ca să nu se întâmple o tragedie. În fine, misteriosul personaj vorbi pentru prima oară, adresându-se lui Sir. Gabi:

— Cum spuneaţi că se numeşte prietenul acela al dumneavoastră pe care-l căutăm?

— Gasib, răspunse cel întrebat fără ezitare.

Bărbatul se opri locului, continuând interogatoriul:

— Şi unde l-aţi întâlnit pe acest Gasib? Vă cunoaşteţi demult?

— De puţin timp. Ne-am împrietenit în avion, în urmă cu câteva zile, pe când veneam amândoi de la Cairo.

— În acest caz, de unde ştiţi că l-am putea găsi aici? A lăsat ceva scris în sensul ăsta?

Sir. Gabi vru să-i povestească despre acel jurnal intim, însă se răzgândi în ultimul moment. Misteriosul prea avea o privire ciudată, şi-apoi nici măcar nu se prezentase.

— Mi-a povestit despre acest loc în timpul zborului. Spunea că a mers pe aici într-un vis de-al lui. A ajuns la un tunel lung şi întunecat, iar la 129 de paşi de la intrare a găsit o peşteră. A intrat şi n-a mai ştiut cum să iasă. Ţinea foarte mult să vină aici şi m-a rugat ca, în cazul în care nu mă va contacta până duminică, să-l caut eu, pentru că a dat de belea. Iată tunelul!

arătă Sir Gabi cu mâna întinsă, mulţumit că găsise ceea ce căuta. Sper să dăm şi peste peşteră.

În timp ce înaintau cu precauţie şi îşi numărau paşii, comisarul lumina peretele din stânga în căutarea spărturii. Exact la 129 de paşi descoperiră intrarea în peşteră. Se strecurară unul după celălalt, comisarul primul, luminând drumul, Sir. Gabi cel de-al doilea, fiind urmat de cunoştinţa poliţistului. Acesta din urmă luă o piatră de calcar şi, din loc în loc, zgârie pereţii, ca să ştie pe unde să se întoarcă.

Merseră mult prin peşteră, fără să dea de Gasib. Din când în când intrau în câte o grotă înaltă, din care se formau mai multe tuneluri. Întreaga cavitate a muntelui era ca un labirint ameţitor, în care cei trei nu se puteau descurca.

Se deplasară prin subteran ore întregi şi adesea dădură de semnele făcute de însoţitorul comisarului, de parcă s-ar fi învârtit în cerc. Sir. Gabi îl strigă de mai multe ori pe Gasib pe nume, însă nu primi nici un răspuns. Obosit de căutare şi, totodată, dezamăgit, nu ştia ce-ar mai putea crede. Comisarul aprecie:

— Se pare că prietenul dumneavoastră v-a făcut o farsă, care e mai mult o glumă proastă. Căutăm în zadar, aici nu e nimeni.

Se întoarseră toţi trei în grota anterioară, din care porneau alte câteva peşteri.

— Domnule comisar, prin acest tunel n-am intrat, remarcă Sir. Gabi, după ce observă că unul dintre ele era nemarcat cu calcar. Să încercăm şi pe-aici.

Cum misteriosul personaj care-i însoţea îi făcu un semn din cap comisarului, acesta se văzu nevoit să accepte propunerea. O luă înainte, luminând calea cu lanterna. După câteva sute de metri parcurse prin acel colidor îngust, poliţistul, care luase un oarecare avans faţă de ceilalţi doi, strigă parcă înnebunit de fericire:

— Aici, am găsit!

Sir. Gabi îl ajunse din urmă şi rămase mut de uimire. Întreaga cavitate care li se deschidea în faţă era plină ochi de lingouri de aur, saci cu bijuterii

şi obiecte scumpe de mare preţ. Îşi plimbă degetele peste comori, simţind metalul rece cu buricele degetelor. La rândul lui, comisarul începu să umble prin saci, strigând din când în când ca un nebun:

— Sunt bogat! Sunt bogat! Sunt putred de bogat!

Sir. Gabi zări într-un colţ saci care conţineau documente şi tot felul de acte vechi, apropiindu-se de ele, din cale-afară de curios. Ceva mai încolo văzu ceea ce părea a fi un pantof bărbătesc şi îl cuprinse teama.

— Veniţi repede aici! le ceru el celor doi însoţitori.

Când fascicolul lanternei lumină locul, se aplecă să vadă mai bine.

Într-o baltă de sânge şi fără suflare zăcea Gasib Assad.

Îi verifică pulsul, ca să vadă dacă nu cumva mai trăieşte. Era prea târziu, palestinianul decedase de mult timp, trupul său fiind rece şi neînsufleţit. Murise cu mâna încleştată pe un obiect alungit. Luă lanterna din mâna comisarului, care se apropiase de el, şi constată că era vorba despre partea metalică a unei suliţe. Îşi dădu seama instantaneu că privea Lancea lui Longinus, despre care arabul menţionase în jurnalul pe care i-l dăruise. Aşadar, era adevărat.

Când o studia cu mai multă atenţie, o lovitură deosebit de violentă primită în moalele capului îl făcu să-şi piardă cunoştinţa, căzând inconştient peste trupul fără viaţă al lui Gasib.

Comisarul recuperă lanterna care se rostogolise pe jos, în vreme ce însoţitorul său se debarasă de pietroiul cu care ucisese. Apoi, cu oarecare dificultate, recuperă lancea din mâna lui Gasib.

Bulversat de ceea ce se petrecuse sub ochii lui, poliţistul rămase interzis, aşteptând unele explicaţii. Pe acel om, de fapt, nici măcar nu-l cunoscuse înainte. Şeful Poliţiei îi spusese că este o persoană foarte importantă ce îşi căuta un camarad dispărut, şi că trebuia să-i acorde tot sprijinul în efectuarea cercetărilor. Ba chiar să asculte de dorinţele acestuia şi, pe cât posibil, să nu-l contrazică. Dar, uciderea unui om era cu totul altceva decât îi spusese şeful. De aceea vru să afle:

— Ce-ai făcut? De ce l-ai ucis?

Înainte de a scoate pistolul din toc şi a-i trage piedica, vârful Lăncii lui Longinus îi străpunse adânc pieptul. Când misteriosul personaj retrase suliţa din rană, un jet puternic de sânge ţâşni, iar trupul comisarului se rostogoli peste piatra rece ca moartea.

Ştiindu-se singur în grota plină de bogăţii, criminalul admiră câteva clipe comoara ce se întindea pretutindeni în jurul său, apoi cercetă cele trei cadavre. În sinea lui era foarte mulţumit că îşi asasinase duşmanii şi că nu existau martori ai acestei fapte abominabile. Îl trase pe Gasib de sub Sir. Gabi, şi începu să-l caute prin buzunare, apoi cercetă împrejurimile, în căutarea medalionului miraculos. Nu-l găsi nici la gâtul acestuia şi se alarmă de-a binelea. Unde putea fi?

“Dacă Gasib Assad e mort, înseamnă că Rabi Moses l-a ucis, îşi făcu el socoteala în gând. Iar dacă l-a ucis, trebuie să se afle undeva pe-aici, dacă nu cumva a reuşit să iasă. Poate că doar s-a ascuns, ca să păstreze pentru el toată comoara.”

Părăsi grota, intrând într-o alta, neuitând să marcheze în continuare pereţii cu piatra de calcar.

— Theodore! strigă el cu putere, ecoul răsunând prin cotloane, până departe.

Nici un răspuns.

Într-o altă grotă imensă dădu peste o prăpastie adâncă şi lumină cu lanterna fundul acesteia.

— Theodore, mă auzi?

După mai multe astfel de încercări, de undeva din adânc se auzi glasul vlăguit al cuiva, care avea nevoie de ajutor:

— Ajutor! Stăpâne, salvează-mă!

CAPITOLUL XLI

Sir. Gabi îşi reveni cu greu în simţiri, slăbit din cauza pierderii unei importante cantităţi de sânge. Doar constituţia sa atletică şi tinereţea îl ţinuseră în viaţă, în urma îngrozitoarei lovituri ce-i fusese administrată cu cruzime. Se ridică de lângă trupul arabului şi bâjbâi prin întuneric, în căutarea a ceva cu care să facă lumină. Deodată, parcă auzi un glas care striga după ajutor, dar se gândi că are halucinaţii din pricina rănii. Ameţit din cauza durerii şi abia reuşind să-şi păstreze echilibrul, îşi pipăi creştetul. Sângele aproape i se închegase, amestecându-se cu părul. Tot atunci se împiedică de un al doilea cadavrul şi, pe pipăite, constată că era al comisarului.

Oare ce se întâmplase, şi cine era misteriosul personaj care-i însoţise?

“Cu siguranţă, acum tot ce-am citit în jurnalul lui Gasib se leagă, îşi zise el, nemaiavând nici o îndoială în acest sens. Bietul om a avut dreptate. Cât de mult am greşit aducându-i aici pe comisar şi pe însoţitorul acestuia. Iar comisarul a plătit cu viaţa.”

Ochii i se obişnuiseră puţin cu întunericul, dar nu se putea deplasa decât pipăind pereţii şi într-o direcţie necunoscută. Mai merse puţin la întâmplare, după care se aşeză deznădăjduit unde apucă. Deodată, auzi parcă, un dialog. De data asta era sigur că nu se mai înşeală. Se ridică grăbit, îndreptându-se în acea direcţie, cu multe precauţii. Cei pe care-i auzea nu trebuiau să afle că mai era în viaţă.

— Theodore, unde este medalionul? remarcă glasul celui pe care comisarul îl luase cu ei în căutarea comorii naziştilor.

— Cine eşti? întrebă o voce care părea să provină din fundul pământului.

— Cum, cine? Sunt prietenul tău de aproape o viaţă. Nu mă mai recunoşti?

— Nu asta am vrut să aflu. Cine eşti cu adevărat? De unde ai apărut şi în ce scop? Mă aflu aici, la fundul prăpastiei, cu trupul rupt, iar clipele-mi sunt numărate. Atâta vreau să aflu de la tine: de ce-ai intrat în viaţa mea, pe

care ai distrus-o, făcându-mă să-l urăsc pe Dumnezeu şi pe fiul acetuia, Mântuitorul Iisus Hristos?

— Ha, ha, ha! râse întunecatul personaj. Asta vrei să afli? Atunci, te rog să-ţi aminteşti când ne-am cunoscut noi. Mai ţii minte? Nu-mi răspunzi? Lasă, că am să îţi împrospătez eu memoria. Când ţi-a murit soţia în braţe. Rememorezi cum îl huleai pe El? Ai uitat jurământul că îţi vei vinde sufletul diavolului? Ei bine, în acea zi ne-am cunoscut, iar eu te-am ajutat să-ţi plăteşti poliţele şi să ajungi unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici evrei de pe planetă. Nu poţi nega asta. Te-am sprijinit în tot ce ai vrut să realizezi, iar tu, în schimb, ai ascultat poruncile mele. O afacere cât se poate de cinstită.

— Vrei să spui că tu eşti…? întrebă Rabi cu glas stins şi tremurând.

— Da, eu sunt omul Lui, sluga Lui!. Împăratul Întunericului m-a trimis să-ţi iau sufletul. De acum, lumea este a lui. Războiul începe în această zi, iar oştenii lui se pregătesc pentru bătălia finală, Armaghedonul Apocalipsei de pe Muntele Meghiddo. Şi-acum, spune-mi unde este medalionul duşmanilor mei?

— Medalionul, zici?

— Chiar aşa.

— Nu ştiu, probabil că a căzut în hău o dată cu mine.

Întunecatul cercetă din nou cu lanterna fundul prăpastiei, însă nu zări mai nimic. Luă o piatră şi o aruncă spre direcţia în care credea că se află trupul lui Rabi, dar nici de data asta nu se întâmplă nimic. Nici măcar un zgomot nu ajunse până la el, semn că prăpastia n-ar fi avut fund, ci ar fi fost o gaură în centrul pământului. Şi, totuşi, nu putea fi aşa, de vreme ce putuse sta de vorbă cu Theodore Moses.

Văzând că n-are încotro, renunţă definitiv la capturarea medalionului împăratului Constantin. Dacă el nu îl putea lua de-acolo, nici altcineva nu va reuşi. În veci.

Înainte de a pleca, lăsându-l pe Rabi să-şi trăiască ultimele clipe de agonie, îi mai zise:

— Theodore, cum împărăţia Lui îţi va fi interzisă, ne vom revedea peste un timp în împărăţia Întunericului. Soarta ta a fost deja stabilită. El ţi-a rezervat acelaşi sfârşit ca şi lui Sharon şi nu te va lăsa să părăseşti prea curând lumea asta. Te vei chinui o vreme acolo unde te afli acum, fără a te putea înzdrăveni şi a ieşi din prăpastie.

Abia în acel moment conştientiză Moses că, o dată cu greşeala de a-l prigoni pe El, îşi vânduse sufletul diavolului. Iar cale de întoarcere nu mai era.

Intrase de tânăr în organizaţie, iar după moartea ciudată a fostului rabin devenise noul conducător, fără să fi avut până la acea dată rezultate deosebite. Bestia fusese cea care îl numise drept lider, şi nimeni nu i se opusese. Abia în acele momente, când îşi socotea trecutul, Rabi conştientiza crimele comise - crezuse el - în numele credinţei. Cât de mult rău făcuse şi cât greşise faţă de El… Ridică cu mare efort palma dreaptă în sus şi strigă, sfâşiat de durere:

— Iartă-mă, Iisuse Hristoase! Iartă-mă pe mine şi tot neamul meu fiindcă te-am prigonit! Recunosc acum, în faţa lui Dumnezeu, că tu eşti fiul Lui. Recunosc că, deşi mi-ai trimis numeroase semne, eu m-am încăpăţânat să cred că eşti Mesia. Diavolul mi-a condus mintea şi inima. Te implor, nu mă mai chinui!

Acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Theodore Moses, conducătorul organizaţiei sioniste ce nega şi ascundea de două milenii dovezile existenţei lui Iisus şi a învierii Lui. Bătrânul mai răsuflă cu greutate de câteva ori şi îşi dădu sfârşitul, acolo, între stâncile hăului, aşa cum fusese întreaga lui viaţă: o stâncă rece, fără suflet şi fără dragoste.

Fără a da vreo importanţă ultimelor cuvinte ale lui Rabi, supusul Întunericului se întoarse nepăsător spre tunelul prin care venise, în căutarea ieşirii. Sir. Gabi îi desluşi paşii şi se ascunse speriat într-o râpă, de care dăduse tot pipăind prin întuneric. Când zări lumina lanternei, încercă să se identifice cu relieful peşterei, întocmai precum cameleonii. Îi era într-atât de teamă, încât abia dacă mai respira. În schimb, era cu urechile ciulite la paşii întunecatului şi la răsuflarea acestuia. Abia când bestia se depărtase, astfel

încât să n-o mai poată auzi, se linişti într-o oarecare măsură. În urma ei rămăsese doar bezna, însă scăpase cu viaţă. Nu-i venea să creadă cine era, de fapt, însoţitorul comisarului şi fostul stăpân al rabinului Moses. Văzuse cu ochii lui şi auzise întregul adevăr, chiar dacă până atunci nu luase în serios existenţa Satanei.

Abia în acel moment înţelese de ce organizaţia sionistă comisese atâtea crime, devenind peste poate de bogată şi influentă în întreaga lume. Prin intermediul marilor puteri, diavolul ajunsese să conducă planeta, mânuind politica şi pe politicieni, controlând mass-media, bisericile, băncile şi multe altele. Mai rămăseseră doar câţiva creştini adevăraţi care se puteau opune forţei lui malefice de neoprit.

Din nefericire, aceşti credincioşi puţini la număr ajunseseră insignifianţi, iar medalionul împăratului Constantin se afla în hăul din peştera germană, credea Sir. Gabi. Toţi opozanţii organizaţiei sioniste fuseseră eliminaţi unul câte unul, fără nici un fel de scrupul. Parcă Sir. Gabi trăia o poveste fantastică sau un coşmar.

Se ridică din locul în care se ascunsese şi începu să pipăie pereţii peşterii, cu intenţia de a identifica drumul spre ieşire. Cu apa ce se scurge pe alocuri din pereţi, îşi spălă mâinile murdare de pământ şi sânge. Dintr-o dată, lovi ceva ce aducea a piatră cu piciorul, iar aceasta se rostogoli, producând un zgomot asurzitor. Îngenunche, speriat la maximum de hărmălaia făcută, şi pipăi în întuneric în căutarea acelui obiect. Îl găsi repede şi imediat simţi răceala lui. Nu putea fi o rocă oarecare, ca toate celelalte. În cele din urmă o introduse în buzunar, continuând căutarea însemnelor de pe pereţi, însă fără nici un rezultat. Ajunse din nou în grota unde se aflau bogăţiile dăruite de sionişti naziştilor, mai mult după mirosul de sânge care emana de-acolo. Atunci, îşi aminti că poliţistul avea asupra sa un telefon mobil. Nu-şi imagina că ar fi putut avea semnal în acel loc, însă multe astfel de aparate sunt prevăzute şi cu lanternă. Găsi cadavrul cu oarecare dificultate, îl buzunări şi aproape că strigă de bucurie când dădu peste ceea ce căuta. Apăsă la întâmplare pe tastatură, până reuşi să

deblocheze mobilul, după care activă lantera ce lumina destul de bine. Verifică bateria, iar aceasta se dovedi foarte puţin descărcată.

Revăzând cadavrele celor doi, Sir. Gabi se cutremură. Observă şi Lancea lui Longinus, înţelegând cum murise comisarul. Apoi, fără prea multe dificultăţi, reuşi să găsească semnele de calcar de pe pereţii grotelor şi ai tunelurilor, fiind convins că nu va dura mult până va ajunge la suprafaţă. Numai că se înşela amarnic.

În retragere, bestia făcuse mai multe semne pe pereţi, pentru a deruta pe oricine ar mai fi încercat o incursiune în acea ascunzătoare. Sir. Gabi încercă să rememoreze locurile prin care trecuse cu doar câteva ore înainte, dar degeaba. Toate arătau la fel. Şi cum nu mai dădea de ieşire, intui strategia întunecatului de inducere în eroare. De asemenea, realiză că bateria mobilului nu va rezista la nesfârşit. Deznădăjduit, se lăsă să cadă la baza unui perete, prinzându-şi capul în palme şi gândindu-se la ce-ar putea face pentru a scăpa cu viaţă din acea încercare.

În acel moment simţi în buzunar obiectul pe care-l luase cu el, după ce-l lovise cu piciorul. Îl scoase, luminându-l cu lanterna telemobilului. Îl întoarse pe toate părţile, apoi cu greu îşi reprimă un strigăt de bucurie, care ar fi putut fi auzit de cel ce încercase să-l ucidă, cu puţin timp înainte. În palmă ţinea medalionul miraculos primit de împăratul Constantin de la iubita lui mamă, Elena. Acesta avea să-i arate calea de a ieşi din labirintul subteran.

Aşează bijuteria pe o piatră plată şi o răsuci, aşa cum citise în însemnările lui Gasib. Când nu mai auzi nici un zgomot, semn că rotirea se încheiase, aprinse lanterna mobilului. Palma lui Iisus indica o direcţie anume. O porni într-acolo, până ajunse într-o nouă grotă, din care se făceau mai multe tuneluri. Repetă procedeul şi îşi continuă drumul. După câţiva kilometri parcurşi, pe când lanterna mobilului abia mai pâlpâia, lovi cu piciorul ceva tare care nu părea a fi piatră. Se aplecă şi lumină locul, constatând cu bucurie că era şina de tren din tunelul pe care venise. De-acum, nu mai avu nici o îndoială. Fusese salvat. Aproape că alergă până la ieşirea la lumină. Mai avea puţin şi scăpa din cea mai groznică aventură a

vieţii lui. Parcă nu-i venea să creadă. Uitase şi de durerea din moalele capului. Avusese noroc că sângerarea se oprise. Acesta îi fusese destinul.

Lumina soarelui aproape îl orbi. Se făcuse dimineaţă. Se întinse pe iarbă, cu faţa în sus şi ochii închişi, respirând aerul pur de munte al zorilor. Pe urmă se puse pe picioare şi merse pe drumul pe care venise, traversând podul. După urmele pe care le văzu imediat, bestia luase maşina de teren a comisarului ucis în peşteră şi se făcuse nevăzut.

Îşi aminti de medalion, îl scoase la lumină şi îl sărută de câteva ori cu evlavie. Împăraţii Constantin şi Elena îl salvaseră de la o moarte sigură.

Ceva mai târziu ajunse la bifurcaţia şinelor de cale ferată, după care îşi continuă lungul drum până la Berlin. Se făcuse deja noapte şi Sir. Gabi era rupt de foame, dar şi de oboseală. Norocul lui fu că zări luminile unor maşini, ceea ce însemna că în apropiere se găsea o autostradă sau măcar o şosea. O porni într-acolo, cu speranţă în suflet. Făcu semne disperate şoferilor, în cele din urmă o dubiţă oprind în dreptul lui. Îi spuse celui care se milostivise de el la ce hotel locuieşte, după care adormi buştean. Şoferul, văzându-l în ce stare de oboseală era îl duse până la hotel, iar după ce parcă, îl trezi.

— V-am adus acasă, domnule. Dar, ştiu că sunteţi obosit. Şi nu de băutură, că n-am simţit nici un miros neplăcut.

Când se dezmetici, Sir. Gabi îl rugă pe bunul om să-l însoţească până în cameră, pentru a-l răsplăti, fiindcă nu găsi prea mulţi bani prin buzunare. Pe urmă, după ce şoferul plecă, mulţumind la rândul său, bărbatul îşi azvârli hainele de pe el şi intră direct sub duş.

Puţin timp după aceea, îşi trecu în revistă propria viaţă. Până la acea vârstă trăise un trai destul de luxos, conştient de faptul că asta i se datora lui Dumnezeu. Ştia foarte bine că nu se născuse mai deştept decât alţii, însă mai mult ca sigur credinţa pe care o avusese îl ajutase să reuşească în viaţă. Singurele lui calităţi fuseseră dorinţa de a merge până la capăt şi o intuiţie de invidiat. Adesea simţise, când ceruse ajutorul Lui, o forţă divină care-i venea în sprijin.

Şi-acum, avea convingerea fermă că Divinitatea îi punea la încercare credinţa. Poate că era momentul să ia o hotărâre fundamentală în ceea ce-l privea, renunţând la afaceri, la lux , şi urmând drumul deschis de Gasib. Poate că numai aşa avea să-şi vadă visul împlinit, şi anume acela de a ridica Crucea lui Iisus pe vârful muntelui alături de care se născuse. Poate că acesta era destinul lui, calea pe care trebuia s-o urmeze.

CAPITOLUL XLII

Se trezise de câtva timp în camera lui de hotel, însă Sir. Gabi nu se ridicase încă, rămânând cu privirea aţintită în tavan. Inima îi spunea să caute în continuare adevărul, însă raţiunea îi cerea să nu se implice mai mult. Avusese o viaţă prea frumoasă până atunci, pentru a renunţa la ea. Poate că vorbele lui Iisus se potriveau de minune în cazul lui:

Căci este mai uşor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în împărăţia Cerurilor.

Reflectă zile întregi, prelungindu-şi şederea la Berlin, până să ia o hotărâre. Din când în când mai părăsea camera de hotel, dar numai pentru a mânca pe fugă câte ceva. Pe de o parte, teama de a nu sfârşi la fel ca Gasib îl îngrozea. Pe de alta, gândul că trebuia să-şi urmeze destinul nu-i dădea pace. Din minte nu-i ieşeau nişte versuri frumoase, care îi plăcuseră cândva. Le mai iubea şi acum:

Multe flori sunt, dar puţine/ Rod în lume o să poarte/ Toate bat la poarta vieţii/ Dar se scutur multe moarte…

Într-o dimineaţă se ridică din pat, după o noapte de insomnie, decis ca în acea zi să ia o hotărâre.

“Stau de zile ca trântorul şi nu fac nimic, îşi reproşă el în gând. Planific la culcare ce am de făcut, iar dimineaţa, frica mă copleşeşte. Mi-e teamă să-mi îndeplinesc destinul, să urmez calea pe care Gasib mi-a arătat-o, mi-e teamă să renunţ la viaţa pe care am dus-o până acum, punându-mă de-a curmezişul intereselor organizaţiei sioniste. Cu toţii vom muri cândva, important este cum am trăit pe acest pământ şi de ce i-am făcut umbră.”

Aceste gânduri îl îmbărbătară pe Sir. Gabi, tocmai când cineva îi ciocăni în uşă. Era camerista, care venise să schimbe lenjeria şi să-l întrebe dacă are cumva haine de spălat. Bărbatul îi dădu hainele cu care fusese în peşteră, mulţumindu-i.

După zece minute, tânăra se întoarse, cerându-şi scuze fiindcă îl deranjează din nou. Dar într-un buzunar al hainei găsise un medalion şi venise să i-l predea.

Sir. Gabi era atât de încântat de acea întâmplare, încât îi veni s-o sărute pe cameristă. De când se întorsese din excursia în munţi uitase complet de acea bijuterie antică. Îi dădu fetei un bacşiş, recompensându-i cinstea, şi îi mai mulţumi o dată.

Rămas singur, duse medalionul la buze şi îl sărută cu evlavie. Puterile acestuia aveau să-i arate calea cea bună. Găsi o hartă a lumii în camera de hotel, o întinse pe jos şi învârti medalionul în mijlocul ei. Când se opri, mâna lui Iisus indica Germania. Mai încercă o dată, rezultatul fiind acelaşi.

— Ciudat, extrem de ciudat, vorbi Sir. Gabi cu glas tare. Doar sunt în Germania, nu în alt loc. Ce poate însemna una ca asta? Aha, probabil că trebuie să mă duc din nou în peştera aceea înfricoşătoare, să iau dovezile existente acolo şi să le arăt lumii întregi. Acesta trebuie să fie mesajul, cu siguranţă. Sau, poate, medalionul îmi cere să rămân în această ţară, şi să public aventurile palestinianului?! Ar mai exista o variantă, îşi făcu el socoteala. Să merg la New York şi să recuperez dovezile ascunse acolo, în grădina botanică din Bronx. Dar, oare, există în realitate acea clădire dărăpănată, despre care a menţionat Gasib în jurnalul său?

În scopul de a se dumiri, găsind răspunsuri la ultimele întrebări care îl frământau, se aşeză pe un fotoliu cu jurnalul arabului în mână, recitind unele pasaje.

“Dacă mi-e teamă să-mi îndeplinesc destinul, pot măcar încerca să fac ceea ce mi-am dorit din totdeauna. Să scriu un roman despre aventurile lui Gasib, pe care să-l public negreşit. Cu puţin noroc, oamenii din întreaga lume îl vor citi, înţelegând adevărul ascuns minţilor noastre.”

Găsi o agendă groasă, nefolosită, printre bagajele sale şi scrise primele rânduri ale primului său roman, pe care - din nefericire - n-avea să-l vadă ieşind de sub teasc.

— Gasib!!!

Femeia, încă tânără, se îndrepta spre unul dintre corturi, sub povara a două ulcioare pline ochi cu apă.

Un puşti apăru de niciunde, răspunzându-i instantaneu.

— Mamă! De ce nu m-ai trimis pe mine după apă?

În secunda următoare, un vuiet asurzitor, aducător de moarte, făcu valea să răsune. Oamenii din colonie începură să alerge disperaţi care încotro, încercând să se facă una cu pământul, pentru a-şi salva viaţa.

Femeia ridică ochii spre cerul torid, care parcă începuse să ardă. Nu mai apucă să grăbească pasul spre iluzoriul lor adăpost, cortul. Un proiectil şfichiui aerul chiar în direcţia ei şi o spulberă într-o clipită.

Hotărî să îşi înceapă romanul cu gândurile palestinianului, apucându-se să aştearnă pe hârtie acea poveste tragică, cum se pricepea mai bine. Scrise o săptămână încheiată, pauzele pe care şi le permitea fiind de scurtă durată. Într-o seară simţi, totuşi, nevoia de a se deconecta şi ieşi la o scurtă plimbare. Cumpără ziare şi se aşeză pe o bancă, la lumina unui felinar, pentru a le răsfoi.

De pe prima pagină din cotidianul “Allgemeine Zeitung” află că armata Israelului invadase Libanul, sub pretextul eliberării a doi militari răpiţi de arabi. De parcă ar fi trebuit salvată viaţa acestora, prin uciderea altor mii de evrei şi libanezi.

“Poveşti pentru adormit copiii, îşi zise Sir. Gabi, dezgustat de ceea ce citise. De la începutul invaziei - trimiţându-şi soldaţii la luptă cu Tora în buzunar, făcându-i să creadă că aceea era voinţa Domnului - sioniştii şi-au arătat vechea faţă de criminali, asasinând fără scrupule patru observatori

ONU staţionaţi la graniţă. Oare ce vină aveau aceştia? Sau, poate că sioniştii voiseră să arate lumii întregi că îi durea în cot de rezoluţiile ONU?!”

La a treia pagină, în deschidere, găsi o ştire care îl lăsă interzis, tăindu-i respiraţia. Citi cu glas tare:

— “Duminică dimineaţa, lângă New York, doi bătrânei au avut parte de o întâmplare fantastică. Se întorceau de la nişte neamuri de la ţară, pe un drum pietruit, când au făcut o pană de cauciuc. Pe când se ajutau unul pe celălalt să înlocuiască roata, cei doi au auzit un scâncet de copil. Venea din apropiere, unde curgea un pârâu. Bătrâna se încumetă într-acolo, zărind un lighenaş din plastic prins între crengile unei sălcii. Înăuntru se afla un nou-născut, înfăşurat în scutece şi acoperit cu o păturică. L-a scos imediat de acolo şi i l-a arătat soţului ei. Imediat după aceea, bătrânul şi-a dat seama că este un semn de la Dumnezeu, pentru că de peste patruzeci de ani îşi doreau un urmaş cu care nu fuseseră fericiţi până atunci.”

Cu ziarul în mână, pe Sir. Gabi îl podidiră lacrimile din pricina emoţiei. Cel de Sus îşi arătase bunătatea şi de astă dată.

“Pentru unii oameni, norocul nu se măsoară prin câştiguri la loto sau descoperirea unor comori îngropate de mult timp, aprecie bărbatul de unul singur. O fiinţă în viaţa lor reprezintă norocul adevărat pe care şi l-au dorit. Însăşi viaţa este un noroc şi o minune dumnezeiască.”

Citi în continuare: “În aşteptarea deciziei autorităţilor privind adopţia copilului găsit, cei doi bătrânei s-au gândit şi ce nume îi vor da pruncului. Christian.”

— Copilul lui Gasib şi al Rebeccăi trăieşte! se minună Sir. Gabi, entuziasmat. A scăpat cu viaţă, datorită bunătăţii asistentei Jessica.

Rememorase întreaga corespondenţă dintre cei doi soţi, aducându-şi aminte de mesajul expediat de asistenta dr. Shavit, după sinuciderea Rebeccăi, pe care Gasib nu mai apucase să-l citească. Aşadar, ajunsese în grija unor creştini, precum fusese vrerea Domnului. El îl ţinuse pe micuţ în viaţă atâtea zile, fără hrană şi fără căldură. Se înfăptuise o nouă minune,

probabil în memoria părinţilor pruncului, a căror soartă fusese cu mult mai cruntă.

***

Mai trecu un timp nedefinit, pe care Sir. Gabi nu-l mai contabiliză. Spre satisfacţia lui, romanul se apropia de sfârşit. În dimineaţa următoare, se deplasă la sediul central al Poliţiei, în tentativa de a afla dacă oamenii legii aflaseră ceva despre dispariţia comisarului şi despre peşteră.

Află că poliţistul era de negăsit de multe zile, familia şi colegii de serviciu fiind de-a dreptul disperaţi. Dăduseră peste maşina lui, undeva la marginea Berlinului, dar nimic mai mult.

Pe Sir. Gabi îl cuprinseră remuşcările. Dacă ar fi crezut de prima dată în însemnările lui Gasib, poate că acel om deosebit nu şi-ar fi pierdut viaţa atât de tragic. Şi nici măcar nu fusese îngropat creştineşte. În cele din urmă, ceru un pix şi o coală de hârtie, notând cum se putea ajunge la peştera din munţi. Apoi, se adresă celui care asigura relaţia cu publicul, întinzându-i însemnările:

— Domnule, la această locaţie veţi da de comisarul dispărut. Nu trebuie să faceţi altceva decât să urmaţi instrucţiunile.

Cum poliţistul îl crezu cu mintea dusă cu sorcova, îi zâmbi politicos, fără a-l contrazice, urmărindu-l cum se îndepărtează. Abia după aceea, când citi însemnările ciudatului, se hotărî să raporteze păţania comandantului Poliţiei.

Ajuns la hotel, de astă dată cu sufletul oarecum împăcat, Sir. Gabi îşi continuă truda la roman, de astă dată fără a se mai opri până la sfârşitul acestuia. Pe urmă, închise mulţumit agenda, gândindu-se la sufletul oamenilor simpli şi la necesitatea ca lucrarea lui să fie cunoscută de cât mai multă lume.

“Prin acest roman, sper că-mi voi îndeplini destinul, îşi zise el. Nu numai pe al meu, dar şi pe cel al lui Gasib, al tuturor celor prigoniţi de malefica organizaţie sionistă. După publicarea romanului, bestia nu va mai avea nici o şansă. Dumnezeu nu va lăsa omenirea pradă diavolului, atâta timp cât mai există măcar câteva suflete, gata să se sacrifice pentru credinţă.

Iisus este mai aproape ca niciodată de noi şi va veni iarăşi ca să ne mântuiască.”

Romanului îi mai lipsea ceva, dar ce?

Negreşit, avea nevoie de un titlu.

Sir. Gabi caligrafie cu îndemânare pe coperta interioară a agendei:

Conspiraţia Satanei

După care privi mulţumit lucrarea căreia - voia el să creadă - îi dăduse viaţă.

Introduse romanul într-un plic achiziţionat mai demult, împreună cu jurnalul intim al palestinianului, şi scrise adresa unei edituri renumite, alături de data expedierii: 20.12.2006.

Sub titlul lucrării mai adăugă ceva, pentru cazul în care el avea să dispară:

“Eu, Sir. Gabi expediez acest roman către editura dumneavoastră cu dorinţa de a fi publicat în această formă. Eventualele drepturi din editare rog a fi virate către biserica ortodoxă de stil vechi care se va ocupa de realizarea dorinţei mele, aceea de a ridica Crucea Mântuitorului Iisus pe vârful muntelui, care să fie luminată noaptea, iar ziua să strălucească sub razele soarelui.”

Telefonă la recepţie şi solicită un curier rapid pentru expedierea plicului. Acesta apăru după un sfert de oră. Sir. Gabi achită contravaloarea serviciului, inclusiv un comision tânărului care-i bătuse în uşă, solicitând o expediere ultrarapidă.

Epilog

Cele câteva automobile ale poliţiei, staţionate în faţa hotelului, provocau un zgomot asurzitor. Mai mulţi oameni în uniformă împânziră împrejurimile, iar alţii intrară în fugă în hotel. Curierul rapid coborî din lift, derutat de tevatura din jurul său. Nu ştia încotro s-o apuce. Introduse plicul în rucsacul pe care-l căra în spate şi îşi făcu drum grăbit din zona de acţiune a poliţiştilor. Îşi lăsase motoreta în parcare, iar până acolo mai erau doar câţiva paşi.

Un comisar bătrân, ce părea a conduce întreaga operaţiune, se opri în faţa recepţionerul şi îi puse în faţa ochilor un portret-robot. Acesta îl recunoscu speriat pe clientul hotelului şi indică uşa camerei acestuia.

Sir Gabi auzi hărmălaia de jos şi se gândi că veniseră după el. Cu toate acestea, nu-i mai era teamă. Luă medalionul şi îl puse în buzunar, după care se aşeză liniştit pe un fotoliu, aşteptând. La nici un minut, uşa fu ruptă din balamale fără nici o somaţie, câţiva poliţişti sărind pe el şi imobilizându-l.

Nu opuse rezistenţă. N-avea nici un rost. I se răsuciră mâinile la spate, iar pe încheieturi simţi degrabă metalul rece al cătuşelor.

Se lăsă ridicat pe sus şi transportat într-o dubă a Poliţiei, fără a i se pune vreo întrebare ori a i se citi drepturile, cum ar fi fost legal. Uşile fură trântite în urma lui. Împins cu brutalitate, îşi pierduse echilibrul, lovindu-se cu faţa de podeaua dubei. Nu scoase vreun sunet de durere, încercând să se obişnuiască cu semiîntunericul. În câteva secunde, reuşi să distingă o pereche de pantofi de culoare neagră. Se ridică cu multă greutate în genunchi şi se uită îngrozit la purtătorul încălţămintei. De pe o banchetă îl privea necruţătoare sluga Întunericului. Între două degete ţinea strâns şnurul cu care era legat medalionul Împăratului Constantin.

— Ai scăpat din peşteră, constată acesta, şuierând cuvintele şi arzându-l cu privirea. Poate că El ţi-a dat o mâna de ajutor, nu zic. Dar acum nu se mai află lângă tine. Eşti numai al meu.

Se aplecă spre omul încătuşat, de parcă ar fi vrut să simtă respiraţia acestuia, iar Sir. Gabi închise ochii. Ştia că în acel moment nu mai conta

nimic. Nu-i mai era frică pentru viaţa lui, fiindcă îşi îndeplinise destinul. Romanul fusese trimis spre publicare.

Ignorând bestia, bărbatul începu să se roage cu glas tare: “Tatăl Nostru carele eşti în Ceruri…”

Teama de moarte era prea mică în acel moment, în comparaţie cu destinul pe care şi-l îndeplinise. Sufletul lui fusese mântuit şi nimic altceva nu mai conta. Era pe deplin convins că, acolo sus, din împărăţia Cerurilor, va vedea pe vârful muntelui de-acasă sclipirea crucii ridicate de către credincioşi.

Nu apucă să-şi termine rugăciunea şi să spună “Amin!”

O pocnitură surdă îi răsună în urechi.

Nu simţi vreo durere; glonţul îi străpunsese inima.

Murea, mulţumit.

Îşi îndeplinise destinul până la capăt.

- SFÂRŞIT -